FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

SYVENDE BIND.

ANDEN UDGAVE.

KJÖBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI

1866.

ITALIENSKE, SPANSKE OG PORTUGISISKE

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

ANDEN, MEGET FORØGEDE UDGAVE.



KJÖBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1866.

CANZONI E MELODIE POPOLARI

ITALIANE, SPAGNUOLE E PORTUGHESI,

RACCOLTE ED ACCOMMODATE PER IL PIANO

DA

A. P. BERGGREEN.

LA SECONDA EDIZIONE MOLTO AGGIUNTA.



COPENHAGHEN.

C. A. REITZEL, EDITORE.

STAMPA DI THIELE.

1866.

I.

ITALIENSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Canon.

Andantino. II. III. (*Rom.*)

Sen - za te, i - dol mi - o, Vi - ver non poss' i - o, Mo - ri - re mi sen - to!
Langt fra di - ne Blik - ke, Le - ve kan jeg ik - ke, Dø - dens Kalk maa jeg drik - ke!

Chr. Winther.

Nr. 1. „O sanctissima.“ „O du herligste.“

Andante.

(Siciliansk Folkehymne.)

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

O sanc - tis - si - ma, O pi - is - si - ma, Dul - cis vir - go Ma-
O du her - lig - ste, O du kjær - lig - ste, Hul - de Jom - fru Ma-

p *mf* *cresc.*

ri - - a! Ma - ter a - ma - ta, In - te - me - ra - ta,
ri - - a! Stor er din Æ - re, Huld du os væ - re,

p *poco cresc.*

O - ra, O - ra pro - no - - bis!
Naa - den vor Bøn du frem - bæ - - re!

mf

Oehlenschläger.

Nr. 2. „Cantiamo, fedeli.“ „I Troende, synger.“

Andante. (*Rom.*)

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

sempre dolce

Can - tia - mo, fe - de - li, In dol - ce ar-mo - ni - a: Ev - vi - va Ma - ri - a E chi la cre - ò. Per far la sua ma - dre, Pria d'es - ser fan - ciul - la In fin dal - la cul - la Id - di - o la mi - rò, In fin dal - la cul - la Id - di - o la mi - rò.

I Tro - en - de, syn - ger De sø - de - ste San - ge, Ma - ri - a til Æ - re, Og Her - ren til Priis. End laa hun i Vug - gen, Da Gud saae til hen - de, Og hel - lig han gjor - de Det Liv, som fød - te ham, Og hel - lig han gjor - de Det Liv, som fød - te ham.

p *mf*

Per far la sua ma - dre, Pria d'es - - - ser fan - ciul - la In

End laa hun i Vug - gen, Da Gud saae til hen - de,

Nr. 3. „Evviva Maria." „Priis være Maria."

Andante con moto. (*Rom.*)

Soprano ed Alto.

Ev - vi - va Ma - ri - a! Ev - vi - va Ma - ri - a! Ev - vi - va Ma-ri - a! E chi la cre - ò!
Priis væ-re Ma - ri - a! Priis væ-re Ma - ri - a! Priis væ - re Ma-ri - a! Og ham, hen - de skab - te!

poc. rit.

Tenore e Basso.

f *mf*

Nr. 4. „Oh lancia crudele." „O grusomme Landse."

Larghetto. (*Sicilien.*)

Soprani.

Oh lan - cia cru - de - le, che fam - mi do - lor, Che Gie - sù tra - pas - sa con tan - to fu- ror! Ve - ri - te quest' a - ni-ma, che cau - sa mi fu, Ve - ri - te, pa - sto - ri, quel buo-no Gie - sù.
O gru - som - me Land - se, som vol - der mig Sorg, Som Christ gjen-nem - bo - red, vor fa - ste - ste Borg! Til - be - der den Aand, som er mit Op - hav for - vist, Til - be - der, o Hyr - der, den ven - li - ge Christ!

Alto.

p *p. pp.*

Efter G. Parhen.

Nr. 5. Canzone dei Pifferari. Pifferari-Sang.

Larghetto.

A due.

(*Neapel.*)

1. Quan - no na-scet - te Nin - no a Bet - te - lem - me, E - ra not - te e pa - re - - - a
1. Da hist i Beth - le - hem vor Frel - ser fød - tes, Det Mid - nat var, og dog det

p

mmie - zo juor - no! Ma - je le stel - le Lu - ste - re e bel - le Se ve - det - te - ro ac - cus - si! La
Mid - dag syn - tes! Stjer - ner - ne lu - ed; Al - drig man sku - ed Him - lens Bu - e i slig en Glands. Men

chiu lu - cen - te Jet - te a chiammà li Ma - gi, in O - ri - en - te.
den, som meest mon skin - ne, Lod Ø - ster - lan - dets Vi - se did Vei - en fin - de.

Allegretto.

slargando

2. No n'cerano nemice ppe la terra,
La pecora pascea co lo lione,
Co le crapette
Se vedette
Lu liopardo pazzià:
L'urzo e o vitiello,
E co lu lupo 'npace u pecoriello.

3. Guardavano le pecore lu pasture;
E l'Angelo, sbrannente chiu de lu sule,
Comparette,
E le dicette:
Nò ve spaventate, nò!
Contento e riso:
La terra è arrenventata Paradiso!

2. Da saae man ikke Fjender her paa Jorden,
Men Faaret græssed trygt ved Løvens Side.
Ja, uden Fare
Kiddenes Skare
Saae man lege med Leopard,
Og Bjørn og Ulv tilsammen
Med Kalv og Lam da leved i Fryd og Gammen.

3. Og alle Faar de skued op til Hyrden;
Men Englen, mere straalende end Solen,
Gik dem imøde;
Ordene løde:
„Lægger hver en Bekymring bort!
Nu kommer glade Dage;
Thi Paradiis til Jorden er vendt tilbage!"

p. pn.

Anm. De saakaldte Pifferari (af Piffaro ɔ: en Pibe, Fløite) komme i Juletiden fra Landet ind til Byerne med deres Sækkepiber og Skalmeier. for at synge og spille for Madonnabillederne.

Nr. 6. Melodia dei Pifferari. Pifferari-Melodie.

Allegretto. (*Rom.*)

mf

Nr. 7. Melodia dei Pifferari. Pifferari-Melodie.

Andante con moto. (*Rom.*)

mf

Allegretto.

Nr. 8. Musica di Zampogna. Sækkepibe-Musik.

sempre legato
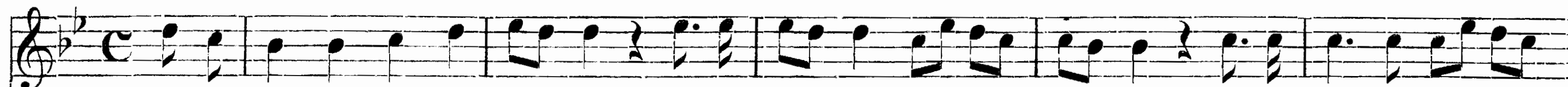
p

perdendosi

Nr. 9. Inno a Maria. Hymne til Maria.

Adagio. (*Casamicciola paa Jschia.*)

Soprano.
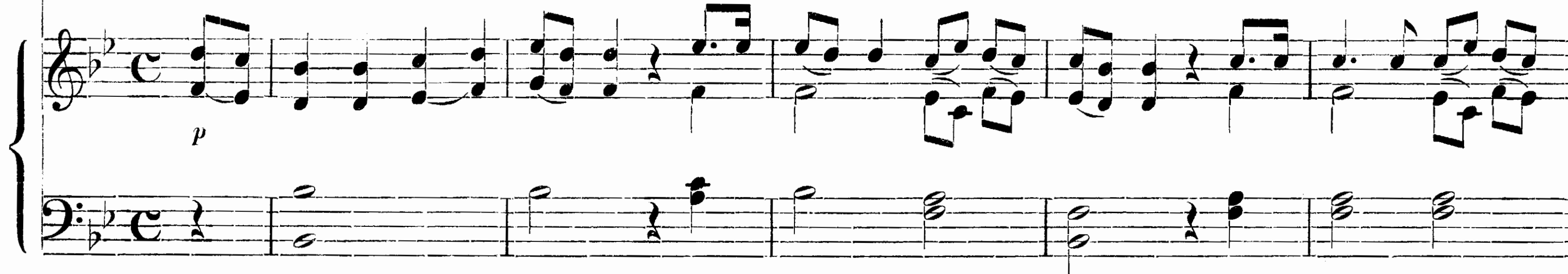


1. Can-tiam' tut - ti in com-pag - ni - a: Vi-va il no - me di Ma - ri - a! Fac-cia il ciel, la ter - ra, il
1. Syn-ger høit i Chor til - sam-men: Hil Ma - ri - a, hil dig! A - men! Himmel, Jord og Hav for-

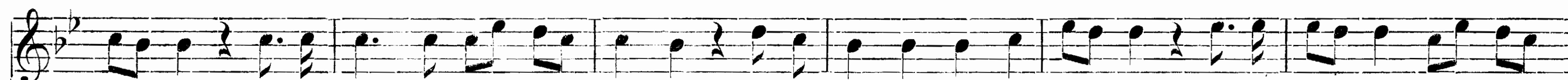
Tenore.



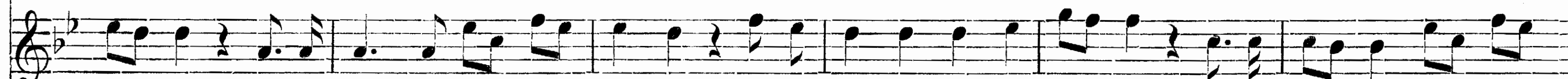
1. Can-tiam' tut - ti in com-pag - ni - a: Vi-va il no - me di Ma - ri - a! Fac-cia il ciel, la ter - ra, il
1. Syn-ger høit i Chor til - sam-men: Hil Ma - ri - a, hil dig! A - men! Himmel, Jord og Hav for-

Piano-forte.
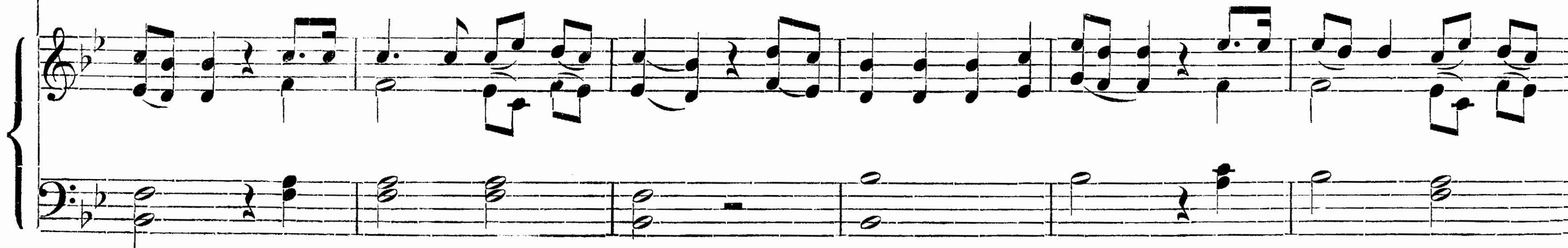




ma - re Il bel no - me ri - so - na - re. In pia - ce - vol ar - mo - ni - a Lo can - tia - mo in com - pag-
nem - me Glad din Priis af hver en Stem - me. Jub-len - de i Fryd og Gam-men, Syn-ger Al - le nu til-



ma - re Il bel no - me ri - so - na - re. In pia - ce - vol ar - mo - ni - a Lo can - tia - mo in com - pag-
nem - me Glad din Priis af hver en Stem - me. Jub-len - de i Fryd og Gam-men, Syn-ger Al - le nu til-



Coro. *(Soprani ed Alti.)*

ni - a: Vi-va, vi - va! Vi-va il no - me, vi-va il no - me di Ma - ri - a!
sam - men: Hil Ma - ri - a! Hil Ma - ri - a! Hil Ma - ri - a, hil dig! A - men!

(Tenori e Bassi.) *ritard.*

f

ni - a: Vi-va, vi - va! Vi-va il no - me, vi-va il no - me di Ma - ri - a!
sam - men: Hil Ma - ri - a! Hil Ma - ri - a! Hil Ma - ri - a, hil dig! A - men!

f *ritard.*

2.

Non ha il cielo tanti lumi,
Tante stelle il mare, i fiumi,
Nè l'Aprile gigli e viole,
Tanti raggi non ha il sole.
Quanti pregi ha in se Maria,
Cantiam' dunque in compagnia:
Viva, viva! ecc.

3.

O Santissima Regina,
Tutto il mondo a te s'inchina.
Deh! riveri il nostro cuore
Che ti offriam con santo amore.
Fà che lode e gloria dia
A te sempre, e in compagnia:
Viva, viva! ecc.

2.

Ei kan stjerneklædte Himmel,
Ei kan Engens Blomstervrimmel,
Ei kan Solens lyse Straale
Med din Herlighed sig maale.
Derfor vi med Fryd og Gammen
Synge Alle nu tilsammen:
Hil Maria! o. s. v.

3.

O Maria, Dronning høie!
Vi os Alle for dig bøie,
Af vort Hjertes hele Fylde
Vi med Kjærlighed dig hylde.
Lov og Priis dig være! Amen!
Synger Alle nu tilsammen:
Hil Maria! o. s. v.

p. pu.

Nr. 10. Canzone a Madonna. Sang til Madonna.

Adagio. (*Rom.*)

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

1. Ma - ri - a, al - ta Re - gi - na! Spo - sa del san - to a - mor, Fiam - ma di - vi - na!
1. Ma - ri - a, du høi - e Dron - ning! Al - kjær - lig - he - dens Brud, Hel - li - ge Flam - me!

p *poco cresc.* *p* *f* *p*

2.
Maria, rifugio nostro,
Fateci benedir'
Dal figlio vostro.

3.
Maria, con occhi belli,
Salvate la città
Degli flagelli!

2.
Maria, vor sikkre Tilflugt!
Tillad dog, at din Søn
Os maa velsigne!

3.
Maria, med Øine klare!
Bevar vor Fødestad,
Skjærm den mod Fare!

p. pn.

Nr. 11. Lodi a Maria Santissima. Den hellige Jomfrus Priis.

Andante. (*Lombardiet.*)

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

1. La piu bel - la Ver - gi - nel - la, Ca - ra mia Ma - ri - a sei tu!
1. Jom - fru høi - e, For mit Øi - e Straa - ler du, Ma - ri - a kjær!

sempre p

2.
Il tuo viso
E un paradiso
Pien de grazia e purità.
Piu divina
E peregrina
|: Dopo dio non v' è beltà. :|

3.
Son due stelle
Vaghe e belle
Gli occhi tuoi spiranti amor.
I tuoi sguardi
Sono dardi,
|: Che feriscon ogni cuor. :|

4.
Son di perle
Che in vederle
Inamoran le tue man.
E son piene
D' ogni bene
|: Per quell' alme che a te van. :|

5.
Sei regina
A cui s' inchina
Terra, inferno e cielo ancor;
Ma il tuo cuore
E tutto amore
|: Verso il giusto e il peccator. :|

6.
Quando, oh Dio,
Un giorno anch'io
A vederti in cielo verro?
Quando, quando
Sospirando,
|: O Maria, per te morrò? :|

7.
All' antico
Tuo nemico
Oh, quant' alme rubi ognor!
Fa tu ancora
Mia Signora,
|: Ch' io non perdo il mio Signor. :|

8.
Su, cantiamo,
Su, lodiamo
Chi tal madre a noi donò!
Sia lodato
E sempre amato
|: Quel gran Dio, chi la creò. :|

9.
Viva, viva!
Il nome viva
Di Maria, gridiam, su su!
Ogni cuore
Con amore
|: Lodi ognor Maria e Gesù! :|

2.
Saligheden
Hist fra Eden
Lyser af dit Aasyn ud.
Mere herlig,
Mere kjærlig
|: Ingen er foruden Gud. :|

3.
Øiets Stjerne
Fra det Fjerne
Vækker Kjærlighedens Lyst.
Dine Blikke
Gjennemstikke
|: Jo som Pile hvert et Bryst. :|

4.
Dine Hænder
Øiet blænder,
Straaler klart som Perlemoer.
Ja, Guds Moder!
Alle Goder
|: Gi'er du Hver, som paa dig troer. :|

5.
Dronning høie!
Dybt sig bøie
For dig Himmel, Hav og Jord.
I dit Hjerte
For hver Smerte
|: Kjærlighedens Lindring boer. :|

6.
Salig Glæde
Hist at træde
Frem i Himlen, dig at see!
Hjertet luer,
Og jeg gruer
|: Ei for Dødens kolde Vee. :|

7.
Fri os Alle
Fra at falde
For vor Arvefjendes List!
At jeg taber
Ei min Skaber,
|: Dertil hjælper du forvist. :|

8.
Høit vi prise,
Ære vise
Dig for slig en Moder, Gud!
Ja, dig være
Lov og Ære
|: For dit høie Skaberbud! :|

9.
Dig skee Ære,
Evig Ære!
Det, Maria, er vor Bøn.
Gid dit Øre
Ønsket høre,
|: Du, Maria, og din Søn! :|

p. pu.

Nr. 12. Ovaziuni à Gesù bambineddu. Jesusbarnets Tilbedelse.

Andante. (*Palermo.*)

A due.

1. Ge - sù bam-bi - nu na - sci In tan - ta po - ver - tà, Nun ha leg - nu, ni fac - ci, Ni fuo - cu pri ri - scal - dà.
1. See, Je - sus-bar - net fød - tes I Fat - tig - dom saa stor; Ei Svøb, ei Ild til Var - me Han fandt, da han kom til Jord.

p *poco cresc.*

Ma - ri - a lu mi - ra, Sa - ta - nas - su su - spi - ra, Pir - chì è na - tu al mun - nu, Chi vuo - li og - nun sal - var.
Ma - ri - a sig glæ - der, Men Sa - ta - nas græ - der, Da han til Verden er kom - men, Som frel - ser os Hver og En.

poco cresc. *pf* *p*

2.
Ognunu faccia alligrizza,
Ch' è natu lu Signuri,
Lu sciuri d'ogni biddizza,
Ch' è tuttu pien d'amuri.
Veniti, o pasturi,
A fari granni unuri,
A chistu ber fanciullinu
Di tanta Maestà.

2.
Nu hvert et Aasyn straaler,
Thi Frelseren er født,
Og hver en Blomst sig aabner,
Thi Verden er ei forødt.
I Hyrder, I Fromme,
I Alle maae komme
Herhid at tilbede Barnet
I al dets Majestæt.

3.
„Gluria in excelsis Diu!“
Cantari si senti,
Gli angiuli ccu trufiu
Lu stavanu à riverì.
Maria la Madri,
Giuseppi lu Padri,
Ntra chidda capanedda
Lu stavanu a adurà.

3.
„Gud Ære i det Høie!“
Saaledes Sangen lød,
Og Englene med Palmer
Vor Frelser Velkommen bød.
Maria, hans Moder,
Og Joseph, hans Fader,
De knæled ned ved hans Krybbe
Og tilbad det spæde Barn.

P. PN.

Nr. 13. Il sbandito. Den Landflygtige.*)

Larghetto.

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

1. U - no sban - di - to vo, Tri - ste e la - gri - mo - so, Mor - ti so - no i mie - i fio - ri,
1. Langt fra mit Fæ - dre - land Maa jeg sorg - fuld van - dre; Ak, min Ung - doms Blomst hen - vis - ner,

p *p* *cresc.*

Nel mio cuor un ver - me ro - - de. Mor - te so - la con - so - le - rà!
Sav - nets Orm mit Hjer - te gna - - ver. Sa - lig, sa - lig, hvo Hvi - le fandt!

f *p* *p* *f* *p* *pp*

2.
Ah! nella tomba già
Dormon padre e madre.
Vostro figlio invano aspira
Alla pace che vi è data.
Morte sola consolerà!

2.
Fader og Moder kjær
Slumre alt i Graven.
Eders Søn forgjæves sukker
Efter Fred ved Eders Side!
Salig, salig, hvo Hvile fandt.

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 14. Il ritorno del marinaro. Sømandens Hjemkomst.

Andante affettuoso.

(*Sorrento.*)

1. Chi di - ce ca mo ve - ne, oje, ca mo ve - ne! Comm' a na lu - na le vo - glio asci'
1. Man si - ger, snart han kom - mer, ja, snart han kom - mer! Som Maa - nen vil jeg stil - le ham mod-

p

nnan - te. Do - je pa - ro - le io po nce vo - glio di - re: Ch'aje fat - to fo - ra,
ta - ge. Ak, kun to Ord jeg sag - te vil ham si - ge: Hvor - for saa sil - de

p

ch'aje tri - ca - to tan - to? Ch'aje fat - to fo - ra, ch'aje tri - ca - to tan - to?
ven - der du til - ba - ge? Hvor - for saa sil - de ven - der du til - ba - ge?

p *cresc.* *decresc.* *pp*

2. Mme n'aje fatto piglià malinconia,
Ora ppe ora no pasto de chianto!
Ma mò, che torna a casa Ninno mio:
|: Zitte, zitt' uocchie mieje, e no chiu chianto! :|

2. For al den Sorg jeg fristed', den Sorg jeg fristed',
Jeg nu belønnes skal med Fryd og Glæde;
Nu, da min Hjertensven er snart tilbage!
|: Nu, trætte Øine, holder op at græde! :|

Abs.

Nr. 15. Lu milo muzzecato. Det tilkastede Æble.

Allegro vivace. (Neapel.)

2.
Jo te lo dette tutto 'nnargentato,
Mmiezo 'nce steano scritte doje parole.

3.
Una diceva: „Bella, t'aggio amato!"
N'auta diceva: „De gelosia mme moro!"

4.
Non 'mporta, Nenna mia, ca mm'aje lassato,
Tu sì la chiavetella de sto core!

2.
Jeg gav dig det, det skulde dit jo være;
I Midten stod der tvende Linier skrevet.

3.
Den ene: „Jeg dig elskede, du Kjære!"
Den anden: „Ak, jeg døer af skinsyg Smerte!"

4.
At du har sveget mig, det faaer saa være;
Men dog du gjemmer Nøglen til mit Hjerte.

Abs.

*) Bortgivelsen af en Frugt, hvoraf der er bidt, er et Kjærlighedstegn.

Nr. 16. Fenesta vascia. Det lave Vindue.

Allegro moderato. (*Neapel.*)

dolce

1. Fe - ne - sta va - scia e pa - tro - na cru - de - - - - le! Quan- ta so - spi - re m'aje fat - to jet - ta - - - re! M'ar-
M'ar - de sto co - re comm' a na can - ne - - - - la, Bel- la, quan- no te sen - to an-no - me - na - - - - - - - re! Oje, pig - lia la spe-

1. Du Stol - te bag dit Vin - dues la - ve Bu - - - - e, Hvor tidt har du ei lad't mig suk - ke, støn - - ne! Mit
Mit Hjer - te som en Fak - kel staaer i Lu - - - - e, Naar blot dit Navn jeg hø - rer næv - ne, Skjøn - - - - - - - ne! Af Sne - en bur - de

cresc.

2.

Vorria arreventare no picciuotto,
Co na lancella, a ghi vennenno acqua;
Pe mme nne i da chiste palazzuotte:
„Belle femmene meje a chi vo acqua?"
Se vota na Nennella, da là n'coppa:
„Chi è sto Ninno, che va vennenno acqua?"
Ed io responno, co parole accorte:
„So lagreme d'ammore e non è acqua!"

2.

O var jeg kun en Dreng, en fattig lille!
Med mine Spande da jeg vilde løbe,
I hver en Gade da jeg raabe vilde:
„I smukke Piger, kommer, Vand at kjøbe!"
Og naar da spurgte mig en yndig Pige:
„Hvem er du, Dreng, med Vand i dine Spande?"
Til Gjensvar vilde nok saa net jeg sige:
„Det Elskovstaarer er, ei Kildens Vande!"

p. pu.

rien - zia del - la ne - - - - ve: La ne - ve e fred - da e se fa ma - ni - a - - - -
du Ex - em - pel ta - - - - ge: Den vel er kold, dog la - der den sig for - - - -

cresc.

re; E tu com - me sì tant' as - pra e cru - de - - - - le, Muor - to mme vi - de e
me; Men du ei bøi - es af min bit - tre Kla - - - - ge, Du er saa u - mild

nu mme vuò a - ju - ta - - - re!
som de stren - ge Stor - - - me!

riten.

riten.

Nr. 17. La Scillitana. Pigen fra Scilla.

Allegro.

(Calabrien.)

1. Vit - ti na ti - gra din - ta na sil - va scu - ra, na sil - va scu - - ra,
1. Mø - de jeg vil - den Ti - ger i dun - kle Lun - de, i dun - kle Lun - - de,

p f p f

E cu lu chiantu mi - u: man - sue - ta fa - - - - - - - - - - ri!
Den ved mit Suk blev tæmmet og ved min Kla - - - - - - - - - - ge!

cresc. *ff*

2.

Vitti cu l'acqua na |: marmura dura, :|
Calunnu a guccia a guccia arrimudari!

3.

E vui che siti bedda |: criatura, :|
Vi ni riditi de stu chiantu amari!

2.

Saae jeg den haarde Klippe |: ved Havets Sunde, :|
Den i Bølgens Favn blev blød og veg tilbage.

3.

Og du, som er saa deilig, |: o vee! du kunde :|
Lade mig i Sorgen grumt med Haan forsage!

Chr. Winther.

Nr. 18. La Calavresella. Den lille Calabrerinde.

Allegretto.

(*Calabrien.*)

2.
Ed io le dissi: „addio, Calavresella!
|: Ma veppeta de st'acqua mme farria? :|
Calavresella ecc.

3.
Ed essa mme respunne, garbata e bella:
|: „Non sulo l'acqua, la perzona mia! :|
Calavresella ecc.

2.
„Farvel", jeg sagde, „min Calabrerinde!
|: Ræk mig dog først en Drik Vand fra din Kilde! :|
Calabrerinde, o. s. v.

3.
Saa venlig svared da min Calabrerinde:
|: „Tag kun mig selv, ei blot Vand fra min Kilde!" :|
Calabrerinde, o. s. v.

p. pn.

Nr. 19. L'Amante scornuso. Den undseelige Elsker.

Allegretto. (*Neapel.*)

1. Pas - sa e re - pas - sa sot - to a sto bar - co - ne No gio - ve - ne aggra - zia - to e co lo co - re; Me te - ne men - te co na gran pas - sio - - - ne, Ma a chi - sto s'ar - re - du - ce lo suo am - mo - - - re! Jo

1. Her ne - den - for Bal - co - nen har læn - ge van - dret Snart op, snart ned en Yng - ling med sæn - ket Øi - e; Han seer saa ven - ligt op, saa u - for - an - - - dret, Men der - med la'er hans Kjær - lig - hed sig nøi - - - e! Jeg

p p

2.

|: Giàcch'isso tene sta soggezione,
La faccia tosta a mme tocca d'avere, :|
Mettennome a filà fora a barcone
'Ncapo lo fuso 'nce faccio cadere;
Ment'attacca lo filo, o Mammaluco,
Certo m'ave a parlar se n'è de stucco!

3.

|: „Oje Nenna", me dirà: „lo vuostro cuore
Attacare accusi non se potria?" :|
„„Pecchè nò"", respunn'io: „„facite errore,
Lu nuodeco se 'nc' è de simpatia!""
Ma teccotello vene, o sbarbatiello!
Mettimmoce a filare, a nuje cerviello!

2.

|: Ja, Kjærlighed saa ganske hans Læbe binder,
At jeg maa paa ham hjælpe og styrke Modet. :|
Jeg paa Altanen sætter mig og spinder
Og kaster ham saa Tenen ned i Ho'det;
Og er han ei af Steen, saa maa han aabne Munden,
Naar Traaden først sig fast om hans Fod har vunden.

3.

|: „O Barn", saa vil han sige vel heelt forlegen,
„Kan ei dit lille Hjerte jeg saadan binde?" :|
„„Og hvorfor ikke? Skylden er din egen,
Hvis Sympathiens Baand du ei kan finde!""
Men see mit lille Flødeskjæg, hvor han er bange;
Nu hurtig hen til Rokken; jeg skal ham fange.

p. pu.

Nr. 20. La Romanella. Den lille Romerinde.

Andantino. (*Neapel.*)

1. Aje tra-de-to-re! Tu m'aje las-sa-ta, E m'aje sca-gna-ta Ppe chel-la là! Gnor-si, che chel-la De mme è chiu bel-la; Ma ppe fe-de-le Pò se ve-drà! Ma ppe fe-de-le Pò se ve-drà!

1. O du For-ræ-der! Du mig for-sky-der, Vi-ge mig by-der Hen-de min Plads! Skjøn u-den Li-ge, Det maa jeg si-ge; Men hun i Tro-skab Vi-ger for mig! Men hun i Tro-skab Vi-ger for mig!

p mf cresc. f p

2.
Lu trademiento,
Che mò mme faje,
Non passa craje,
Te lo farà!
E cheste lagreme,
Che mò m'annozano,
|: Purzi co ausura,
Aje da scontà! :|

2.
Ligesom du mig
Svigefuld krænker,
Før du det tænker,
Sviger hun dig.
Alt, hvad mit Hjerte
Rummer af Smerte,
|: Faaer du med Rente
Atter betalt! :|

p. pu.

Nr. 21. La Capuana. Det tabte Hjerte.

Larghetto.

(*A due voci.*)

(*Neapel.*)

1. No jour - no jen - no a spas - - so, Oje, pe lo ma - - - - re:
1. Ro - lig jeg gik en Af - - ten Ne - de ved Van - - - - det,

dolce

Sto co - re mme ca - det - te Int 'a l'a - re - - - - - - na!
Tab - te saa der mit Hjer - te U - de i San - - - - - - det!

riten.

p

riten.

2.
Addimmannaje a cierte
Marenare:
Dicen, che l'hanno visto
Oje mpiett' a tene!

3.
Jo so benuto, pe
Te lo cercare,
Jo senza core, e tu —
Duje ne tiene!

4.
E quann' è chesto, embè,
Sa, che può fare?
Lo tujo mme daje è
Lu mio tiene!

2.
Spurgte da hver en Fisker
Nede ved Stranden:
Du det ved Barmen gjemte,
Sagde hver Anden.

3.
Kommer nu her min Kvide
Dig at bekjende:
Ak, jeg har intet Hjerte,
Du har jo tvende.

4.
Hvad jeg har saa at sige,
Kan du vel tænke:
Du kan jo mit beholde,
Dit du mig skjænke!

p. pn.

Nr. 22. „Bella la chiaja mia.“ „Aldrig mit Saar vil læges.“

Moderato.

(*Neapel.*)

1. Bel-la la chia - ja mia non sa - na ma - je, Tu mme l'aje fat - ta e tu, Tu mme l'aje fat - ta e
1. Al-drig mit Saar vil læ - ges, al - drig læ - ges, Saa-ret af dig jeg fik, Saa-ret af dig jeg

dol. *p*

tu, Sa - nà la puo - je, E sa - nà la puo-je, Mi - ner - ba; Tu mme l'aje fat - ta e
fik, Kun du det læ - ge kan, Ja, kun du det mægter, Mi - ner - va; Saa-ret af dig jeg

p

tu, Tu mme l'aje fat - ta e tu, Sa - nà la puo - je.
fik, Saa-ret af dig jeg fik, Kun du det læ - ge kan.

sf *p* *p*

2.
Va te confessa reniata cana,
|: Chi confessore te :| vole assolire,
E vole assolire, Minerba,
|: Chi confessore te :| vole assolire.

2.
Gaa da, din Synd at skrifte, gaa at skrifte,
|: Ingen, du skrifter for, :| din Synd forlader,
Dig din Synd forlader, Minerva,
|: Ingen, du skrifter for, :| din Synd forlader.

p. pn.

Nr. 23. L'asinàjo. Eseldriveren.

Andante.

(*Rom.*)

Jo va - do pia - no, pia - no, La sa - li - ta mi da pe - - - na; Se la Ni - na io tro - vo a
Jeg van - drer lang-somt, lang - somt Op - ad Bjer - get; tungt det fal - - - der. Hvis jeg fin - der min Ni - na

Colla voce e sempre p

ca - sa, Jo mi met - to con lei a man - gia - re.
hjem - me, Jeg mit Maal - tid med hen - de hol - der.

p. pn.

Nr. 24. La Lucerese. Pigen fra Lucera.

Larghetto.

(Neapel.)

1. Do - lo - ro - sa spar - ten - za, ahi, quan - - - - to è du - ra,
1. Saa er da Ti - men kom - men, ak, Ti - - - - men den su - re,

p

Quan - to è gran - de per me la pe - - - na a - - - ma - - - ra!
Bort jeg fra dig maa gaae; hvor tungt, hvor tungt at bæ - - - re!

Do - lo - ro - sa spar - ten - za, ahi, quan - to è du - - - ra,
Saa er da Ti - men kom - men, Ti - men den su - - - re,

Quan - to è gran - de per me la pe - - na a - - ma - - ra!
Bort jeg fra dig maa gaae; hvor tungt, hvor tungt at bæ - - re!

2.
|: Deh! piangete per me, piangete, o mura,
Perchè devo lasciar bellezza rara. :|

3.
|: Ecco parto, ecco moro, ahi che sventura,
Governati mio ben, addio mia cara. :|

2.
||: Fælder for mig kun Taarer, ja, græder, Mure!
Skilles fra dig, det er |: saa svært :| at lære. :||

3.
||: See, jeg gaaer bort, men Sorg min Kind vil fure;
Trøst dig, min Elskte, ak! |: lev vel, :| du Kjære! :||

p. pn.

Nr. 25. Melodia d'Amalfi. Melodie fra Amalfi.*)

Allegro.

mf

*) Sunget af Fiskerdrengene ved Strandbredden.

Nr. 26. La scoperta falsità. Den opdagede Falskhed.

Allegro. (*Neapel.*)

1. Se tu Nenna m'am-ma-ve n'a-tan - no Quan-te co-se ch'a - vi-ve da me, Quan - te co - se, quan - te co - se, quan-te co-se ch'a-vi-ve da me; Ma sì paz-za già tut-te lo san - no: Stat-te bo-na e go-ver - na - tè! Ma sì paz-za già tut-te lo san - no: Stat-te bo-na e go-ver - na - tè! Stat-te

1. El-sked du mig blot lidt, min Pi - ge, Man-ge Ga-ver du fik af mig, Man - ge Ga - ver, man - ge Ga - ver, man-ge Ga-ver du fik af mig! Men du svi-ger mig, Al-le det si - ge; Saa lev vel da og drag din Vei! Men du svi-ger mig, Al-le det si - ge; Saa lev vel da og drag din Vei! Saa lev

p

bo - na, stat - te bo - na, stat - te bo - na e go - ver - na - tè! Stat - te bo - na, stat - te bo - na,
vel da, saa lev vel da, saa lev vel da og drag din Vei! Saa lev vel da, saa lev vel da,

mf *p* *mf*

stat - te bo - na e go - ver - na - tè! Stat - te bò, stat - te bo - na e go - ver - na - tè!
saa lev vel da og drag din Vei! Saa lev vel, saa lev vel da og drag din Vei!

p

2.

Le calzette de seta de Spagna
‖: L'avea fatte :| venire pe te; :‖
|: Ma scoperta s'è già la magagna:
Statte bona e governatè! :|

3.

Ch'ill acciso 'mpesillo d'Ammore
‖: Notte e ghiuorno :| me parla de te; :‖
|: Ma tu po tiene fauzo lo core:
Statte bona e governatè! :|

2.

Skjønne Strømper af Silken den fine
‖: Lod jeg bringe :| herhid til dig, :‖
|: Men jeg kjender din falske Mine;
Saa lev vel da og drag din Vei! :|

3.

Amor piner mig, volder mig Smerte,
‖: Dag og Nat jeg :| kun mindes dig! :‖
|: Ak, men Utroskab boer i dit Hjerte;
Saa lev vel da og drag din Vei! :|

p. pn.

Nr. 27. La campagnola. Pigen fra Landet.

Andante.

(Neapel.)

1. Sta not-te, men - te stuoc - chie ap-pa - pa - gna - va, Tu bel-la mme ve-ni - ste in be - si - o - - - - - ne. — ne!

1. Da Søvnens Gud i - nat mit Øi - e luk - ked, Saae jeg dit skjøn - ne Bil - le - de for mig træ - - - - - de. — te.

p

2.
De lagrime sto pietto m'abbagnava,
E te contava la mia passiòne.

3.
Tu te mettive a ridere e pazziàre,
Senza moverete a compassiòne.

4.
Se viene purzi 'nsuonno a cuffiare,
Non te voglio avere obbregazione!

2.
Taarer i Strømme flød, og dybt jeg sukked,
Mens jeg min Elskovs Pine for dig mon kvæde.

3.
Haanligt du gav dig til at lee og snakke,
Lidet du agted, Grumme, mit stakkels Hjerte.

4.
Kun ringe Grund jeg har til dig at takke,
Du, som endog i Drømme beleer min Smerte.

p. pn.

Nr. 28. La scelta della sposa. Valg af en Brud.

Allegretto non tanto. (*Neapel.*)

1. Se t'a - je da' nzo-rà, pi-glia la bel - la, Pi-glia la bel - la, Non tan - - to bel-la che te fa pa-u - ra, Te fa pa-u - - - - ra, te fa pa-u - - - - ra.

1. Hør, hvis du bei - ler, vælg da blandt de Smuk - ke, Ja blandt de Smuk - ke, Dog ei saa smuk En, at hun gjør dig ban - ge, Ja gjør dig ban - - - - ge, ja gjør dig ban - - - - ge!

p *mf* *poco cresc.* *f* *p*

2.
Pigliatella no poco schiavotella,
Schiavotella,
Ma che sia delicata de centura,
|: Oje de centura. :|

3.
Che se l'avraje da fara na gonnella,
Oje na gonnella,
Sparagne seta 'nforra e cosetura,
|: E cosetura. :|

4.
E se le vaje a fa n'abbracciatella,
N'abbracciatella,
Comm' abbracciasse non mazzo de sciure,
|: Mazzo de sciure. :|

2.
Nei, heller En, som ei mod dig vil mukke,
Mod dig vil mukke,
Dog En, som har en Midie smal at fange[1]),
|: Ja smal at fange. :|

3.
Sæt, at et Skjørt du giver til din Dukke,
Ja til din Dukke,
Du sparer Silke, Foer og Sting saa mange,
|: Ja Sting saa mange. :|

4.
Og for et Favntag skal du ikke sukke,
Du ikke sukke;
Hun som en Lilievaand sig lader fange,
|: Sig lader fange. :|

y. yn.

[1]) fange ɔ: omslutte, favne.

Nr. 29. La scarpetta. Skoen.

Allegro moderato. (*Neapel.*)

1. Chi t'ha fat - ta sta bel - la scar - pet - ta, Chi te l'ha fat - ta lo bo - glio sa - pè.
1. Hvem har gjort dig den nyd'- li - ge Sko der? Hvem der har gjort dig den, siig mig det, hvad?

p

„Chi m'ha fat - ta sta bel - la scar - pet - ta? Me l'ha fat - ta sto gio - ve - ne ccà! Mme
„Hvem der gjor - de den nyd'- li - ge Sko her? Det er ham, som har gjort den, la la! Nu

sen - to chiam - mà, Mme vo - glio vo - tà, Chi bel - la non è, For - tu - na non ha!"
kal - der Ma - ma; Jeg kom - mer, ja ja! Er En ik - ke net, Hendes Lyk - ke er slet!"

riten.

ritenuto un poco *a tempo*

Fac - cia de san - ta - rel - la! Pro - prio ac-con - cia è sta scar - pet - ta; Aim - mè! quan - to si
O du min Hel - gen - in - de! O hvor klæ - der dog den Sko dig! Du alt - for skjøn - ne

col canto *a tempo* *p*

bel - la, Non te scor - dà de me!
Kvin - de, For - glem, for - glem mig ei!

2.

Chi t'ha data sta bella gonnella,
Chi te l'ha data lo boglio sapè.
„Chi m'ha data sta bella gonnella?
Me l'ha data sto giovene ccà!
Mme sento chiammà,
Mme voglio votà:
Chi bella non è,
Fortuna non ha!"
Faccia de santarella,
Tonna, tonna è sta gonnella;
Aimmè! quanto si bella,
Non te scordà de me!

2.

Hvem har sendt dig det nyd'lige Skjørt der?
Hvem har sendt dig det, siig mig det, hvad?
„Hvem der sendte det nyd'lige Skjørt her?
Det er ham, som har sendt det, la la!
Nu kalder Mama;
Jeg kommer, ja, ja!
Er En ikke net,
Hendes Lykke er slet!"
O du min Helgeninde!
O hvor klæder dog det Skjørt dig!
Du altfor skjønne Kvinde!
Forglem, forglem mig ei!

p. pn.

Nr. 30 a. La monacella. Den unge Nonne.

Andante con moto.

(*Rom.*)

Quan - no mam - ma me fe - ce mo - ni - cel - la, Com - pi - to non a-
Den-gang min Mo - der lod mig Non - ne bli - ve, Hav - de jeg nep - pe

p *sf*

ve - a, Com - pi - to non a - ve - a che quin - di - ci an - ni, Com - pi - to
naa - et, Hav - de jeg nep - pe naa - et fem - ten Somm' - re, Hav - de jeg

mf

non a - ve - a che quin - di - ci an - ni. Non son brut - ta e non fi - glio - la,
nep - pe naa - et fem - ten Somm' - re. Ei jeg Barn er, ei af de Styg - ge,

p

Mi con-vie - ne star qui so - la. O Nin - na nen - na! Lo gior - no sei lo
Skal dog e - ne boe og byg - ge. O stak - kels Nin - na! Sol er du om

f

so - le, Lo gior - no sei lo so - le, La not - te stel - la!
Da - gen, Sol er du om Da - gen, Stjer - ne om Nat - ten!

cresc.

Lo gior - no sei lo so - le, La not - te stel - la!
Sol er du om Da - gen, Stjer- ne om Nat - ten! p. pn.

mf

Nr. 30 b. La monacella. Den unge Nonne.

(*Lucca.*)

Andante.

a piacere *a tempo* *mf* *p*

1. Zì mo-na-cel - la! Mo-naca ad-de - ven - taje de quin-nece an - ne; Non so brut - ta e so fi - glio - la! Pec - chè von - no ca sto so - la? Nce pen-so e su - do! Bar-ba-ro mio de-stin, ti - ran - no e cru - do!

1. Hel-li-ge Sø - ster! Non-ne jeg blev og tal - te fem-ten Som - re; Ung jeg er, ei blandt de Styg-ge! Skal dog e - ne boe og byg-ge? In-gen mig hen - ter! Tung er den Skjæb-ne, som mig Stak-kel ven - ter.

2.

Zì monacella!
Aje, ca non pensa a mme chiù nesciuno!
E tu, che tanto m'aje jurato,
Che mai mi avisse abbandonato!
Aje, tradetore!
Tu manco t'allecuordi l'antico amore!

2.

Hellige Søster!
Ingen nu meer mig arme Nonne trøster!
Du, som Troskab svor din Pige,
Ak, hvor kunde du mig svige!
O, du Forræder!
Tænker vel aldrig meer paa mig, som græder!

p. pn.

Nr. 31. „Catina bellina." „Cathrine, du fine."

Allegretto.

(*Venedig.*)

Ca - ti - na bel - li - na, Gra - zio - sa vu sè, So quel che vo - lè; Ma, ca - ra,
Ca - thri - ne, du fi - ne, Saa yn - dig er du, Jeg kjen - der din Hu; Men, Kjæ - re,

dol. *pf* *p*

ma, ca - ra, sto cor, No a - scol - ta piu a - mor. L'ha trop - po sen - ti - o, L'è un cor de - sco-
ei fø - ler mit Bryst Meer Kjær - lig - heds Lyst. Saa vel jeg det kjen - der; Ei me - re det

pf *p*

ni - o, No gh' è più quel bal - sa - mo, no. Ca - ti - na, ca - pì.
bræn - der, Jeg har nu, Ca - thri - ne, for dig Ei meer no - gen Trøst.

p. pp.

pf *p*

Efter „Egeria".

Nr. 32. L'abito di festa. Stadsdragten.

Allegro moderato.

(*Neapel.*)

1. Cra - je ch' è fe - sta, mme vo - glio far bel - la, Mme vo - glio far bel - la, la la le ra la! la! E mme la 'nce - gno na bel - la gon - nel - la, Na bel - la gon - nel - la, co lu fal - ba - là! E mme la 'nce - gno na bel - la gon - nel - la, Na bel - la gon-

1. Smuk jeg i - mor - gen til Stad - sen vil væ - re. Ja, smuk vil jeg væ - re. la la le ra la! la! Tænk Jer, mit høi - rø - de Skjørt vil jeg bæ - re, Mit høi - rø - de Skjørt med Gar - ne - rin - ger, ja! Tænk Jer, mit høi - rø - de Skjørt vil jeg bæ - re, Mit høi - rø - de

sf *p* *semp. cresc.*

1 2

nel - la, co lu fal - ba - là! Na bel - la gon - nel - la, co lu fal - ba - là! Na bel - la gon-
Skjørt med Gar - ne - rin - ger, ja! Mit høi - rø - de Skjørt med Gar - ne - rin - ger, ja! Mit høi - rø - de

sempre cresc.

nel - la, co lu fal - ba - là!
Skjørt med Gar - ne - rin - ger, ja!

2.

|: Marmoriare mme sento già attuorno:
Uh! quanto e bella! la la le ra la! :|
||: E le figliole de chisti contuorne,
|: Le voglio fa tutte d'emmidia crepà! :||

3.

|: Po camminanno co l'uocchie da sotto,
Aizzannole accuonci mò a ccà mò a la :|
||: Voglio prova co sto schioppo a doje botte,
|: Se sciento marvizze me fido i spara! :||

2.

|: Høre jeg skal, at man hvisker og siger:
Hvor hun dog er deilig! la la le ra la! :|
||: Alle vor Byes de øvrige Piger
|: Vil vist af Misundelse revne, ja, ja! :||

3.

|: Gaaer vi da senere ud at spadsere,
Saa kaster jeg Blikke omkring, kan du troe! :|
||: Kjækt jeg min dobbelte Flint[1]) vil probere,
|: Og hundrede Smaafugle træffe, jo, jo! :||

v. vn.

[1]) „Den dobbelte Flint“ betyder Øinene.

Nr. 33. La festa di Piedigrotta. Festen i Piedigrotta.

Moderato.

(*Neapel.*)

1. St' anno porz' io vo - gl' ì Al - la Ma - ronna i Pie - di - grot - ta! E tanto ag - gio a pre - gà gno - pà, Ca mme nce a - ve a man - nà! Nce van - no Can - cet - tel - la, Can - ne - tel - la e Por - ziun - chel - - la: N'zom - ma nce va chi vo, chi po, E non se di - ce no! E

1. Ja jeg vil med i Aar Til Fe - sten der i Pie - di - grot - ta! Jeg læn - ge be - det har Pa - pa Mig med der - hen at ta'e; Did gaaer jo Ca - tha - ri - na, Ca - ro - li - na og Ro - si - - na, Al - le og Hver, som kan og vil, Har Lov at gaae der - til. Kun

dolce

2.

„Ma tu no nce può ì!"
Si dice a la piccirilla —
„La strada e longa, sà, te può
Fidà de te la fà?"
Jo mme la fid' ì fà schitt'a
Ballà la Tarantella
Co castagnelle, e bà, trecc'a
Ballà, la le rallà!
Donca mme dì de sì,
Non fà sperire a Barbariella!
Lo golio de Zetella
E peo de graveda porzì!

2.

„Nei, du kan ei gaae med!"
Saa svared stedse man den Lille —
„Thi lang er Veien jo, du Smaa,
Saa langt kan du ei gaae!"
Jo hele Veien skal jeg
Munter dandse Tarantelle,
Slaae med Castagnetter, tralle
Lalala le rallera!
O, med et Ja mig trøst!
Saa gjerne jeg til Festen vilde.
Meer stærk er Barnegrille,
Selv end Barselkvindens Lyst.

p. pn.

Nr. 34a. Rosina.

Con moto.

Nr. 34b. Rosina.

Andantino. (*Rom.*)

1. Quan-do vi - di la Ro - si - na, Mi si ac-ce - se il cuor nel se - no, E non pos - so far di me - no Che pen-sar di nott' e dì.
1. Da jeg sku - ed min Ro - si - na, Hjer-tet strax i Bry-stet brænd-te, Og jeg in - gen Tan-ke kjend - te U - den hen - de, Dag og Nat.

dolce

piu allegro *a tempo*

È con-stan-te la Ma-ri - et - ta, La Te - re - sa, la Ca-ro - li - na; Ma l'a-mor del - la Ro - si - na Non già mài piu scor-de - rò.
Tro-fast er vel Ma-ri - et - ta, Og The- re - sa, Ca-ro - li - na; Men din Kjær-lig-hed, Ro - si - na, Den jeg al - drig glemme kan.

piu allegro *a tempo*

2.
Sono stato militare
Sul confin dell' Ingliterra,
E per mare ossia per terra
Fortunato nell' amor.
È constante la Marietta,
La Teresa ecc.

3.
Sono stato anch'io in Francia,
Ho travato molte donne
Tutte belle e graziose,
Ma l'amor non sanno far.
È constante la Marietta,
La Teresa ecc.

4.
Mi ha portato un bello scritto
Il corrier della marina,
Si dispera la Rosina,
Perchè sta lontan di me.
È constante la Marietta,
La Teresa ecc.

5.
A vederci presto spero,
Cosi scrive la diletta,
Vien, oh caro, vien in fretta
La Rosina a consolar.
È constante la Marietta,
La Teresa ecc.

2.
Hist paa Grændserne af England
Har som kjæk Soldat jeg slaaet,
Amor ved min Side staaet
Har tillands som og tilsøes.
Trofast er vel Marietta
Og Theresa o. s. v.

3.
Jeg har og i Frankrig været,
Truffet mange unge Kvinder,
Smukke, kjærlige Veninder;
Elske — det forstod de ei.
Trofast er vel Marietta
Og Theresa o. s. v.

4.
Over Sø og salten Bølge
Min Rosina Brev mig sender;
Savn og Længsel hun bekjender
Ved at leve fjernt fra mig.
Trofast er vel Marietta
Og Theresa o. s. v.

5.
„At vi snart maa sees, jeg haaber",
Saa min Elskte til mig skriver;
Først jeg glad og trøstet bliver,
Naar jeg atter hende har.
Trofast er vel Marietta
Og Theresa o. s. v.

p. pn.

Nr. 35. Antonia.

Allegretto vivace. *(Neapel.)*

1. T'aje fat - ta na gon - nel - - la, Anto - ni - à! T'aje -à, Te l'a - je fat - ta col - la cre-
1. Seer du jeg har kjøbt dig Kjo - - len, Yndi - ge Barn! Seer du Barn! Svøb nu i den di - ne Lem - mer

den - za, Quanno cam - mi - ne sem - pe ci pen - za, sem - pe ci pen - za E bi - a! Na - so di ca - ne, bel - lez - za
ran - ke, Hvor du saa vandrer, skal huldt din Tan - ke, skal huldt din Tanke Mig mø - de. Siir - li - ge Kil - ling, du Fløi - els

mi - a! An - to - ni - el - - - - la, An - to - ni - à, An- -à! Vo - ta - te, nen - na
blø - de! An - to - ni - el - - - - la, yn - di - ge Barn! An- Barn! Sno dig, som Jor - den om

bel - la, Vo - ta - te ccà, Ve - dim - mo sta gon - nel - la Com - me te va?
So - len, Sno dig saa let! Da skal vi see, om Kjo - len Klæ - der dig net.

rit. *a tempo*

riten. *mf*

f *)

2.	2.
|: T'aje fatt' a pettenessa,	|: Seer du, jeg har kjøbt dig Kammen,
Antonià, :|	Yndige Barn! :|
Te l'aje fatta colla credenza	Fest nu med den dine Lokker blanke,
Quanno cammine |: sempe ci penza :|	Hvor du saa vandrer, |: skal huldt din Tanke :|
E bià!	Mig møde!
Naso di cane, bellezza mia!	Siirlige Killing, du Fløielsblode!
|: Antoniella, Antonià! :|	|: Antoniella! yndige Barn! :|
Votate, principessa,	Kom, lad os dandse sammen,
Votate ccà,	Sno dig saa net!
Vedimmo la pettenessa	Da skal vi see, om Kammen
Come te va?	Klæder dig net!
(Segue: *scarpetta*, *tovaglia*, ecc.)	(Fortsættes med: *Sko*, *Tørklæde*, o. s. v.)
	Chr. Winther.

*) Efter „Passatempi musicali“ af L. G. Cottrau, II, Neapel 1825, og „Udvalgte Sange af fremmede Componister“, udg. af H. Rung og C. Borchorst, Kbh. [1841.]

Nr. 36. La ziarella. Sløifen.

Larghetto. *(Neapel.)*

1. Oje Mmà, ca io la vo-glio La zia - rel - la! „E non chiag-ne-re, fi - glia, nò, La zia - rel - la ti dar - rò!“ Oje Mmà, cu lu sì, cu lu sì! Oje Mmà, cu lu nò, cu lu nò! „E nu chiag-ne-re, fi - glia, nò, La zia - rel - la ti dar - rò!“

1. Ak Mo - der, jeg vil ha - ve Den smuk-ke Sløi - fe der! „Græd blot ik - ke, min Dat - ter, saa, Du gjer - ne Sløi - fen ha - ve maa!“ Aa Mo'er, siig dog ja, siig dog ja! Sø - de Mo'er, ik - ke nei, ik - ke nei! „Græd blot ik - ke, min Dat - ter, saa, Du gjer - ne Sløi - fen ha - ve maa!“

p

2.

|: Oje Mmà, ca io le voglio
Le calzette! :|
„E non chiagnere, figlia, nò!
Le calzette ti darrò!"
Oje Mmà, cu lu sì, cu lu sì!
Oje Mmá, cu lu nò, cu lu nò!
„E nu chiagnere, figlia, nò,
Le calzette ti darrò!"

3.

|: Oje Mmà, ca io la voglio
La scarpetta! :|
„E non chiagnere, figlia, nò!
La scarpetta ti darrò!"
Oje Mmà, cu lu sì, cu lu sì!
Oje Mmà, cu lu nò, cu lu nò!
„E nu chiagnere, figlia, nò,
La scarpetta ti darrò!"

(Segue: *gonella*, *tovaglia*, *abito*, *petinessa* e piu cose.)

2.

|: Ak Moder, jeg vil have
De smukke Strømper der! :|
„Græd blot ikke, min Datter, saa,
Du Strømperne nok have maa!"
Aa Mo'er, siig dog ja, siig dog ja!
Søde Mo'er, ikke nei, ikke nei!
„Græd blot ikke, min Datter, saa,
Du Strømperne nok have maa!"

3.

|: Ak Moder, jeg vil have
De nydelige Sko! :|
„Græd blot ikke, min Datter, saa,
Du Skoene nok have maa!"
Aa Mo'er, siig dog ja, siig dog ja!
Søde Mo'er, ikke nei, ikke nei!
„Græd blot ikke, min Datter, saa,
Du Skoene nok have maa!"

p. pn.

(Fortsættes med: *Skjørt*, *Tørklæde*, *Kjole*, *Kam* og flere Ting.)

Nr. 37. Lu golio de na figliola. Pigens Længsel.

Allegro. (*Neapel.*)

1. Mam-ma, mam-ma, ca mo - ro, ca mo - ro, Pe no go - li - o ca l'uor - to nce stà! — „Fi-glia, nce
1. Mo - der, Mo - der, jeg læn - ges, jeg li - der; No - get jeg sav - ner, i Ha - ven det staaer! — „Ne-de i

p *poc. rit.* *a tempo*

V. S.

2. Mamma, mamma, ca moro, ca moro,
Pe no golio, ca l'uorto nce stà!
„Figlia, nce sta lu petrosino,
Vattene a l'uorto, va te la fà!"
Oje, mamma, ca nò, oje, mamma, ca nò,
|: Lu petrosino :| sanà non me pò!

3. Mamma, mamma, ca moro, ca moro,
Pe no golio, ca l'uorto nce stà!
„Figlia, nce sta lu purchiacchiello,
Vattene a l'uorto, va te la fà!"
Oje, mamma, ca nò, oje, mamma, ca nò,
|: Lu purchiacchiello :| sanà non me pò!

4. Mamma, mamma, ca moro, ca moro,
Pe no golio, ca l'uorto nce stà!
„Figlia, nce sta lu padularo,
Vattene a l'uorto, vance a parlà!"
Oje, mamma, ca sì, oje, mamma, ca sì,
|: Lu padularo :| è che me fa morì!

2. Moder, Moder, jeg længes, jeg lider;
Noget jeg savner, i Haven det staaer.
„Nede i Haven staaer Persiljen,
Hent den, min Pige; Ro da du faaer."
O Moder, o nei, o Moder, o nei!
|: O nei! Persiljen :| den hjælper mig ei.

3. Moder, Moder, jeg længes, jeg lider;
Noget jeg savner, i Haven det staaer.
„Nede i Haven staaer Spinaten,
Hent den, min Pige; Ro da du faaer."
O Moder, o nei, o Moder, o nei!
|: O nei! Spinaten :| den hjælper mig ei.

4. Moder, Moder, jeg længes, jeg lider;
Noget jeg savner, i Haven det staaer.
„Nede i Haven staaer vor Gartner,
Saa er det bedst, til ham du gaaer."
O Moder, o ja, o Moder, o ja!
|: O ja, vor Gartner :| kom Længselen fra.

p. pn.

Nr. 38. La fattura. Forbandelsen.

Con affetto. (Neapel.)

2. Quanno vaje a la chièsa, oje, ppe sposare:
Se pozzanno stutà |: torce e cannele! :|

3. Quanno po vaje a tavola, oje, ppe magnare
Lu primmo muorzo |: te pozz' affocare! :|

4. Quanno vaje a lu lietto ppe te coccare:
La casa n'cuollo |: te pozza cadere! :|

2. Naar han som Brudgom dig til Kirken fører,
Gid da udslukkes maa |: hvert Lys og Kjerte! :|

3. Og naar ved Bryllupsbord du Maden rører,
Gid da den første Bid |: din Død maa blive! :|

4. Og naar til Brudekamret han da dig fører,
Gid Huset i sit Fald |: dig med maa rive! :|

Abs.

Nr. 39. „Se Amor mai da vu se vede." „Viser sig for Eders Blikke."

Allegretto.

(*Venedig.*)

1. Se A-mor mai da vu se ve - de, Ca - ri put - ti, a go - go - lar; Per pie - tà no de - ghe fe - de, No lo stes - si a ca - rez - zar. Sul - la boc - ca el mo - stra il ri - so, La dol - cez - za sul suo vi - so; Ma col ri - der sul - la boc - ca El ve piz - zi - ca, ve piz - zi - ca, ve toc - ca, E fra

1. Vi - ser sig for E - ders Blik - ke A - mor med sin mun - tre Leg, Kjæ - re Ven - ner, troer ham ik - ke, Sky'r hans Kjær - tegn, gaaer Jer Vei. Sted - se Mun - den ven - ligt smi - ler, I hans Øi - e Blid - hed hvi - ler; Ak, men Smi - let i hans Mi - ner Det Jer æg - ger, det Jer æg - ger, det Jer pi - ner, Og mens

p mf p mf p mf

mez - zo al - le ca - rez - ze, Mil - le dar - di, mil - le frez - ze Quel fur - baz - zo sa mi-
Skjel - men for Jer kjæ - ler, Til at sky - de han sig stjæ - ler Tu - sind Pi - le i Jert

poco cresc.

p

sciar, Quel fur - baz - zo sa mi - sciar.
Bryst, Tu - sind Pi - le i Jert Bryst.

Efter „Egeria".*)

2.

Saveu come me l'ha fatto
A chiapparme sto briccon?
El s' ha messo come un gatto
Quacchio quacchio in cuffolon.
L' ha aspettà ch' un di Ninetta
Me contasse una fiabetta.
Mi credendo esser in porto,
|: De colù non :| m' avea accorto,
E la vien per da drio via,
Chiappa, strenze e mena via,
|: Nè val pianto, nè rason. :|

2.

Hvad han gjorde, vil jeg sige,
For at faae mig i sit Garn.
Som en Kat han mon sig snige,
Lægge sig paa Luur, det Skarn.
Vented saa, indtil jeg ene
Staaer en Aften med Helene.
Jeg i god Behold mig tænker,
|: Ahner ikke :| Skjelmens Rænker,
Da han bagfra paa mig springer,
Let mig fanger og betvinger,
|: Spildt er Graad, og spildt Raison. :|

p. pn.

*) Om denne Melodie og om Nr. 31 see Anmærkningerne.

Nr. 40. Cannetella. Den Skinsyge.

Allegretto e passionato.

(*Neapel.*)

1. No mme fa la 'nzem - pre - cel - la, Can-ne - tel - la, oje Can-ne - tè! Daje au - dien-zia a sto sche-
1. Lad kun ik - ke saa en - fol - dig, Can-ne - tel - la, o Can-ne - tè! Sødt du smi - ler til den

f *sf*

fien - zia, Che sta sem - pe at-tuor - no a te? Daje au - dien-zia a sto sche - fien - zia, Che sta sem - pe at-tuor - no a
A - be, Man kan al - tid om dig see, Sødt du smi - ler til den A - be, Man kan al - tid om dig

te? Can-ne - tel - la, oje Can-ne - tel - la, Can-ne - tel - la, Can-ne - tè!
see. Can-ne - tel - la, o Can-ne - tel - la, Can-ne - tel - la, Can-ne - tè!

f *pf* *f*

2.
A mme tocca fa zimeo?
Ma chiafeo, no, non nce so;
|: So cecato, so stonato,
Ca la sciorte accussì bò! :|
Cannetella, ecc.

3.
No fracasso si nce faccio,
„Che nne caccio?“ dice tu.
|: Ma mme sboto mme revoto,
Quanno po non pozzo chiù. :|
Cannetella, ecc.

4.
Conchiudimmo, gioja mia,
O songh'io, o è chillo là?
|: Se nu sciglie a chi te piglie
Quanto sango scorrarrà! :|
Cannetella, ecc.

2.
Jeg til Spot vil ikke være,
Jeg er ikke meer din Nar;
|: Men min Kjærlighed desværre,
Ak, den mig forblindet har. :|
Cannetella, o. s. v.

3.
Naar med ham jeg ypper Trætte,
Siger du: „Hold op, din Nar!“
|: Men jeg nu dig siger Dette,
At mit Taalmod Ende har. :|
Cannetella, o. s. v.

4.
Længer kan jeg det ei bære,
Dertil har jeg ikke Mod;
|: Vælg nu selv, hvem det skal være,
Eller der vil flyde Blod! :|
Cannetella, o. s. v.

Abs.

Nr. 41. Canzonètta.

Con moto. *(Neapel.)*

Me ri - cor-do, quann' e - ra tan-til - lo, Mme di - ce - va Va-vo - ne e Pa-pà: Se na Nen - na te fa 'no squa-
Jeg kan hu - ske, den-gang jeg var lil - le, At mig sag - de min Mo'er og min Fa'er: Hvis en Pi - ge dig sø - ger at

sil - lo, Tu vo - ga fo - ra non te fa ncap - pa. Mme lo di - ce - va Va-vo - ne e Pa - pà.
hil - de, See saa, du lø - ber, ei fan - ge dig la'er. Saa - le-des sag - de min Mo'er og min Fa'er.

p. pn.

Allegro. Nr. 42. „Ti faccio far' n' zinale." „Et Forklæd' net med Baand."

(A due voci.)

(Olevano.)

Nr. 43. Serenata.

Adagio e sciolto. (*Olevano.*)

1. A - ma mi, bel - la, e no te - - - - mer di fe - - - - de,
Fe - del io ti sa - rò fi - - - - no al-la mor - - te.

1. Elsk mig, du Skjøn - ne! al - - - - drig jeg dig vil svi - - - ge;
Li - ge til Dø - - - - den tro skal jeg dig væ - re.

p

2. Solo bramo da te questa mercede
Per poter incontrar sincera sorte.
3. E se la fedeltà in te rissiede,
Fin anche soffrirò dure ritorte.
4. Volge mi allegro inor quel tuo sembiante,
Che come ho detto, ti sarò costante.
5. Ti do la buona notte o vaga rosa,
Non ti scordar di me, dormi e riposa.

2. Elsker du mig, da troer jeg, at jeg tør sige:
Tillidsfuldt Haab om Lykke jeg tør nære.
3. Dersom, Elskte, i Troskab du er min Lige,
Vil jeg hver Sorg med Lethed kunne bære.
4. Kast da paa mig, o Pige, venlige Blikke!
Som jeg har sagt dig, troløs er jeg dig ikke.
5. Fagre Rose, Godnat, gid Hvile du finde!
Og i din Drøm du have mig i Minde.

Nr. 44 a. Serenata.

Adagio.

(*Olevano.*)

1. Fra le bel - lez - ze ra - re io m'ag - gi - ra - - - i, Per po - ter in - con- trar sin - - - ce - ro a - mo - - - re.
1. Jeg blandt de smuk - ke Pi - ger svær-med i - blin - - - de, Haa - bed' op - rig - tig Kjær - - - lig - hed at mø - - - de.

p f p

2.

Oggetto come te io non trovai,
Che mi ferisce in sen l'afflitto cuore.

3.

Amor sincero al mondo io non giurai,
Perche non v'era al sen un vivo ardore.

2.

Saadan som dig jeg aldrig skued en Kvinde;
Du fik jo først mit Hjerte til at gløde.

3.

Kjærlighed sand jeg tænkte ei var at finde;
Da var mit eget Bryst for Elskov øde.

Nr. 44b. Serenata.

Adagio.

Alto.

1. Fra le bel - lez - ze ra - re io m'ag - gi - ra - - - i, Per po - ter in - con- trar sin - ce - ro a - mo - re.
1. Jeg blandt de smuk - ke Pi - ger svær - med i - blin - - de, Haa - bed op - rig - tig Kjær - - lig - hed at mø - de.

Tenore (Canto fermo).

1. Fra le bel - lez - ze ra - re io m'ag - gi - ra - - - i, Per po - ter in - con- trar sin - - ce - ro a - mo - re.
1. Jeg blandt de smuk - ke Pi - ger svær - med i - blin - - de, Haa - bed op - rig - tig Kjær - - - lig - hed at mø - de.

Basso.

p ... *f* ... *p*

1. Fra le bel - lez - ze ra - re io m'ag - gi - ra - - - i, Per po - ter in - con- trar sin - ce - - - ro a - mo - re.
1. Jeg blandt de smuk - ke Pi - ger svær - med i - blin - - de, Haa - bed op - rig - tig Kjær - lig - hed at mø - de.

4.

Ed or se te non amo, un di vedrai,
Distrutto questo cuor pel tuo splendore.

5.

Questo lo dico a te, gentil zitella,
Più sei dell' altre leggiadrina e bella.

4.

Om jeg endnu ei elsker dig, min Veninde!
Snart vil mit Bryst for Elskovs Pile bløde.

5.

Ynde dig gav Naturen, tryllende Pige!
Alle de Andre maae dig Pladsen vige.

p. pn.

Nr. 45. La Catanzarese. Pigen fra Catanzaro.

Andantino. (*Calabrien.*)

2.
Se il mancar di tua fè si leggier fai,
Di che altro peso il cor gravar ti senti?

3.
Come tratti il nemico, se tu dai
A me che t'amo si tanti tormenti?

4.
Ben dirò che giustizia in ciel non sia,
Se a veder tardi la vendetta mia.

2.
Thi naar det let dig falder dit Løfte at bryde,
Neppe vil nogen Anger dit Hjerte nage.

3.
Og hvilken Skjæbne vil du din Fjende vel byde,
Siden du Den, dig elsker, saa grumt kan plage?

4.
Ja, neppe Himlen mere vil Retfærd udøve,
Da den med Straffens Dom kan saa længe tøve!

p. pn.

Nr. 46. Le duje stelle. De to Stjerner.

Allegro moderato. (*Somma.*)

1. Aiz - za - je l'uoc-chie n'cie - lo, Vid - di na stel - la, A la ca - la - ta ne Ve- det - te do - je! Vi, ca mam-me-ta mo no nce stà, Scin-ne, Nen - na, ca t'ag-gio a par-là, Scin-ne, scin-ne ca t'ag-gio a par - là!

1. Jeg hæ - ved' mi - ne Øi - ne Og saae en Stjer - ne, Og da jeg sæn-ked' dem, Da saae jeg tven - de! Kom, o kom, thi min Længsel er stor, Kom, min Pi - ge, og hør blot et Ord, Kom, o Pi - ge, og hør blot et Ord!

p *sotto voce*

2.
|: Miezo a sta strada nce so
Doje sorelle; :|
Co tutte doje vurrìa
Fare all' amore!
Vi, ca ecc.

3.
|: Mme n'avesse lo cielo
Oje destinata :|
Una, se no pe sposa,
Pe, cainata!
Vi, ca ecc.

2.
|: De boe i denne Gade,
De tvende Søstre; :|
Jeg ønsker begge To
Til Elskerinder!
Kom, o kom, o. s. v.

3.
|: Gid Himlen vilde skjænke
Mig dog den Ene, :|
Om ei til Hustru, da —
Til Svigerinde.
Kom, o kom, o. s. v.

Abs.

Nr. 47. La spiega. Erklæringen.

Andantino.

(*Sorrento.*)

1. Si - te chiu bel - la vu - je, Ca n'è la ro - - sa;
1. Fa - ger du er blandt de Fag - re, Blus - ser som Ro - sen den rø - de;

p

'Nzo, chi ve ve - de, Nen - na, Oje, se ne sca - sa!
Hver, som dit An - sigt sku - er, I - ler dig skynd-somt i - mø - de!

sf

Oje, se ne sca - - - sa!
Skynd-somt i - mø - - - de!

p

2.
Quanno sto pedezzullo
'Nterra posa;
Ogn' ommo s'addenocchia,
E 'nterra vasa!
E 'nterra vasa!

3.
Ah! se mme toccarria
Chesta ppe sposa,
Chi mme farrìa ascì
Chiù dalla casa?
Chiù dalla casa?

2.
Naar blot til Jorden du sætter
Foden, saa siirlig, saa lille,
Alle paa Knæ de sig kaste,
Kysse dit Fodspor de ville!
Kysse dit Fodspor!

3.
Ak, hvis du vilde mig høre,
Blive min Hustru, o Pige!
Aldrig, nei aldrig jeg skulde
Bort fra mit Hjem da vige!
Bort fra dig vige!

p. pn.

Larghetto.

Nr. 48. I sospiri. Sukkene.

(*Neapel.*)

p pf f p mf p *riten.*

1. Ja - te so - spi - re mie - je ad - dò ve man - no, ad - dò ve man - no, E no ve'n-trat - te - ni - te, e no ve'n-trat - te - ni - te oje pe la vi - a, E no ve'n-trat - te - ni - te pe la vi - a!

1. Saa dra-ger bort, I Suk - ke, hen til min Elsk - te, hen til min Elsk - te! I - ler nu did at kom - me, i - ler nu did at kom - me, hvor jeg Jer sen - der, I - ler nu did at komme, hvor jeg Jer sen - der!

2.
Jate a posarve 'ncoppa |: a chilli panne :|
|: Addò se spoglia 'o veste :| Nenna mia,
Addò se spoglia 'o veste Nenna mia.

3.
Se la trovate a tavola |: oje che magna :|
|: Pigliatence no muorzo :| a nomme mio.
Pigliatence no muorzo a nomme mio.

4.
Se la trovate a lu lietto |: oje che dorme, :|
|: Ah! le sciatate 'mmocca :| u core mio,
Ah! le sciatate 'mmocca u core mio.

2.
Gaaer hen og skjuler Eder |: i hendes Klæder :|
|: Der, hvor hun bly dem lægger, :| naar Dagen ender,
Der, hvor hun bly dem lægger, naar Dagen ender.

3.
Og naar I hende finder |: ved hendes Maaltid, :|
|: Fra hendes Mund I stjæle :| mig kun et Stykke,
Fra hendes Mund I stjæle mig kun et Stykke.

4.
Naar hun paa Leiet hviler |: i Søvnens Arme, :|
|: Ak, da paa hendes Læber :| et Kys I trykke,
Ak, da paa hendes Læber et Kys I trykke!

Abs.

Nr. 49. Lu labbru. Læberne.

(Sicilien.)

Allegretto.

[1]) nica ɔ: cara. [2]) unni ɔ: ove.

pra - ti Du-na ac - cu - ra nun ti ar - ru - ci L'a - li d'o - ru di - li - ca - ti, Du-na ac-
Bla - de; Let dog kun - de di - ne spæ - de, Gyld - ne Vin - ger ta - ge Ska - de, Let dog

cu - ra nun ti ar - ru - ci L'a - li d'o - ru di - li - ca - ti!
kun - de di - ne spæ - de, Gyld - ne Vin - ger ta - ge Ska - de.

2. Ma l'aluzza [1]) s'affatica!
Ma tu voli e fai caminu!
|: Dimmi, dimmi, apuzza nica,
Unni vai cussì mattinu? :|
Cerchi meli? E s'iddu è chiusu
Chiudi l'ali, e un ti straccari;
|: Ti lu 'nzignu [2]) un locu fissu,
Unni ai sempri chi sucari. :|

3. Lu cunusci lu miu amuri,
Nici mia di l'occhi beddi?
|: 'Ntra ddi labbri cc'è un sapuri
'Na ducizza, [3]) chi mai speddi. :|
'Ntra lu labbru culuritu
Di lu caru amatu beni,
|: Cc'è lu meli cchiù 'squisitu;
Suca, sucalu, ca vèni. :|

Giov. Meli.

2. Snart maa Vingen træt jo være,
Aldrig du paa Veien hviler;
|: Siig mig, Bi, ja siig mig, Kjære,
Hvor saa aarle hen du iler! :|
Efter Honning? Saa du lade
Dine Vinger blive inde,
|: Jeg kan sige dig et Stade,
Hvor du stedse vil den finde. :|

3. Kjender du min egen Pige,
Nice, med de Øine søde?
|: Der er Sødme uden Lige
Mellem hendes Læber røde! :|
Ja, ved disse Rosenlæber,
Som min Elskerinde pryde,
|: Allersødest Honning klæber;
Flyv didhen, at suge, nyde. :|

p. pn.

[1]) l'aluzza ɔ: l'ale. [2]) 'nzignu ɔ: insegno. [3]) ducizza ɔ: dolcezza.

Nr. 50. L'occhi. Øinene.

Allegretto. (*Sicilien.*)

1. Uc-chiuz-zi niu-ri! Si ta-li-a-ti, Fa-ci-ti ca-di-ri Ca-si e ci-ta-ti; Jeu mu-ru de-bu-li Di pe-tri e ta-ju, Cun-si-di-ra-ti-lu, Si al-lu-ra ca-ju!
1. Øi-ne saa sor-te! Blot naar I blin-ke, Hu-se-ne vak-le og Stæ-der-ne syn-ke; Skul-de da Hjer-tets saa skrøb'-li-ge Vol-de — Kjæ-re, be-tænk det dog — Stor-men ud-hol-de!

2.

Sia arti maggica,
Sia naturali,
In vui risplendinu
Biddizzi tali,
Chi tutti 'nzemmula
Componnu un sciarmu,
Capaci a smoviri
Lu stissu marmu.

3.

Ha tanta grazia
Ssa vavaredda,
Qvannu si situa
Menza a vanedda.
Chi, veru martiri
Di lu disiu,
Cadi in deliquiu
Lu cori miu.

2.

Er det Naturens
Gave, jeg hylder,
Eller en Troldomskraft,
Som mig fortryller?
Ja, til en Ynde
De sig forene,
Som kunde røre de
Haardeste Stene.

3.

Ja slig en Ynde
Har disse Blikke,
Naar under Laagenes
Skygge de ligge,
At som en Martyr,
Sluttet i Fængsel,
Hjertet maa briste,
Dræbt af sin Længsel.

4.

Si siti languidi,
Ucchiuzzi cari,
Cui ci può reggiri,
Cui ci può stari?
Mi venu un piulu,
Chi m'assuterra,
L'alma si spiccica,
Lu senziu sferra.

5.

Poi cui può esprimiri
Lu vostru risu,
Ucchiuzzi amabili,
S'è un paradisu?
Lu pettu s'aggita,
Lu sangu vugghi;
Su tuttu spinguli,
Su tuttu agugghi!

Giov. Meli.

4.

Deilige Øine!
Ak, naar I smægter,
Hvo kan da styre sig!
Ingen det mægter.
Afmagten griber mig,
Pulsslaget standser,
Kræfterne svigte mig,
Neppe jeg sandser.

5.

Smile I venligt,
Øine saa klare!
Minder om Paradiis
Sig aabenbare.
Dybt i mit Bryst som
Naale det prikker;
Blodet i Aarerne
Syder og stikker.

p. pn.

Nr. 51. La primavera. Foraaret.

Allegretto.

(Sicilien.)

Giov. Meli.

p. pn.

Nr. 52. „Nici mia, si —" „Nice, hvis du —"

Andante con moto. (*Sicilien.*)

a - ni-mu, Tu nun m'a - mi, nun mi sti - mi, Jeu lan - gui - sciu e mi dis - a - ni-mu.
Smer - te, Glimt af Haab ei du mig skjæn - ker, Jeg maa døe af Længsels - Smer - te. p. pn.

p

Nr. 53.

Allegro.

(Mel. til en siciliansk Sang.)

p e leggiero

ritard. *a tempo*

Nr. 54.

Andante.

(*Mel. til en Sang fra Palermo.*)

p p p pf pf p

Ritornello.

f

Nr. 55. „Pill' ura chi ti vitti." „Da dig jeg fik at skue."*)

Andante.

(*Sicilien.*)

1. Pill' u - ra chi ti vit - ti [1]), Jeu [2]) chiù nun ap - pi ab - ben - tu, M'in - ti - si un sen - ti - men - tu, Nè
1. Da dig jeg fik at sku - e, Min Ro jeg følte svin - de, Men Læng - se - len der - in - de, Jeg

p

*) s. Anmærkningerne. — [1]) vitti = vidi. [2]) jeu = io.

sac - ciu lu chi fu. La men - ti si con - fu - si Quan-nu[1]) jeu vit - ti a ti - a, E
kun - de ei for - staae. Min Tan - ke sig for - vir - rer, Naar jeg seer dig, Pi - ge; Jeg

dis - si 'ntra di mi - a: Già nam-mu - ra - tu sù[2]), Già nam-mu - ra - tu sù; E dis - si 'ntra di
til mig selv maa si - ge: Det El - skov væ - re maa, Det El - skov væ - re maa; Jeg til mig selv maa

mi - a: Già nam-mu - ra - tu sù.
si - ge: Det El - skov væ - re maa.

2.

Aiu persu la mia paci,
Nun trova chiù ricettu;
Già dintra di stu pettu
La bedda mia ci sta.
Si dormu, a tia m'insonnu,
Si vighiu[3]), sù cu tia:
‖: Spartiri l'arma[4]) mia
|: Da tia nun si putra. :‖

2.

At al min Fred er borte,
Det føler jeg med Smerte,
Thi dybt i dette Hjerte
Min Skjønnes Billed staaer.
I Søvne dig jeg drømmer,
Vaagen dig jeg tænker;
‖: Thi Sjælen sine Lænker
|: At bryde ei formaaer. :‖

P. Pn.

[1]) quannu = quando. [2]) sù = sono. [3]) vighiu = veglio. [4]) l'arma = l'anima.

Nr. 56. L'abannono. Den Forladte.

Andante.

(Sicilien.)

1. Mi la - ssa - scti in ab - ban - no - nu For - si chi - sctu, for - si chi - sctu fui lu pat - tu. Dim - mi ar - me - nu chi t'à - ju fat - tu, Ca nnun mi, ca nnun mi ta - li - i cchiù! Qual' è sta - tu, qual' è sta - tu lu miu tor - tu.

1. Een - som staaer jeg, for - ladt til - ba - ge, Da vor Pagt, da vor Pagt du gru - somt bry - der. Siig, hvor - for du mig saa for - sky - der, Siig, hvad har jeg, siig, hvad har jeg dog for - brudt! Hvor - i har jeg, hvor - i har jeg mig for - syn - det?

p

Don - na vi - li, don - na vi - li par - ra ar - me - nu E nun cu - ri s' i-u
Ak, du vil det, ak, du vil det ik - ke si - ge, Har ei Med - ynk, du grumme

pe - nu La mia vu - sci, la mia vu - sci nun sen - ti cchiù.
Pi - ge! Mi - ne Kla - ger, mi - ne Kla-ger du hø - rer ei!

p

2.

Forsi teni n'autr' amanti,
|: Chi di mia :| tu ti scurdasciti;
Ntra li pini tu mi lassasciti,
|: E la causa :| fusciti tu.
|: Ma rammenta :| ti crurili
|: Di n'amanti :| sbinturatu,
Quannu jera a lu to latu,
|: Io guoria :| filiscità.

2.

Ak! du elsker maaskee en Anden,
|: Aldrig meer :| paa mig du tænker;
Jeg forsmægter i Sorgens Lænker,
|: Staaer alene, :| af dig forladt.
|: Tænk dig blot, :| du stolte Pige,
|: Hvad din Elsker :| vel maa lide!
Lykkelig stod jeg ved din Side,
|: Det er Alt, :| ak! nu forbi!

p. pn.

Nr. 57. „Forsi pirchi nun m'ami." „Naar du mig ei kan elske."

Andante.

(*Sicilien.*)

For - si pir - chi nun m'a - mi, A - ju a cri - pa - ri in ped - di, Ad au - tri as-sai chiù
Naar du mig ei kan el - ske, Saa vil mit Hjer - te bri - ste; O Pi - ge, naar du

p

bed - di Ci - dis - si sciun - nad - dà. E tu ti o - ri - di for - si, O
vid - ste, Hvad Kval jeg li - de maa! Du vil - de dog kun spot - te, Du

mf

pez - za di su nie - ra, Chi an-tr'a - si - ma a la fè - ra Di tia nun ci sa-
grum - me - ste blandt Pi - ger! Sko - vens den vil - de Ti - ger Er me - re mild, end

f

Nr. 58. „Sugnu cuntentu assai.“ „Ja tro mig, det mig fryder.“

Allegro moderato. *(Sicilien.)*

V. S.

von - nu Li gen - ti in-vi - di - u - si, Li gen - ti in-vi - di - u - si; Li paz - zi e li va-
sy - ge, Saa høit de vil - le, raa - be, Saa høit de vil - le, raa - be; Lad snak - ke hver en

p

nu - si Pas - sau toc-cu fu fu, Pas - sau, pas - sau, pas - sau toc - cu fu fu.
Taa - be! Ei meer det ska - der os! Ei meer, ei meer, ei meer det ska - der os! p. pn.

Andantino. **Nr. 59. „Fuggiamo nel deserto." „Min Elskte, lad os drage."** *(Capri.)*

1. Fug - gia - mo nel de - ser - to, Fug - gia-mo, a-ma - ta mi - a! Og - ni sen - tier è a - per - to, Se
1. Min Elsk - te, lad os dra - ge Til - sam - men ud i Ørk' - nen! Hvad hol - der mig til - ba - ge, Naar

mf

tu ver-ra-i con me, Se tu ver-ra-i con me. Fug-gia-mo ov-ver qui vit-ti-ma, Io re-ste-rò per
du vil med mig gaae? Naar du vil med mig gaae? Kom med, thi el-lers Of-fer her Jeg bli-ve vil for

rall. a tempo

te, Si, si! Fug-gia-mo ov-ver qui vit-ti-ma, Io re-ste-rò per te, Fug-gia-mo ov-ver qui vit-ti-ma, Io
dig, Ja, ja! Kom med, thi el-lers Of-fer her Jeg bli-ve vil for dig, Kom med, thi el-lers Of-fer her Jeg

rall. a tempo mf

rall. Fine.

re-ste-rò per te! 2. Co-
bli-ve vil for dig! 2. Som

Fine.

rall. pp

2. Come colombi uniti
Ci aggirerem nel bosco,
E nell' amor rapiti
|: Ci unisce un sol pensier. :|
Noi non avrem davante
Che un solo duce, il cor,
Si, si!
Noi non avrem ecc.

3. Il canto degli uccelli
Sia l'inno nuziale!
Un cerchio sui capelli
|: Di rose io ti porro. :|
Regina del deserto
Io ti saluterò,
Si, si!
Regina del ecc.

2. Som tvende kjælne Duer
Vi streife om i Skoven,
Imens vor Elskov luer,
|: Een Tanke leder os. :|
Og ingen anden Fører vi
End Hjertet have vil,
Ja, ja!
Og ingen anden o. s. v.

3. Og Fuglestemmer glade
Vor Bryllupshymne synge!
En Krands af Rosenblade
|: Jeg sætter paa dit Haar. :|
Som Ørknens høie Dronning
Jeg hilser da min Brud,
Ja, ja!
Som Ørknens o. s. v.

p. pn.

Nr. 60. La speranza. Haabet.

Andantino. (*Malta.*)

1. Chi nel-la spe-ran-za spe - ra, La spe-ran - za lo de - lu - de! Sof - fia for - te nel ba - ci - le, Spe - ra di par - tir con - ces - so. -ces - so.

1. Hvo, som sæt - ter Lid til Haa - bet, Let af Haa - bet bli-ver skuf-fet, Dog han drik - ker af dets Bæ - ger, Ven - der at - ter hjem-ad trø - stet. trø - stet.

semp. pp

2.

Che bell' acqua d'esto fonte!
Non turbarla tene prego;
|: Cessa la sete e rinasce,
Tornerai a ber del fonte. :|

2.

Reen og klar er Haabets Kilde,
Kjære, ei du maa den plumre!
|: Tørsten stilles — vækkes atter —
Kildens Vand paany du søger! :|

p. pn.

Nr. 61. Le care luci. De kjære Øine.

Andantino.

1. Quan - do i tuoi ful - gi-di Oc - chi a me gi - ri A - ma - ta Fil - li-de,

1. Træf - fer dit Øi - e mig, Da, naar det lu - er, Phyl - lis, min El - ske-de!

sempre p

Dim - mi che mi - ri? Mi - ri che in ce - ne-re Tu mi ri - du - ci,
Siig, hvad du sku - er! Seer du, at Flam - mer-ne Reent mig for - tæ - re?

Ah, quan-to pos - so-no Du - e ca - re lu - ci!
Ak, hvil-ken Magt har ei Tven-de Øi - ne kjæ - re!

2.

Anche nel languido
Loro fulgore
Sento che penetra
La fiamma al core.
Che meno splendide
Sono le stelle.
Ah, quanto possono
Due luci belle!

3.

Liete se ridono,
Al lor baleno
Io sento l'anima
Gisirmi in seno.
Ma oscure e torbide
Mi fan penare.
Ah, quanto possono
Due luci care!

2.

Træffer dit Øie mig,
Da, naar det smægter,
Dølge sit Længselssuk
Brystet ei mægter.
Saadan en Glands har knap
Stjernernes Skare.
Ak, hvilken Magt har ei
Tvende Øine klare!

3.

Træffer dit Øie mig,
Da, naar det smiler,
Ramt som af Lynet, hver
Følelse hviler.
Men naar det græder, ja,
Da maa jeg lide.
Ak, hvilken Magt har ei
Tvende Øine blide!

p. pu.

Nr. 62. La Ricciolella. Lokkehovedet.

Andantino. (*Neapel.*)

A due.

dol.

1. Mme vo-glio i a'n-zo-ra-re oje din-to Frat-ta, Mme vo-glio i a'n-zo-ra-re oje din-to Frat-ta, Mme la vo-glio pi-glià Ric-cio-lel-la Anto-ni-à, Mme la vo-glio pi-glià na Frat-ta-jo-la!

1. Min Hu-stru vil jeg hen-te hist fra la Frat-ta, Min Hu-stru vil jeg hen-te hist fra la Frat-ta, Ja, du maa bli-ve min, o Lok-ke-ho-ved fiin, Ja, du maa bli-ve min, Frat-te-ser-in-de fiin!

2. |: Non me ne curo ca non tene dota, :|
Basta ca tene la... Ricciolella Antonià!
Basta ca tene la conocchia 'mmano.

3. |: E quanno jammo a messa a la Maronna, :|
Parimmo tutte duje... Ricciolella Antonià!
Parimmo tutte duje figlie a na Mamma.

2. |: At hun ei Medgift bringer, kun lidt jeg agter, :|
Naar blot hun Tenen sin... o Lokkehoved fiin!
Naar blot hun Tenen sin snoer flinkt i Haanden fiin.

3. |: Naar vi til Messe sammen da gaae i Kirken, :|
Man troer, at Moder min... o Lokkehoved fiin!
Man troer, at Moder min maa ogsaa være din.

p. pn.

Nr. 63. La nenna atterata. Den begravede Pige.

Andantino. *(Neapel.)*

2. |: S'affaccia la sorella e mme llu dice:
„Vide cha nenna e morta e s'è atterrata. :|

3. |: Va alla parrochia scassa llu tavato,
E vide nenna toja comm' è tuornata. :|

4. |: Da chella vocca che n'asceano sciure,
Ma n'escene lli vierme, ah! che pietade. :|

5. |: Sempe chiagneva cha dormeva sola,
Mo dorme chu lli muorte accompagnata." :|

6. |: Zi parrochiano mio tienece cura,
Ma ntienece na lampa chiù allumata. :|

2. |: Da træder hendes Søster ud og siger:
„Din Pige er ei her; hun er hos de Døde. :|

3. |: Gaa hen i Kirken og lad Graven aabne,
Og see, hvad nu hun er! Dit Hjerte vil bløde. :|

4. |: Paa denne Mund, som Rosenlæber krandsed,
En hæslig Ormeflok nu søger sin Føde. :|

5. |: Hun klaged stedse, at hun sov saa ene,
Nu har hun Selskab nok; men det er de Døde." :| —

6. |: Min fromme Fader! sørg mig vel for Graven,
At Lampen brænder klart med Flammen den røde. :|

p. pn.

Nr. 64. Canzonètta.

Poco allegretto. (*Rom.*)

Non mi toc - car la te - sta, Ve - di che mam - ma ve - de; Quan-do mamma non
Bort med din Haand, du Kjæ - re! Vogt dig for Mo - ders . Blik - ke; Vent, til hun seer os

p

ve - de, Al - lo - ra vien ma toc - car, vien ma toc - car, vien ma toc - car.
ik - ke, Da kom kun og favn mig i Mag, da kom og favn mig i Mag.

Ludvig Bödtcher.

Nr. 65. Canzonètta di campagnuolo. Bondevise.

Alla recitativo. (*Fra Omegnen af Rom.*)

allegro *adagio* *andante*

f *p* *f*

Al - be-ro, ti te - ne - va tan - to ca - ro, E t'in-nac-qua - va coi mie - i su - do - ri, Pri-
Skjøn - ne Træ, som jeg plei - ed ømt og e - ne, Som tidt jeg van - ded' tro - fast, u - for - trø - den, Først

Colla voce.

f *p* *f*

allegro *adagio* *andante* *allegro*

- ma bag-na-va la ci-ma e poi i ra - mi, I fog-li han-no per - so i co-lo - ri. I be-i
jeg for-fri-sked din Kro-ne, saa di-ne Gre - ne; Hvert Blad nu fal-mer, mat og sygt til Dø - den. De skjøn-ne

adagio *andante*

frut - ti son' di-ve-nut' a-ma - ri, Ed han-no per-so i va-ghi sa-po-ri. Vien' mor-te pu-re, quan-do ti
Frug - ter nu kun af Beeskhed sma - ger, Hvis Sød-me ny-lig e-ne mig er-nær-te. Kom, Død, kom kun! naar dig be-

pa-re, Men-tre la mi-a bel - la ha can-giat' a-mo - re.
ha-ger, Nu tabt jeg har min Elsk - tes tro-lø-se Hjer - te.

Ludvig Bödtcher.

Larghetto.

Nr. 66. Il pellegrino. Pilgrimmen.

(Neapel.)

1. Ah! nun sac - cio com - me fa pe te par - la - re! Ah! nun sac - cio com - me fa pe te par - la - re! Ve - ste - re mme 'nce vo - glio — Te - re - sè pic - ce - rè fat - te ccà! — Da pel - le - gri - no.

1. Ak! hvor - le - des skal jeg dig min Tan - ke ty - de? Ak! hvor - le - des skal jeg dig min Tan - ke ty - de? Komme forklædt, det vil jeg — O The - re - se, du vi - se dig da! — Som fat - tig Pil - grim.

p *sotto voce* *rall.* *a tempo*

2.
|: 'Mmocca a la porta vengo a tozzoliare; :|
Famme na caretá
— Teresè piccerè fatte ccà —
Devota mia.

3.
|: „Ah! nun aggio, frate mio, oje che te dare; :|
L'hanno 'nzerrato lu"
— Teresè piccerè fatte ccà —
„Pane e lu vino."

4.
|: Allumanco nenna famme arreposare :|
De chesta caretà —
— Teresè piccerè fatte ccà —
Mme content' io.

2.
|: Snart du hører paa din Dør min Banken lyde: :|
Almisse du mig give,
— O Therese, du vise dig da! —
Min fromme Datter!

3.
|: „Gode Fader! Intet har jeg dig at byde! :|
Alt har de lukket inde,"
— O Therese, du vise dig da! —
„Baade Brød og Vinen."

4.
|: Lad mig under dette Tag blot Hvile nyde! :|
Dermed vil jeg, min Datter,
— O Therese, du vise dig da! —
Til Takke tage.

p. pn.

Andante, ma sciolto.

Nr. 67. Canzone di culla. Vuggevise.

(*Olevano.*)

*) **)

1. Fat-te la non-na e pos - si ben dor-mi - re! Il let-to ti si-a fat-to di vi-o - le; Il cu-ci-net-to di se - ta gen-ti - le, E le len-zuo - le di chia-ri - - - to so - le.

1. Luk nu dit Øi-e, og gid du sødt maa so - ve! Din lil-le Seng væ-re re-det med Vi-o - ler; Din Ho-ved-pu-de af fi - ne - ste Sil - ke, Og di-ne Lag-ner saa skin-nen-de som So - len.

sempre pp

2. Fatte la nonna e la nonna divenga,
Dormite, figlia, e fa contenta mamma,
E mamma stracca piu di gunnolare,
E notte e giorno e tutti quanti l'ore.

3. Fatte la nonna, Ninna bene mia,
La pace e lo riposo ti dai Dio!
Fatte la nonna, e la nonna ti canta
Padre, figliolo e lo spirito santo.

4. O Gesù Christo, mio consolatore!
Che consolasti due donne assieme;
E consolasti Martha e Maddalena,
Consola questa figlia e chi la leva!

5. E consolasti Maddalena e Martha,
Consola questa figlia e chi la latte!
Fatte la nonna che sopra ti fiocca
Annelli d'oro e perle d'ogni sorte!

2. Luk saa dit Øie, og vær nu rigtig artig,
Sov sødt, min Datter! saa bli'er din Mo'er fornøiet,
Din Moder trættes ved altid at vugge
Fra Dagen gryer, til Natten den faaer Ende.

3. Luk da dit Øie, Barnlille, du min egen,
Og Gud dig skjænke sin Fred og trygge Hvile!
Luk du dit Øie! din Vogter vil være
Forvist Gudfader, den Hellig-Aand og Sønnen.

4. O Jesus Christus, du min gode Trøster!
O du, som trøsted de tvende fromme Kvinder,
Som trøsted' Martha og Magdalena,
O trøst mit Barn og Den, som hende fødte!

5. Du trøsted' Martha, du trøsted' Magdalena,
O trøst mit Barn og Den, som hende died'!
Luk nu dit Øie! det over dig regne
Med gyldne Ringe og alskens skjønne Perler!

p. pn.

*) Til de første 3 Vers saavel af den italienske som danske Text synges Optakten som en Triol. **) Til 3die og 5te Vers synges ogsaa denne Optakt som en Triol.

Nr. 68. Il ragazzo e la vecchia. Drengen og Kjærlingen.

Allegro.

(*Rom.*)

1. Gu-ru-gium a te, gu-ru-giu! „Che ne vuoi del-la vec-chia tu?“ Io vo-glio que-sti pie-di. „E che dia-vol' ne vuoi far tu?“ Per far pie-di ai can-de-lie-ri. „Ca-da-ve-re! ma-lat-tia!“ Ag-gi pa-zien-za, vec-chia mi-a!

1. Gam-le, hør dog, gjør om-kring! „Naa, hvad vil du mig gam-le Ting?“ Din Fod du mig for-æ-re. „Aa, hvad Djævlen vil du med den?“ Til en Lyg-te-pæl at bæ-re. „Gaa Fan-den i Vold din Un-ge!“ Ro-lig, Gam-le, styr din Tun-ge!

mf

mf

2. Gurugium a te, gurugiu!
„Che ne vuoi della vecchia tu?“
Io voglio queste gambe.
„E che diavol' ne vuoi far tu?“
Per far piedi alle panche.
„Cadavere! malattia!“
Aggi pazienza, vecchia mia!*)

3. Io voglio le ginocchia
Per far rotole alla conocchia.

4. Io voglio questa pancia
Un tamburro per il Re di Francia.

5. Io voglio questa petto
Per far tafole per il letto.

6. Io voglio questa schiena
Una sedia per la regina.

2. Gamle, hør dog, gjør omkring!
„Naa, hvad vil du mig gamle Ting?“
Dine Been du mig skal skjænke.
„Aa, hvad Djævlen vil du med dem?“
Bruge dem som Been til Bænke.
„Gaa Fanden i Vold, din Unge!“
Rolig, Gamle, styr din Tunge!*)

3. Dine Knæ du saa mig skjænke
Til en Teen, kan nok du tænke.

4. Jeg ønsked nok din Mave
Til en Tromme for vor Pave.

5. Dit Bryst det maa jeg have,
Sengetremmer af det lave.

6. Din Ryg jeg og maa have,
Til en Stoleryg den lave.

p. pn.

*) 1ste, 2den, 4de, 6te og 7de Linie gjentages til hvert Vers.

Nr. 69. La prigioniera. Den fangne Pige.

Andantino.

(Toscana.)

1. Ron-di-nel - la pel-le-gri - na, Che ti po - si sul ve-ro - ne, Ri-can-tan-do og-ni mat-ti - na Quella fle - bi-le can-zo-ne, Che vuoi dir - mi in tua fa - vel - la? Pelle - gri - na ron-di - nel - la! Che vuoi dir - mi in tua fa - vel - la? Pelle - gri - na rondi - nel-la!

1. Let - te Sva - le, lil - le Træk - fugl, Du som hist paa Ta-get gyn - ger, Som din sør - ge - li - ge Vi - se Hver en Mor - gen at - ter synger, Hvad be - ty - der vel din Ta - le? Lille Træk-fugl, let-te Sva - le! Hvad be - ty - der vel din Ta - le? Lille Træk-fugl, let-te Sva-le!

dolce e legato

2. Solitaria nell' oblio,
Dal tuo sposo abbandonata,
Piangi forse al pianto mio,
Vedovetta sconsolata.
|: Piangi, piangi in tua favella,
Pellegrina rondinella! :|

3. Pur di me manco infelice,
Tu alle penne almen t'affidi,
Scorri il lago e la pendice,
Empi l'aria de' tuoi gridi,
|: Tutto il giorno in tua favella
Lui chiamando o rondinella. :|

4. Oh se anch' io — ma lo contende
Questa bassa angusta volta,
Dove sole non risplende,
Dove l'aria ancor m' è tolta,
|: D'onde a te la mia favella
Giunge appena o rondinella. :|

5. Il Settembre innanzi viene
E a lasciarmi ti prepari,
Tu vedrai lontane arene,
Nuovi monti, nuovi mari.
|: Salutando in tua favella,
Pellegrina rondinella! :|

6. Una croce a primavera
Troverai su questo suolo,
Rondinella in su la sera,
Sovra lei raccogli il volo.
|: Dimmi pace in tua favella,
Pellegrina rondinella! :|

2. Glemt maaskee, forladt af Alle,
Svigtet af din egen Mage,
Som en stakkels eensom Enke,
Synger du min egen Klage.
|: Klag kun i din egen Tale;
Lille Trækfugl, lette Svale! :|

3. Bedre dog, end jeg, du har det,
Du kan bruge frit din Vinge,
Fylde Luften med din Klage,
Over Sø og Bjerg dig svinge,
|: Kalde i din egen Tale
Høit paa ham, du lille Svale! :|

4. Ja, hvis jeg — men det forbyder
Jo mit Fængsels sorte Stænger;
Her, hvor Solen aldrig skinner,
Hvor jeg knap kan aande længer,
|: Hvor til dig min egen Tale
Neppe naaer, du lette Svale! :|

5. Høst sig nærmer, du vil drage
Bort fra mig til andre Lande;
Du skal see den fjerne Ørken,
Nye Bjerge, nye Strande.
|: Hils dem i din egen Tale,
Lille Trækfugl, lette Svale! :|

6. Men naar Vaaren atter kommer,
Da et Kors du her vil finde,
Der en Aftenstund du standse,
Flyv i Kredse om mit Minde.
|: Da om Fred for mig du tale,
Lille Trækfugl, lette Svale! :|

p. pn.

Nr. 70. „Io te voglio bene assaje." „Ømt jeg elsker dig, o Pige."

Moderato. (*Neapel.*)

p

1. Tu chiù nu mme vuò be - ne, Già te si nfan - fa - ru - ta, Quacc' au - to ne ve - du - ta,
1. Du mig ei el - sker me - re, Spot - ter ik - kun min Smer - te, En An - den fik dit Hjer - te,

rall. Te si scur - dà di me. *a tempo* Nu co - re comm' a chi - sto
Mig har du reent for - glemt. Et Hjer - te, tro som det - te,

Cer - to non tru - va - ra - je; *molto rit.* Io *a tempo* te vo - glio bene as - sa - je, Ma tu nun pienz' a
Fin - der du ei saa li - ge; Ømt jeg el - sker dig, o Pi - ge, Du tæn - ker ei paa

rit. colla voce, a tempo *p*

riten.

me, Io te vo - glio bene as - sa - je, Ma tu nun pienz' a me!
mig, Ømt jeg el - sker dig, o Pi - ge, Du tæn - ker ei paa mig!

p *riten.*

2. Pecchè quanno mme vide,
Te ngrife comm' a gatto,
Dimme che t'aggio fatto,
Che nu mme può vedè?
Uh! jastemmà vurria
Lu juorno che d'amaje.
Io te voglio ecc.

3. Recordate lu juorno,
Che stive a mme vicino,
E te jettava 'nzino,
Na lacrema purzi.
Dicive a me nun chiagnere
Pocca lu mio sarraje.
Io te voglio ecc.

4. Nzomma songh' io tu fauzo,
Appila si maesta,
Lu ssaccio mmeretà,
Ca llarte toja chest' è.
Lu tiempo io perdo a dicere.
Ca tu morì mme faje.
Io te voglio ecc.

5. Nun t'allecorde, o bella,
Quanno te stiva accanto,
Facem mo tanto chianto,
Io te dicea accussi:
Nennella aggraziata,
Tu sempe mia sarraje.
Io te voglio ecc.

6. La notte tutte dormono,
E io che buò dormire,
Penzanno a te, Nennella,
Me sengo ascevolì.
Li quarte d'ora sonano,
E non fa juorno maje.
Io te voglio ecc.

7. Quardame nfaccia e bide.
Vi comme song' arreddutto,
Sicco pelient' e strutto,
Sempe penzann' a tte.
Quanno sarraggio cennere.
Tanno mme chiagnarraje.
Io te voglio ecc.

8. Ched' è? te vene a chiagnere,
Lu core s'e ammullato,
Ammore à triunfato,
Chiù collera nu nce.
Cosuto a filo adduppio,
Cò te me vedarraje,
Si mme vuò bene assaje,
Comm' io lo boglio a te.

2. Aldrig saasnart du seer mig,
Før som en Kat du flygter;
Jeg troer, du for mig frygter,
Hader mit blotte Syn.
Og dog kan dette Hjerte
Aldrig sit Løfte svige.
Ømt jeg elsker o. s. v.

3. Husker du end en Aften,
Venligt du med mig taled',
Min Elskov jeg afmaled',
Graad paa min Kind der var.
Du sa'e: Din vil jeg være!
Taaren da strax mon vige.
Ømt jeg elsker o. s. v.

4. Jeg er maaskee den Falske,
Du den Uskyldige, Rene?
Nei, Skylden er din alene.
Sveget du har din Tro!
Ak, Tiden kun jeg spilder;
Haard er du uden Lige.
Ømt jeg elsker o. s. v.

5. Mindes du end, min Elskte,
Jeg mig en Dag dig nærmed,
Vi med hinanden sværmed,
Saadan jeg talte da:
Du yndige Nennella,
Aldrig jeg skal dig svige.
Ømt jeg elsker o. s. v.

6. Alle om Natten sove,
Jeg maa alene vaage;
Thi Sorgens mørke Taage
Lægger sig paa mit Sind.
Til Uhrets Slag jeg lytter,
Timerne tungt sig snige.
Ømt jeg elsker o. s. v.

7. See paa mit Ansigts Furer,
Magre og blege Kinder!
Forandret du mig finder,
Veed du ei nok hvorfor?
Jeg snart i Graven hviler;
Tungt vil dit Suk da stige.
Ømt jeg elsker o. s. v.

8. Hvad? ja jeg seer, du græder,
Hjertet sin Fest nu feirer,
Og Kjærligheden seirer,
Vrede der er ei meer.
Et dobbelt Baand os binder,
Lykken ei meer vil vige,
Hvis du elsker mig, min Pige,
Som jeg nu elsker dig.

p. pn.

Nr. 71. È caro o primm' ammore. Den første Kjærlighed.

Allegretto. *(Neapel.)*

E non se pò scor-dà.“
før - ste Kjær-lig-hed.“
2. Ten-
2. Jeg

p *f*

2.	**2.**
Tengo sempe a mammoria Quann' era guaglionciello, Da chillo fenestiello Correvamo a parlà. Facevamo a nasconnere Co tutte i frate e sore. È caro o primm' ammore, E non se pò scordà.	Jeg aldrig glemme vil den Tid, Endskjøndt jeg næsten var en Dreng, Da paa din Faders lille Eng Med dig jeg ilte ned. Vi skjulte os med lystigt Sind For Broder og for Søsterlil. Nei, Hjertet aldrig glemme vil Sin første Kjærlighed!
3.	**3.**
Ma po la sciorte barbara Scocchiare nce volette, Lo tiempo non potette Sto core mio cagnà. L'anne e li mise passano Li juorne, i quarte e l'ore. È caro o primm' ammore, E non se pò scordà.	Da kaldte Skjæbnens grumme Bud Mig bort fra dig til fremmed Land; Men Hjertet holdt mod Tiden Stand, Det ei af Glemsel veed. Lad Dage, Timer svinde hen Og Aar og Maaneder dertil, Dog Hjertet aldrig glemme vil Sin første Kjærlighed!
4.	**4.**
Oje non mme da chiù tuosseco Dimme ca mme vuò bene; Levame da ste pene Non me fa spantecà. Fenimmo mo sti lotane E di co tutt' o core. È caro o primm' ammore, E non se pò scordà.	O, gyd ei i mit Hjerte Gift, Men siig, du har mig kjær igjen. O, stands min Kval og ei mig send I Dødens Rige ned! Lad Prøvetiden være endt, Og hør min Bøn og svar dertil: Ja, Hjertet aldrig glemme vil Sin første Kjærlighed!

p. pn.

Nr. 72. „Tempo passato perchè non ritorni!“ „Svundne Tid vender ei tilbage.“

Lento.

Luigi Gordigiani. *)

1. Spe - ran - za del mio cuor e - ri u-na vol - - ta, Or ti sei fat - ta
1. En - gang mit Hjer - tes Haab, langt til - ba - - ge, Men nu en An - dens

p

la spe - ran - za al - tru - i. Non ti ri - cor - di più di quel - la vol - - ta,
Haab; mig har du sve - get. Har du da reent dem glemt de for - dums Da - - ge,

poco string. *pp*

Ch'e - ra - mo in - na - mo - ra - ti tut - ti e du - - i? Non ti ri - cor - di più, non ti ri-
Da som For - el - ske - de beg - ge vi le - - ged? Har du da reent dem glemt, har du da

poco string. *pp*

*) s. Anmærkningerne.

rall.

cor - di più di quei bei gior - ni? Ah! tem - po pas - sa - to, per - chè non ri-
reent dem glemt de skjøn-ne Da - ge? Ak! svund - - ne Tid ven - der ei til-

cresc. f p rall.

tor - - ni!
ba - - ge!

a tempo pp

Efter Gordigiani.

2.

Ti ho scritto tante volte inutilmente,
E sempre invano attendo la risposta!
Dimmi, pur che ti sono indifferente?
Ma scrivi per pietà! cosa ti costa?
|: Non ti ricordi più :| di quei bei giorni?
Ah! tempo passato, perchè non ritorni!

2.

Jeg sendte dig et Brev, sendte dig flere,
Og haabed', de dog Svar mig skulde bringe!
Siig mig, hvorfor du ei elsker mig mere?
Skriv blot engang! min Bøn er dog saa ringe.
|: Har du da reent dem glemt :| de skjønne Dage?
Ak! svundne Tid vender ei tilbage!

p. pn.

Nr. 73. La Bianchina. Den Hvide.

Andantino.

Luigi Gordigiani.

1. A - ve - - te pu-re un pal - li - do vi - si - - - no, Che fa tut - te le gen - ti inna - mo - ra - - - re. Pa - re - - - te sul - la sie - pe un gel - so - mi - - - no; E la Bian-chi - na vi vo - glio chia - ma - - - re.

1. O Pi - - ge! vel er ble - ge di - ne Kin - - - der; Af Kjær - - lig - hed til dig dog Al - le li - - - de; Du sted - - - se om Jas - mi - nen paa Gjer - det min - - - der; Jeg troer, at jeg vil kal - de dig den Hvi - - - de.

Piu mosso.

E se vor-

Hvis du dit

p

re - te far con me all' a-mo - re, Vi chia - me - rò la don-na del mio cuo - re, E se
Hjer - te skjæn-ker mig, det ri - ge, Saa vil jeg kal - de dig min Hjer-tens Pi - ge, Hvis du

cresc. p cresc. p

rall.

vor - re - te far con me all' a-mo - re, Vi chia-me-rò la don - na del mio cuo - - re.
dit Hjer - te skjænker mig, det ri - ge, Saa vil jeg kal-de dig min Hjer-tens Pi - - - ge.

rall. col canto a tempo

tr

Efter Gordigiani.

2.

Donate mi una ciocca di capelli,
Che per memoria gli terrò sul cuore.
Voltate verso me quegli occhi belli,
Mi senti rete sospirar d'amore,
|: D'amore sospirar mi sentirete
Se un baccio, angiolo mio, voi mi darete. :|

2.

O, vilde du dog blot en Lok mig sende,
Jeg bar den ved mit Hjerte som et Minde;
Og vilde du dit Øie mod mit blot vende,
Du kunde mig for evigt til dig binde;
|: Og vilde du et Kys mig venligt skjænke,
Jeg bar for stedse Kjærlighedens Lænke. :|

p. pn.

Nr. 74. Canzone di pescatore. Fiskersang.

Allegretto. *(Neapel.)*

1. E na - ta mmie-zo ma - re – Mi-che-lem - mà, e Mi-che-lem - mà! E na - ta mmie-zo ma - re – Mi-che-lem-mà, e Mi-che-lem - mà! Oje, 'na sca - ro - la! Oje, 'na sca - ro - la!
1. Der vox - er midt i Ha -vet – Mi-che-lem - ma, ja Mi-che-lem - ma! Der vox - er midt i Ha -vet – Mi-che-lem-ma, ja Mi-che-lem - ma! En Tang saa stor og svar, En Tang saa stor og svar.

sf *Fine.* *p* *mf* *sf*

2. |: Li Turche se nce vanno —
Michelemmà, e Michelemmà! :|
|: A reposare. :|

3. |: Chi pe la cimma e chi —
Michelemmà, e Michelemmà! :|
|: Pe lo stroppone. :|

4. |: Viato! a chi la vence,
Michelemmà, e Michelemmà! :|
|: Co sta figliola. :|

5. |: Sta figliola, ch' è figlia —
Michelemmà, e Michelemmà! :|
|: Oje, de Notare; :|

6. |: E' mpietto porta na —
Michelemmà. e Michelemmà! :|
|: Stella Diana —*) :|

7. |: Pe fà morir l'amante —
Michelemmà. e Michelemmà! :|
|: A doje, a doje! :|

2. |: Og Tyrken ofte kommer —
Michelemma, ja Michelemma! :|
|: Og der sin Hvile ta'er. :|

3. |: I Toppen En, en Anden —
Michelemma, ja Michelemma! :|
|: Ved Stilken Sæde ta'er. :|

4. |: Lyksalig, hvo der vinder —
Michelemma, ja Michelemma! :|
|: Ja vinder Pigen rar. :|

5. |: Men Pigen hun er Datter —
Michelemma, ja Michelemma! :|
|: Ak ja, af vor Notar. :|

6. |: Hun bærer og paa Brystet —
Michelemma, ja Michelemma! :|
|: Dianas Stjerne klar —*) :|

7. |: For Frierne at dræbe —
Michelemma, ja Michelemma! :|
|: Snart et, snart andet Par. :|

p. pn.

*) Hermed skal antydes hendes Ligegyldighed og Kulde.

Nr. 75. Canzone di pescatore. Fiskersang.

Moderato.

(*Neapel.*)

1. Mme vo - glio fa na ca - sa mmie - zo ma - re — Oje mmie - zo ma - re, Fra - ve - ca - ta de pen - ne de pa - vu - ne — Oje de - pa - vu - ne.
1. Et Huus jeg vil mig byg - ge midt i Ha - vet — Ja midt i Ha - vet, He - le Ta - get tæg - ger jeg med Paa - fugl' - fje - dre — Ja Paa - fugl' - fje - dre.

1—2. 3.

rall.

8 8

2. D'oro e d'argiento li scalini fare —
Scalini fare,
E de prete preziose li barcune —
Oje li barcune.

3. Quanno Nennella mia se va a facciare —
Se va a facciare,
Ognuno dice: mo sponta lu sole!
Mo sponta lu sole!

2. Af Guld og Sølv skal Trappen blive lavet —
Ja blive lavet,
Og af lutter Ædelstene stolte Balconer —
Ja stolte Balconer.

3. Seer Ninna da fra Vindvet ud paa Havet —
Ja ud paa Havet,
Vil Enhver, som seer det, sige: Op staaer nu Solen —
Op staaer nu Solen!

Nr. 76. Barcarola.

Andantino. (*Neapel.*)

1. Na - sce di va - go A - pri - le, Na - sce di va - go A - pri - le
1. Sted- se A - pri - len brin - ger, Sted- se A - pri - len brin - ger

p

Pur - pur - rea ro - - sa, Pur - - pu - rea ro - - sa.
Ro - sen den rø - - de, Ro - - - sen den rø - - de.

2.

|: Di porpora vestita :|
|: La bella rosa! :|
|: E di speranza va la cruda spina. :|

2.

|: Klædt i sin Purpurkjole :|
|: Rosen mon gløde, :|
|: Og ved dens Pragt sig glæde stikkende Torne. :|

Ro - sa non vi - di ma - i sen - - za la spi - - na,
Al - drig dog saae man en Ro - - se u - den med Tor - - ne,

Ro - sa non vi - di ma - - i sen - za la spi - - na.
Al - drig dog saae man en Ro - - se u - den med Tor - - ne.

3.

|: Dimmi, bell' idol mio, :|
|: Se sei la rosa, :|
|: Se tu la rosa sei, io son la spina. :|

3.

|: Siig mig, er du, min Afgud, :|
|: Rosen den bløde? :|
|: Hvis du Rosen mon være, da er jeg Tornen. :|

p. pn.

Nr. 77. Barcarola.

Andantino. *(Venedig.)*

1. „Oh pe - sca - tor dell' on - da, Fi-de - lin! Oh pe - sca - tor dell' on - da, Fi-de - lin! Vie-
1. „Du Fi - sker hist paa Bøl - gen, Fi-de - lin! Du Fi - sker hist paa Bøl - gen, Fi-de - lin! Kom

dolce

ni pe - scar in qua!“ Col - la bel - la su - a bar - ca, Col - la bel - la se ne va, Fi - de - lin, lin, la.
hid, tag med dit Næt!“ Med sin smukke lil - le Jol - le Nu han sæt-ter af saa let, Fi - de - lin, lin, la.

poco rit.

2.
|: „„Che cosa vuol, ch' io peschi?““
Fidelin! :|
„L'anel che m'e cascà.“
Colla bella ecc.

3.
|: „Ti darò cento scudi,
Fidelin! :|
Sta borsa ricamà.“
Colla bella ecc.

4.
|: „„Non voglio cento scudi!““
Fidelin! :|
„„Nè borsa ricamà.““
Colla bella ecc.

5.
|: „„Io vo' un basin d'amore,““
Fidelin! :|
„„Chè quel mi pagherà.““
Colla bella ecc.

2.
|: „„Hvad vil du, jeg skal fiske?““
Fidelin! :|
„Min Ring alt med dit Net.“
Med sin smukke o. s. v.

3.
|: „Jeg gi'er dig hundred Scudi,
Fidelin! :|
Dertil min Pung saa net.“
Med sin smukke o. s. v.

4.
|: „„Jeg vil ei hundred Scudi,““
Fidelin! :|
„„Og ei din Pung saa net.““
Med sin smukke o. s. v.

5.
|: „„Et Kys paa dine Læber,““
Fidelin! :|
„„Som Løn for mig udsæt!““
Med sin smukke o. s. v.

p. pn.

Nr. 78. Barcarola.

Andantino.

(Neapel.)

1. 'Ncop-pa na mon - ta - gnel - la, 'Ncoppa na mon - ta - gnel - la, Dò stan - no li pas- tor, 'Nce steano tre so - rel - le, 'Nce stea-no tre so - rel - le E tut - te e tre d'a - mor. 2. Ce - ci - li-

1. Paa Bjer-ge - ne hist op - pe, Paa Bjer-ge - ne hist op - pe, Hvor Hyr -den har sin Stald, Boe - de der trende Sø - stre, Boe - de der trende Sø - stre, Som fulgte A - mors Kald. 2. Den smukke-

p mf p f p

2.
|: Cecilia la cchiù bella :|
Volette navegà,
|: Ppe vede poveriella :|
Fortuna de trovà.

3.
|: „Bello pescatoriello, :|
Viene a pescà cchiù ccà,
|: E pescame l'aniello :|
Ch' a mare m' è cascà."

4.
|: „„Voce de campaniello,"" :|
Respunne o pescator,
|: „„Te pigliero l'aniello, :|
Ma chè me daje allor?""

5.
|: „Na povera zitella :|
Chè te pò rialà?"
|: „„D'amore n' occhiatella, :|
Basta ppe mme pagà!""

2.
|: Den smukkeste, Cecilia, :|
Fik til at seile Lyst,
|: Vilde sin Lykke prøve, :|
Sig hente, Stakkel, Trøst.

3.
|: „Du raske, nette Fisker, :|
Kom med din Baad herhen!
|: Ringen, som faldt i Vandet, :|
Du skaffe mig igjen."

4.
|: Den Fisker hende svared: :|
„„O Klokkestemme skjøn!
|: Hvis jeg dig Ringen fisker, :|
Hvad faaer jeg saa til Løn?""

5.
|: „Jeg stakkels lille Pige :|
Kan Intet give dig!"
|: „„Ak! Smilet fra dit Øie :|
Er nok som Løn for mig!""

Nr. 79a. La bella Ninetta. Den smukke Ninetta.

Allegretto. (Rom.)

riten. a tempo

1. C'e - ra - no tre zi - tel - le, C'e - ra - no tre zi - tel - le, E tut-te tre di A - mor; Ni-
1. Jeg kjend - te tre Smaa - pi - ger, Jeg kjend - te tre Smaa - pi - ger, Kjær-li-ge al - le Tre; Den

p f riten.

net - ta, la piu bel - la, Ni - net - ta, la piu bel-la, Si mes - se a na - vi - gar.
smuk - ke - ste, Ni-net - ta, Den smuk - ke - ste, Ni-net-ta, Vil-de sei - le en Tuur.

riten.

p poco cresc. riten.

2.
|: Dal navigar che fece, :|
L'anello le cascò.
|: „O pescator dell' onda, :|
Vieni a pescar in qua!"

3.
|: Dopoch' io l'ho pescato, :|
Che cosa mi vuoi dar?
|: „Cento zecchini d'oro :|
E una borsa ricamà."

4.
|: Non voglio nè zecchini, :|
Nè borsa ricamà,
|: Sol un bacio d'amore, :|
Se tu me lo vuoi dar.

5.
|: „Ma se lo sa il mio padre, :|
Che cosa mi dirà?"
|: Sta zitta, non dir niente, :|
Che poi ti sposerò.

2.
|: Mens Baaden gled paa Havet, :|
Tabte hun der sin Ring.
|: „Du Fisker hist paa Bølgen, :|
Du maa fiske den op!"

3.
|: Og naar jeg den har fisket, :|
Hvad vil du saa mig gi'e?
|: „Vel hundrede Zechiner :|
Og min udsyede Pung."

4.
|: Jeg agter ei Zechiner :|
Ei din udsyede Pung.
|: Et Kys paa dine Læber :|
Du mig give til Løn!

5.
|: „Men naar min Fa'er det hører, :|
Hvad vil han sige da?"
|: Ti stille, siig blot Intet! :|
Jeg skal ta'e dig til Viv.

Nr. 79b. La bella Ninetta. Den smukke Ninetta.*)

Andantino.

(*Rom.*)

1. C'e - ra - no tre zi - tel - le, C'e - ra - no tre zi - tel - le, E tut - te tre di A - mor. Mi - rin - don - del - la, C'e - ra - no tre zi - tel - le, Mi - rin - don - da!

1. Jeg kjend - te tre Smaa - pi - ger, Jeg kjend - te tre Smaa - pi - ger, Kjær - li - ge al - le Tre. Mi - rin - don - del - la, Jeg kjend - te tre Smaa - pi - ger, Mi - rin - don - da!

p f p f

6.

|: „Dopochè m' hai sposato, :|
Che cosa mi vuoi dar?"
|: Ti porterò sul monte, :|
E ti lì farò restar.

7.

|: Ti farò fare una stanzia :|
Di trenta tre murator;
|: Te la farò dipingere :|
Da trenta tre pittor.

8.

|: Io ti farò una veste :|
Di trenta tre color;
|: Te la farò cucire :|
Da trenta tre sartor.

6.

|: „Og naar du mig har ægtet, :|
Hvad vil du saa mig gi'e?"
|: Jeg fører dig paa Bjerget, :|
Vi vil der fæste Bo.

7.

|: Af tre og tred've Murere :|
Bygge jeg la'er vort Huus.
|: Af tre og tred've Malere :|
Skal det males saa net.

8.

|: Af tre og tred've Farvere :|
Skal du en Kjole ha'e;
|: Af tre og tred've Skræddere :|
Vil jeg lade den sye.

p. pn.

*) En Variant af den foregaaende Melodie, hvortil Versene deles, og efter hveranden Linie synges de sidste tre Takter som Omkvæd, men med Optagelse af den 1ste af de to Linier. Saaledes kommer f. Ex. Omkvædet til 2det Vers at hedde: „Mirindondella, Ninetta, la piu bella, Mirindonda"; i Oversættelsen: „Mirindondella, Den smukkeste, Ninetta, Mirindonda."

Nr. 80. La marenarella. Fiskerpigen.

Moderato.

(*Posilipo, ved Neapel.*)

1. So pe - sca - to - re de sta ma - ri - na Che pe - sci
1. Jeg er en Fi - sker, fær - des paa Ha - vet, Fi - sken jeg

p

fi - ni sa - pe pi - scà. La rez - za mi - a rez - za è d'a - mo - re
fan - ger snildt paa dens Vei. Næt - tet, jeg ka - ster, Kjær - lig - heds Næt er;

mf

3

Ca na mu - re - na ag - gi' a 'ncap - pà. Ah, si la scior - ta m'ha fa pi-
Sel - ve Mu - ræ - nen und - gaaer mig ei. Ja, hvis min Lyk - ke mig den la'er

p

glia - re, Quan - ta d'im-mi-dia, d'im - mi-dia han-no a cre - pà. Aim-mè quant' è bel - la
fan - ge, De mig mis-un-de, mis - un-de, tro kun mig. Skjøn er u-den Li - ge

sta ma-re-na-rel - la, A me pu-ve-riel - lo me fa ca-ni - à!
du, min Fi-sker-pi - ge; Ak, jeg ar-me Fi - sker, hvor jeg el-sker dig!

2.

Ajere, vidi la sciorta 'ngrata
M'era benuto de la 'ncappà.
Steva tirannola, ma n' onna perfida
La rezza spezza, la fa scappà.
Ah si la sciorta nce ha fa tornare
Chiù da |: ste mane :| non fujarrà.
Aimmè quant' è bella sta marenarella,
A me puveriello me fa canià!

2.

Tænk, hvor igaar mig Ulykken fulgte!
Snildt i mit Næt den lokkede jeg;
Men, som jeg varsomt vilde den tage,
Sprængte den Nættet, løb saa sin Vei.
Fører mit Held den igjen tilbage,
Slipper |: af Haanden :| jeg den ei.
Skjøn er, uden Lige, du, min Fiskerpige,
Ak, jeg arme Fisker, hvor jeg elsker dig!

P. Pn.

Nr. 81. Il barcajuolo de Sta Lucia. Sta Lucias Baadfører.

(*Neapel.*)

Andante.

1. Sul ma - re luc - ci - ca L'a - stro d'ar - gen - to, Pla - ci - da è l'on - da, Pro - spe - ro è il
1. Maa - nens Straa - ler Ha - vet be - skin - ne, Van - det be - væ - ge Ven - li - ge

p

ven - to; Ve - ni - te all' a - gi - le Bar - chet - ta mi - a, San - ta Lu-
Vin - de; Prø - ver min let - te Jol - le, som gyn - ger, Me - dens jeg

f *p*

ci - a! San - ta Lu - ci - a! Ve - ni - te all' a - gi - le Bar - chet - ta mi - a,
syn - ger: San - ta Lu - ci - a! Prø - ver min let - te Jol - le, som gyn - ger,

f

San - ta Lu - ci - a! San - ta Lu - ci - a!
Me - dens jeg syn - ger: San - ta Lu - ci - a!

p *pf*

2.
|: Con questo zeffiro
Così soave;
Oh! com' è bello
Star su la nave! :|
|: Su passaggieri
Venite via!
Santa Lucia!
Santa Lucia! :|

3.
|: In fra le tende
Bandir la cena
In una sera
Così serena; :|
|: Chi non domanda
Chi non desia?
Santa Lucia!
Santa Lucia! :|

4.
|: Mare sì placido,
Vento sì caro
Scordar fa i triboli
Al marinaro, :|
|: E va gridando
Con allegria,
Santa Lucia!
Santa Lucia! :|

5.
*) |: O dolce Napoli,
O suol beato,
Ove sorridere
Volle il creato; :|
**) |: Tu sei l'impero
Dell' armonia!
Santa Lucia!
Santa Lucia! :|

6.
|: Or che tardate?
Bella è la sera,
Spira un' auretta
Fresca e leggera. :|
|: Venite all' agile
Barchetta mia!
Santa Lucia!
Santa Lucia! :|

2.
|: Zephyr den milde
Sagtelig sukker;
Yndigt paa Bølgen
Baaden sig vugger; :|
|: Damer og Herrer!
Baaden I fylde,
Medens vi hylde
Santa Lucia! :|

3.
|: Her under Seilets
Skjærmende Vinge
Maden vi sætte,
Vinen vi bringe. :|
|: Livet vi nyde paa
Speilklare Vove,
Medens vi love
Santa Lucia! :|

4.
|: Bølgen den klare,
Vinden den lette
Lader en Sømand
Sorgen forgjette. :|
|: Saa han paakalder,
Munter i Sinde,
Sin Helgeninde,
Santa Lucia! :|

5.
*) |: Skjønne Neapel,
Byernes Smykke,
Altid du smiler
Stolt i din Lykke. :|
**) |: Her, hvor Naturen
Ødsel sig viser,
Høilig jeg priser
Santa Lucia! :|

6.
|: Tøver ei længer!
Aftnen er herlig,
Kjølige Luftning
Vinker saa kjærlig. :|
|: Prøver min lette
Jolle, som gynger,
Medens jeg synger:
Santa Lucia! :|

P. P.

*) Piu andante e maestoso. **) Tempo primo.

Nr. 82. Canzone di lavandaja. Vaskerkonen.

Allegretto. (*Neapel.*)

1. Tu m'aje pro - mi - se quat - to moc - ca - to - ra, Oje moc - ca - to - ra, Oje moc - ca - to - ra, Io so be - nu - to se, Io so be - nu - to se mme le buò da - re, Mme le buò da - re, Mme le buò da - re.

1. Du lo - ved mig jo fi - re re - ne Tør - klæ'er, Ja re - ne Tør - klæ'er, Ja re - ne Tør - klæ'er, Og nu jeg vil for - hø - re, Og nu jeg vil for - hø - re, om jeg dem kan faae? Ja, om jeg dem kan faae, Ja, om jeg dem kan faae?

2.
E si no quatto embé, dammenne doje —
|: Dammenne doje; :|
|: Chillo ch'è ncuollo a te :| n'è robba toja,
|: N'è robba toja. :|

(Segue: *quatto sciucquaglielle*, *quatto corpettini* e piu cose.)

2.
Og har du ikke fire, to du give mig,
|: Ja to du give mig! :|
|: Thi det, du har om Halsen, :| det er dog vel dit?
|: Ja, det er dog vel dit? :| p. pn.

(Fortsættes med: *fire Haandklæder*, *fire Nattrøier* og andre Ting.)

Nr. 83. Canzonètta da cantina. Krovise.

Allegro non tanto.

(*Neapel.*)

1. S'è aper-ta na can - ti - na mie-zo ma - re, E giu-sto di-rim - pet - to a Morve - gli - no: Li pis - ce là se van - no a de-cre - a - re E fan-no not-te e juor - no be-ve - ri - no.

1. Man aab-net har en Kro i - mel-lem Si - vet, Ved Morveg-li - no, si - ger man, den lig - ger; Der svømmer Fi-sken hen og ny-der Li - vet, Og Dag og Nat den sid - der der og drik - ker.

f

2.

Jo mme contentarria d'addeventare
Porzì no ceceniello o guarracino:
Dint' a sta votta mme vorria schiaffare
Pe sommozzà no poco int' a lu vino.

2.

O, var jeg blot en Fisk, en ganske lille,
Saa var jeg vel fornøiet med min Lykke;
Thi jeg til Kroen hist mig skynde vilde,
Og ned i Vinen mig en Smule dykke.

p. pn.

Nr. 84. Lu mbriacone. Den Berusede.

Con moto.

(Neapel.)

Nr. 85. Il Sor Carlo l'armonico. Den musikalske Hr. Carlo.

Allegro moderato. (*Rom.*)

1. Il Sor Car-lo che vien dall' O - lan - da, Per la stra - da tro - va la ban - da, Egli è a - man - te deg - li suo - ni, Quan-do son stru-men - ti buo - ni — Zu na na na, zu na na na — Ec - co la ban-da che pas - sa di quà.

1. Nys fra Holland an-kom-men til Sta - den, Seer Herr Carlo Mu - si - ken paa Ga - den; Sligt er ef - ter Man-dens Ho' - de, Er blot In - stru-men-ter-ne go - de — Hei du del di, hei du del di — Det er Mu - si-ken, som dra-ger for - bi.

p mf p f

2.
A quel suono dolce, e grato
Il Sor Carlo appresso è andato;
Quando al Popolo è alla porta
Il Sor Carlo si conforta,
Mira di quà, mira di là,
Che bella piazza, che rarità!

3.
Quando fu al Palazzo Fiani,
Liticavano tre cani;
Per fuggire il Sor Carlo in fretta
Inciampò a una chiavichetta,
Grida soccorso... ohimè pietà!
I cani in terra lo fecero andà.

2.
Da nu Tonerne lysteligt lyde,
Gaaer Herr Carlo med for at nyde,
Hen til Porta del Popolo træder;
Der Herr Carlo rigtig sig glæder,
Seer saa paa Dit, seer saa paa Dat:
Herlige Plads, ja i Sandhed en Skat!

3.
Som han Palazzo Fiani passerer,
Trende Hunde Bataille leverer;
Flux han flygter for sligt Rabalder,
Men han over en Tagrende falder,
Raaber om Hjælp; Stakkel! o Vee!
Daaned han er af Skræk for de Tre.

Nr. 86. „A Ischia no nce so tanta ventaglie.“ „Paa Ischia er der ei saa mange Hatte.“

Allegretto. (*A due voci.*) (*Neapel.*)

1. A Is - chia no nce so tan - ta ven - tag - glie, Nè fra - vo - le a Ma - ra - no — Nfrunche - te nfrun - che - te nfrun - che - te nfra — Nè fra - vo - le a Ma - ra - no è ce - ra - sel - le; —

1. Paa Is - chia er der ei saa man - ge Hat - te, Ei hel - ler paa Ma - ra - no — Di - de - lum, di - de - lum, di - de - lum dei — Ei hel - ler paa Ma - ra - no saa man - ge Jord - bær rø - de; —

sempre p

2.

|: Non passano pe Crape tanta quaglie, :|
Nè veneno da Massa —
Nfrunchete, nfrunchete, nfrunchete nfrà —
Nè veneno da Massa oje recotelle; —

3.

|: A mare non ce so tanta fragaglie, :|
De quante ne frezzie —
Nfrunchete, nfrunchete, nfrunchete nfrà —
De quante ne frezzie co st'uocchie belle.

2.

|: I Rom der løber ei saa mange Katte, :|
Og kommer ei fra Massa —
Didelum, didelum, didelum dei —
Og kommer ei fra Massa saa mange Oste bløde; —

3.

|: Og Havet gjemmer ei saa mange Skatte, :|
Som du udsender Pile —
Didelum, didelum, didelum dei —
Som du udsender Pile fra dine Øine søde.

Frit oversat af P. PN.

Nr. 87. Serenata di Pulcinella. Pulcinell-Serenade.

Andantino.

1. Gjo-ja de st'ar-ma mia je-sce cca fo - ra! Ca mam-me-ta no n'cè, je-sce a mma-lo - ra! Ca -ra!
1. Hør dog, min Skat, o hør mig, kom dog her-ud snart! Ma - ma hun er der ei, kom ud dog i en Fart! Ma- Fart!

p f f p p

2.

|: Viene cca non te tocco, sulo t'allico :|
|: Sto deto, comme fusse franfellico! :|

3.

|: Nenna, se craje 'nfosa truove sta chiazza, :|
|: So lagreme d'ammore, e non sputazza! :|

2.

|: Røre dig skal jeg ikke, slikke jeg vil blot :|
|: Min Finger efter dig, som var du Sukkergodt. :|

3.

|: Finder du da imorgen tidlig en Vandpyt, :|
|: Da er det mine Elskovstaarer, som er flydt. :|

P. Pn.

Nr. 88. Serenata di Pulcinella. Pulcinell-Serenade.

(*Neapel.*)

Larghetto.

p

1. Nè nè guè guè fra - bot - ta, Nè nè guè guè fra- bot - ta, Sta ccà Pol - le - ce - nel - la, Pol - le - ce - nel - la, Pol - le - ce - nel - la, Te

1. See her din Pul - ci - nel - la, See her din Pul - ci- nel - la! Min e - gen sø - de Un - ge, sø - de Un - ge, sø - de Un - ge, O

p

2. |: Nennè co sta vocchella, :|
Co st' uocchie, |: co sti vruoccole, :|
Lu core co no spruoccolo,
Mme staje a strazià.
— strazià, staje a strazià;
Lu core co no spruoccolo,
Mme staje a |: strazià. :|

3. |: Nennè ntretè, ntretella :|
Cara, |: carè, carella, :|
Ntreté, rosecarella,
Non me fa cchiù penà.
— cchiù penà, non fa cchiù penà,
Ntretè, rosecarella
Non me fa |: cchiù penà! :|

2. |: For dine sorte Øine :|
Og dine |: røde Kinder :|
Mit Hjerteblod nu rinder
Som af et sprukket Kar,
— sprukket Kar, af et sprukket Kar;
Mit Hjerteblod nu rinder
Som af et |: sprukket Kar. :|

3. |: Du kjære, allerkjæreste, :|
Du fagre |: Rosenblomme, :|
O lad dog ind mig komme
Og piin mig ikke meer,
— ikke meer, piin mig ikke meer;
O lad dog ind mig komme,
Og piin mig |: ikke meer! :|

P. Pn.

Allegretto.

Nr. 89. Il Padre Francesco*). Pater Francesco**).

(Neapel.)

Donna. Padre.

1 & 2. Ehi, Pa-dre Fran-ce-sco! Ehi, Pa-dre Fran-ce-sco! E co-sa vo-le-te del Pa-dre Fran-ce-sco? E tut-to lo gior-no sta'l Pa-dre Fran-ce-sco.
1 & 2. Op, Pa-ter Fran-ce-sco! Op, Pa-ter Fran-ce-sco! Hvad er der, hvad vil I da Pa-ter Fran-ce-sco? Om Da-gen til Re-de staaer Pa-ter Fran-ce-sco.

p

Donna.

C'è una po-ve-ra ve-do-vel-la,***) Che si vuo-le con-fes-sa-re, C'è una po-ve-ra, ve-do-vel-la, Che si vuo-le
Ak, en stak-kels, fat-tig En-ke***) Vil-de gjer-ne for Jer skrif-te, Ja, en stak-kels, fat-tig En-ke, Vil-de gjer-ne

3. **D.** Ehi, Padre Francesco! Ehi, Padre Francesco!
P. E cosa volete del Padre Francesco?
E tutto lo giorno sta'l Padre Francesco.
D. |: C'è una povera ragazella,
Che si vuole confessare! :|
P. Fatte l'entrare, si fatte l'entrare,
Che la voglio confessare.
|: Ragazella, a ogni ora
Io ti voglio confessare, :|
Si confessar, si confessar!

*) — a chi vengono alla mezza notta tre Donne per confessare. **) — til hvem der ved Midnat komme tre Damer for at skrifte. ***) I 2det Vers sættes blot istedetfor vedovella (Enke) — maritata (Kone).

Padre.

con - fes - sa - re. Va - te - ne vi - a, si va - te - ne vi - a, Ten - ta - zio - ne dell a - ni - ma mi - a!
for Jer skrif - te. See, hun sig pak - ker, ja see, hun sig pak - ker! Kom - me og fri - ste min Sjæl! jo jeg tak - ker!

f

Ve - do - vel - la! a quest' o - ra, a quest' o - ra con - fes - sa - re! Ve - do - vel - la! a quest'
For en En - ke midt om Nat - ten, midt om Nat - ten hol - de Skrif - te! For en En - ke midt om

mf *segue*

o - ra, a quest' o - ra con - fes - sar, si con - fes - sar, si con - fes - sar!
Nat - ten, midt om Nat - ten hol - de Skrif - te, om Nat - ten hol - de Skrif - te!

3. **D.** Op, Pater Francesco! Op, Pater Francesco!
P. Hvad er der, hvad vil I da Pater Francesco?
Om Dagen til Rede staaer Pater Francesco!
D. |: Ak! en stakkels, fattig Pige
Vilde gjerne for Jer skrifte! :|

P. Lad hende komme, ja, lad hende komme!
Tiden til Skrifte ei ganske er omme.
|: Unge Pige, naar du ønsker,
Skal jeg tage dig til Skrifte, :|
Ja, tage dig til Skrifte!

Andante con moto.

Nr. 90. Tarantella Romana. Romersk Tarantella.

1. Gio-ven - tù de Ro - ma bel - la Ci ho u-na nuo - va Ta - ran - tel - la, Ta - ran - tel - la de - gli de - i: As - cor-

1. Ro-mas Ung - dom, jeg vil mel - de Jer om min ny - e Ta - ran - tel - le; Sel - ve Gu - den mig den sen - der, Hø - rer

p

2.

|: Maritate e vedovelle
Principierone dalle zitelle, :|
|: Le zitelle, che sono minenti,
So tutte rugante, impertinenti, :|
|: Ve dirone, senza inganno,
La furberia che loro hanno: :|
|: Quanno s'arzeno la mattina,
Ogni ragazza s'impinpina. :|

3.

|: Li ricci finti e le ciambelle,
Benchè so brutte vonno essè belle, :|
|: Con quella vesta e quer zinalino,
La scarpa attillata al ber piedino, :|
|: Stanno sempre alla tolette
Per poi farne le civette :|
|: Screpantino è quer fazoletto
Per cropine la gioja del petto! :|....

ta - te a-mi - ci mi - ei! Can-te - rò, con vi - so a - dor - no, Del - le don - ne d'og - gi
paa den, mi - ne Ven - ner! U-den Harm jeg skal Jer læ - re, Hvor - dan Pi - ger - ne nu

sf cresc. decresc.

gior - no Tan-to de gio-va-ne quan-to d'an - zia - ne: Le don-ne so tut - te tigre u - ma - ne!
e - re. Un-ge og Gam-le er li - ge go - de, Er Ti-ger - in-der fra Fod til Ho' - de!

mf mf f

2.

|: Koner, Enker engang vare
Med i de unge Pigers Skare. :|
|: Unge Piger, som er' nette,
Ere knibske og coquette, :|
|: Bruge alskens Kneb og Rænker,
Fler' maaskee end I Jer tænker; :|
|: Neppe om Morgenen ere de oppe,
Førend de til Toilettet hoppe. :|

3.

|: Falsk er deres Lokkers Smykke
Ogsaa en Styg vil gjøre Lykke. :|
|: Skjørt og Liv maa fine være,
Skoen gjøre Foden Ære. :|
|: Pynten over Alt de sætte
For at spille den Coquette; :|
|: Snildt de om Brystet et Tørklæde binde;
Ingen maa see, hvad der boer inde. :|

p. pn.

Nr. 91. Canzone sulla Tarantella. Sang til Tarantellen.

Allegro assai. (*Neapel.*)

con fuoco

1. Lo guar-ra - ci - no, che je - va pe ma - re, Le ven - ne vo - glia de se 'nzo - ra - re: Se fa - cet - te no bel - lo ve-
1. Flyn - de - ren u - de i Ha - vet mon svøm - me, Fri - er - tan - ker han har, saa øm - me, Faaer sig en sta - te - lig Kap - pe le-

sti - to De scar - de, de spi - ne pu - li - to, pu - li - to, Co na pa - ruc - ca tut - ta in - gra - fa - ta, De zi - a - rel - le im - bra - scio-
ve - ret, Rundtom med Tid - sler og Tor - ne gar - ne - ret, Puddret Pa - ryk han paa Ho - ve - det sæt - ter, Pyn - ter sig siir - ligt med ny - e Man-

2. Co li cauzune de rezze de funno
Scarpe e cauzette de pelle de tunno
E sciammeria e sciammerino
D'aleche e pile de voje marino,
Co bottune e bottunera
D'uocchie de purpe, secce e fera,
Fibie, spata e fiocche annorate
De nigro de secce e fele d'acchiate.

3. Doje belle cateniglie
De premmone de conchilie,
No capiello agallonato
De codarino d'aluzzo salato,
Tutto posema e steratiello
Jeva facendo lo sbafantiello
E girava da cà e da là
La n'ammorata pe se trovà!

2. Strømper og Sko maae af Thunskind[1]) være,
Buxerne la'er han af Bundgarn skjære,
Søkalvens Haar og Tangen dernede
La'er han til Vest og til Trøie berede;
Haiens, Delphinens, Polypens Øie
Prange som Knapper i Vest og Trøie;
Spænder og Kaarde, med Kvaster forgyldte,
Prægtigt med Muslingesilke udfyldte.

3. Halsen behænges med vægtige Kjæder,
Dem man af Muslingelunger bereder;
Hatten i nyeste Form fabrikeres,
Siirligt med Haler af Sild galloneres.
Duftende fiint af Saltvandspomade,
Løber han om fra Gade til Gade,
Stikker sin Næse i alle Huse
For efter Pigerne der at snuse.

[1]) Skindet af en Fisk, der findes i stor Mængde i Middelhavet.

4. La Sardella a lo barcone
Steva sonanno a lo calascione
E a suono de trommetta
Jeva cantanno st'arietta:
„E tarè io maro e lena
E la figlia da sia Lena
Ha lasciato lo n'ammorato,
Pecchè niente l'ha rialata!"

5. Lo Guarracino 'nche la guardaje,
De la Sardella se 'nammoraje;
Se ne jette da na vavosa,
La chiu vecchia maliziosa!
L'ebbe bona rialata
Pè mannarle la masciata:
La vavosa pisse, pisse
Chiatto, e tunno'nce lo disse.

6. „Se aje voglia de t'allocare,
Tante smorfie non aje da fare!
Fora se zeze, e fora lo scuorno!
Anema e cora e faccia de cuorno!"
Ciò sentenno, la sia Sardella
S'affaciaje a la fenestrella,
Fece n'uocchio a zennariello
A lo speruto 'nammoratiello . . . . .

7. Ma de cantà so stracquato,
E me manca mo lo sciato,
Sicche dateme licienza,
Grazeosa e bella audienza,
'Nfi che surchio na meza de seje,
Co salute de luje e leje;
Ca se secca lo cannarone,
Sbacantannose lo premmone!

4. Listig placeret bag Vinduets Gitter
Sidder Sardellen og spiller paa Cither,
Og, mens Trompeten accompagnerer,
Følgende Vise hun intonerer:
„Kvindelist jeg høiligen skatter,
Priser Fru Lenes kløgtige Datter;
Da med Presenterne det fik Ende,
Lod hun rolig sin Kjæreste rende."

5. Neppe Herr Flynder Sardellen mon skue,
Førend han brænder af Elskovs Lue,
Hopper hen til en gammel Kvabbe,
Saadan en Havgasse af de rappe.
Hun sig betænker ikke længe,
Da hun faaer gode Drikkepenge;
Hemmeligheden hun — stille hvisker? —
Pyt! nei, med Skvalder og Støi den opdisker.

6. „Tænker paa Bryllup du virkelig, Kjære,
Saa lad dog disse Grimacer være!
Spil ikke længer fornemt den Fine!
Væk med den stolte og knibske Mine!"
Neppe den Gamle var kommen til Ende,
Før hun mod Vinduet monne sig vende,
Kaster et Blik til den smægtende Arme,
Tolker sit Hjertes Længsel og Varme . . . . .

7. Nu har jeg sunget for Eder saa længe,
At til et Pusterum nok jeg kan trænge;
Derfor, I gode Svende og Piger,
Er det paa Tide, Farvel jeg siger,
Sætter Jer gode Viin for Munden,
Stikker saa Glasset ud til Bunden;
Godt det gjør at væde sin Læbe,
Ellers vil Tungen ved Ganen klæbe.

p. vn.

Nr. 92 a. Tarantella.

Allegro assai.

(*Neapel.*)

1. E la luna mmiezo mare — Mamma mia, maritemetu. „Io non aggio chi te dare, Figlia mia, pensace tu, Ca si te dongo un cusetore, Lu cusetore non fa pette, Sempe va è sempe vene, L'a-cco mmano sempe tene, Se lle vota la fantasia Piglia e scosa la figlia mia."

1. Sig i Havet Maanen speiler — Moder, jeg vil giftes nu. „Hvorfra skaffe dig en Beiler? Datter, derpaa tænke du. Hvis jeg gi'er dig til en Skrædder, Hu-er det dig vistnok ei; Dig kun liden Agt han skjænker, Stedse paa sin Naal han tænker, Han maaskee det Indfald fik, At give dig med den et Stik!"

mf

Fine.

f

2.	3.	2.	3.
E la luna mmiezo mare —	E la luna mmiezo mare —	Sig i Havet Maanen speiler —	Sig i Havet Maanen speiler —
Mamma mia, mariteme tu!	Mamma mia, mariteme tu!	Moder! jeg vil giftes nu.	Moder, jeg vil giftes nu!
„Figlia mia, chi t'aggio a dare?“	„Figlia mia, chi t'aggio a dare?“	„Hvorfra skaffe dig en Beiler?“	„Hvorfra skaffe dig en Beiler?“
Mamma mia, pensace tu!	Mamma mia, pensace tu!	Moder, derpaa tænke du.	Moder, derpaa tænke du!
„Si te dongo un scarparo,	„Si te dongo un marenaro,	„Hvis jeg gi'er dig til en Skomager,	„Hvis jeg gi'er dig til en Fisker,
Lu scarparo non fa pe tte,	Lu marenaro non fa pe tte,	Huer det dig vistnok ei;	Huer det dig vistnok ei;
Sempe va è sempe vene,	Sempe va è sempe vene,	Dig kun liden Agt han skjænker,	Dig kun liden Agt han skjænker,
Semp' a forma mmano tene,	Lu te mone mmano tene,	Stedse paa sin Læst han tænker,	Stedse paa sin Aare tænker,
Si lle vota la fantasia,	Si lle vota la fantasia,	Han maaskee endog kan faae	Han maaskee endog kan faae
Amena ncapo, o figlia mia.“	Amena ncapo, o figlia mia.“	Det Indfald, dig med den at slaae!“	Det Indfald, dig med den at slaae!“

p. pn.

Nr. 92 b. Tarantella.

Allegro assai.

(*Sicilien?*)

E la lu - na mez- za a lu ma - ri — Ma - dre mia, ma - ri - ta - mi tu!
Sig i Ha - vet Maa - nen spei - ler — Mo - der, jeg vil gif - tes nu!

mf

„Fig - ghia mi, chi vuoi chi ti do?“ Ma - dre mia, pen - sac - ci tu.
„Hvor - fra skaf - fe dig en Bei - ler?“ Mo - der, der - paa tæn - ke du.

Fine.

f

Nr. 93. Tarantella.

(*Neapel.*)

Allegro assai.

mf

1. E u - na doje è tre, E lu Pa - pa non è Rè,
L'a - pa non è ve - spa E lu scur - vo non è nies - po - lo,

1. Ja tre og tre er sex, Men en Pa - ve in - gen Hex,
En Ma - ve in - gen Kro, Og en Tæ - ge in - gen So,

Lu Rè non è Pa - pa, E la ve - spa non è a - pa,
Lu nies - po - lo non è scur - vo, Mon - te Pe - lu - so non è cuor - vo.
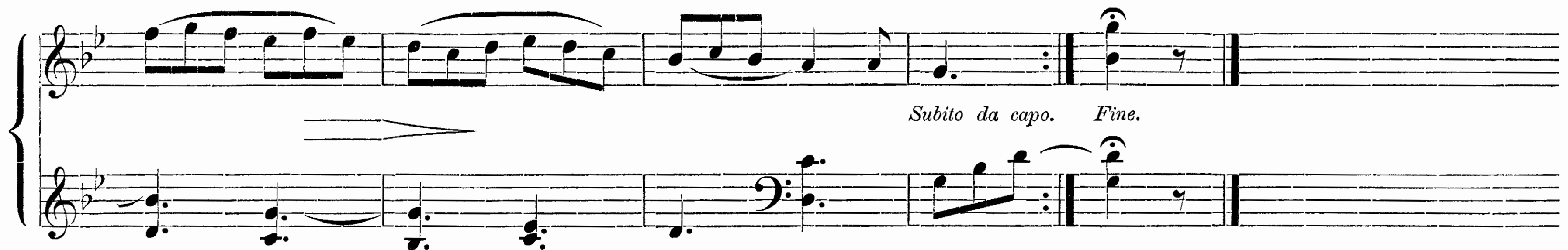
En Hex ik - ke Pa - ve, Og en Kro er in - gen Ma - ve,
En So in - gen Tæ - ge, Og en Munk er in - gen Læ - ge.

2.
E cuorvo non è Peluso,
E la senga non è pertuso,
Pertuso non e senga,
E la trotta non è tencha,
La tencha non è trotta,
E lu caso non è recotta,
Recotta non caso,
Masto mcola ne masto biaso.

3.
Biaso non nicola,
E la rosa non è biola,
Biola non è rosa,
Funneriglia non è posa,
Posa ne funneriglia,
Sfogliatella ne vainiglia,
Vainiglia ne sfogliatella,
E la luna non è stella.

2.
En Læge ei er Munk,
Og en Potte ingen Dunk,
En Dunk ikke Potte,
Og en Muus er ingen Rotte,
En Rotte ingen Muus,
Og en Stue intet Huus,
Et Huus ingen Stue,
Og en Ko er ingen Flue.

3.
En Flue ei er Ko,
Og en Amme ingen So,
En So ikke Amme,
Og en Tøite ei Madamme,
Madamme ikke Tøite,
Og en Pibe ingen Fløite,
En Fløite ei Pibe,
Og et Sviin er ingen Vibe.



4.

Stella non è luna,
Li gnivoccole non so maccarune,
Maccarune non so gnivoccole,
E la foglia non è bruoccole,
Bruoccole non è foglia,
E sacicce non so noglia,
Nnoglia non è sacicce,
E lu timpano non è pasticcio.

5.

Pasticcio non è timpano,
E lu vraccio non è mano,
Mano non è vraccio,
Raffaniello non è accio,
Accio ne raffaniello,
E la crapa ne peguriello,
Peguriello non è crapa,
La rapesta non è rapa.

6.

Rapa non è rapesta,
E lu masto ne maesto,
Maesto non è masto,
La farina non è pasta[1]),
Pasta non è farina,
E grotta ne cantina,
Cantina non è grotta,
Lu varile non è votta.

7.

Votta ne varile
E lu pira non è milo,
Lu milo non è pira,
Serenghella ne lavativo,
Lavativo ne serenghella,
L'osteria ne taverna,
Taverna ne osteria,
Verità ne bugia.

8.

Bugia ne verità,
Lo tunno ne baccalà,
Baccalà non è tunno,
E la terra non è munno,
Lu munno non è terra,
E la place non è guerra,
La guerra non è pace,
[Tutto questo è verace].

4.

En Vibe intet Sviin,
Og Vanille ikke Viin,
Og Viin ei Vanille,
Saa og Basta ei Spadille,
Spadille ikke Basta,
Jordbær hellerikke Pasta[1]),
Og Pasta ei Jordbær,
Og Morel ei heller Morbær.

5.

Og Morbær ei Morel,
Og en Mule ei Forel,
En Forel er ingen Mule,
Og en Hal er ingen Hule,
En Hule ingen Hal,
Og en Kjerne ingen Skal,
En Skal ingen Kjerne,
Og en Sol er ingen Stjerne.

6.

En Stjerne ikke Sol,
Og en Rose ei Viol,
Viol ingen Rose,
Og en Taske ingen Pose,
En Pose ikke Taske,
Og en Hue ikke Maske,
En Maske ei Hue,
Høg er heller ingen Due.

7.

En Due ikke Høg,
Og en Messe ikke Spøg,
Og Spøg ikke Messe,
Og en Frue ei Prindsesse,
Prindsesse ikke Frue,
Og Kopper ikke Snue,
Og Snue ei Kopper,
Leer er heller ikke Propper.

8.

Og Propper ikke Leer,
Og en Tomme ei Qvarteer,
Qvarteer ingen Tomme,
Og en Hat er ingen Lomme,
Og Lomme ingen Hat,
Og en Lire ingen Kat,
En Kat ingen Lire; —
To og to er altid fire.

Efterligning ved P. Pn.

[1]) Pasta, et Slags Bagværk.

Nr. 94. Tarantella.

Allegro assai.

(*Neapel.*)

1. Ce - ce - re - nel - la te - ne - va nu gal - lo, Tut - ta la not - te nce jev' a ca - val - lo, Nce fa-
1. Ce - ce - re - nel - la sig hav - de en Ha - ne, Ri - de paa den, det var nu hen - des Va - ne, Naar om

leggiero

ce - va la paz - zi - a - rel - la, Chist' è lu gal - lo de Ce - ce - re - nel - la, Ce - ce - re-
Nat - ten hun spil - led den Ga - le, Saa - dan en Ha - ne sig hav - de den Pi - ge, Ce - ce - re-

nel - la, ah! quan - te si bel - la!
nel - la, dei - lig u - den Li - ge!

f

2.
Cecerenella teneva na gatta,
Ch' era cieca, sorda e matta,
E teneva la coda bella.
Chist' è la gatta ecc.

3.
Cecerenella teneva nu cane
A quatta piede, senza mane,
Teneva l'uocchie de fasianella.
Chist è lu cane ecc.

4.
Cecerenella teneva rimessa
Nce metteva cavalle e galessa,
Lo temmone de carozzella.
Chist' è rimessa ecc.

5.
Cecerenella teneva u giardino,
Nce cuglieva lu pietrusino,
Nce teneva la majuranella.
Chist' è lu giardino ecc.

2.
Cecerenella sig havde en Hankat,
Eenøiet, døv og arrig og bansat,
Og dens Stjert var det eneste Kjønne.
Saadan en Hankat o. s. v.

3.
Cecerenella sig havde en Moppe,
Trebenet var den og kunde kun hoppe,
Og dens Øine var som Fasanens.
Saadan en Moppe o. s. v.

4.
Cecerenella sig havde til Bedste
Skuur, hvor hun stillede Vogne og Heste,
Og saa Stangen til hendes Calesche.
Saadan et Skuur, o. s. v.

5.
Cecerenella sig havde en Have,
Muntrede sig med at plante og grave,
Dyrked Merian, samt Petersillie.
Saadan en Have o. s. v.

P. Pn.

Nr. 95. Tarantella.

Presto. *(Neapel.)*

Nr. 96. Tarantella.

Allegro. *(Neapel.)*

1 2 1 2 1 2 1 2

Nr. 97. Tarantella.

Allegro.

Nr. 98. Ballo popolare romano. Romersk Folkedands.

Allegretto.

Nr. 99. Saltarella.

Allegro.

(*Rom.*)

1 2

Da capo.

Nr. 100. Saltarella.

Allegro. (*Rom.*)

Nr. 101. Saltarella.

Allegro. (*Rom.*)

Ped.

II.

SPANSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Nr. 1. Bolero.

Allegretto.

p *semp. arpeggiato*

Yá no quie-ro em-bar-car-me, Pues es muy cier-to, Yá no quiero em-bar-car-me, Pues es muy cier-to; — — —
Jeg har slet in-gen Lyst Til-søes at gaae, Jeg har slet in-gen Lyst, in-gen Lyst Til-søes at gaae;

Que no cuan-tos na-ve-gan Lle-gan al puer-to. -to.
De Fær-re-ste, som sei-le. Til Hav-nen naae. naae.

S. Schandorph.

Nr. 2. Cancion y baile de los paisanos de Salamanca. Bonde-Vise og Dands fra Salamanca.

Presto.

1. Di - cen, que no nos que - re - mos, Por que no nos ven ha - blar;
1. Troer man, at for - di vi ti - e, El - ske vi hin - an - den ei?

A tu co - ra - zon y al mi - o, Se lo pue - den pre - gun - tar.
Hvis man spurg - te vo - re Hjer - ter, Mon de og - saa svar - te Nei?

2.

Si tú no fueras tan fea,
Y yo no fuera giboso,
Todo el mundo nos diria —
A tí: linda! — y á mí: hermoso!
Que tomalas etc.

2.

Var du ei saa grim, min Engel,
Var jeg pukkelrygget ei,
Vilde hele Verden sige:
Du var yndig, deilig jeg.
Men vil du ei, o. s. v.

S. Schandorph.

Tutti.

Que to - ma - las, Que da - ca - las, Que to - ma - las a - llá; Que
Men vil du ei, Gaaer du din Vei, Jeg ta'er en an - den En; Men

Que to - ma - las, Que da - ca - las, Que to - ma - las a - llá; Que
Men vil du ei, Gaaer du din Vei, Jeg ta'er en an - den En; Men

si tu no las quie - res, O - tra, o - tra las to - ma - rá.
vil du ei, Gaaer du din Vei, Jeg ta'er mig en an - den En.

si tu no las quie - res, O - tra, o - tra las to - ma - rá.
vil du ei, Gaaer du din Vei, Jeg ta'er mig en an - den En.

Nr. 3. Tirana del Tripili. Tripili-Sang.

Allegretto.

(Andalusien.)

La ti - ra - ni - lla en el di - a
Den Dag, der dand - ses Ti - ra - na,

f *mf*

Es la que mas gu - sto da; La Don - de está este so - ñe - ci - llo To di-
Jeg ret mig for - nøi - e vil; Den Lad Stræn-ge - ne ly - stigt klin - ge, At vi

tos pue - den ca - llar. Don- -llar. Tri - pi - li tri - pi - li tra - pa - la tra - pa - la!
dand - se kan der - til. Lad -til. Tri - pi - li tri - pi - li tra - pa - la tra - pa - la!

Que - sta ti - ra - na se bay - la y se can - ta! { Bay - la, Mo - re - na! can - ta con gra - cia — Tin - ti - ri - rin, ti- / Da - le que da - le, ja - la que ja - la! Que me ro - bas el }

Den - ne Ti - ra - na skal dand - ses, skal syn - ges! { Dands, min Mo - re - na![1]) San - gen lad klin - ge — Tin - ti - ri - rin, ti- / Dands, sø - de Pi - ge! glad du dig svin - ge, Du, som min Sjæl med }

Piu allegro.

ra - na, ti - ra - na! / al - ma, el al - ma! } Tri - pi - li tri - pi - li tra - pa - la tra - pa - la! Que - sta ti - ra - na se bay - la y se can - ta!

ra - na, ti - ra - na! / Yn - de hen - ryk - ker! } Tri - pi - li tri - pi - li tra - pa - la tra - pa - la! Den - ne Ti - ra - na skal dand - ses, skal syn - ges!

f *segue*

{ Da - le chi - qui - lla, bay - la con gra - cia — Tin - ti - ri - rin, ti - ra - na, ti - ra - na! / Bay - la, Mo - re - na! can - ta con gra - cia Que me ro - bas el al - ma! — — — — }

{ Kom dog, min Hul - de! Dandsen du træ - de — Tin - ti - ri - rin, ti - ra - na, ti - ra - na! / Dands, min Mo - re - na! San - gen du kvæ - de Du, som min Sjæl med Yn - de hen - ryk - - ker! }

S. Schandorph.

[1]) s. Anmærkningerne.

Nr. 4. Fandango.

Allegretto.

mf

f

Fine.

V. S.

L'istesso tempo.

1. Las fay - ti - gas de la muer - te, Las fay - ti - gas de la muer - te, Ma-
1. Ak Mo - der, de Dødens Kva - ler, Ak Mo - der, de Dødens Kva - ler, Saa

p

dre, que gran-des que son, Pe - ro las del que-rer bien, Pe-
tun - ge de mon-ne væ - re, Jeg hel - le-re dog vil li - de, Jeg

ro las del que-rer bien No tie - nen com-pa-ra - cion, No
hel - le-re dog vil li - de, End Kjær - lig-heds Smer-te bæ - re, End

tie - nen com-pa-ra - cion. Las fay - ti-gas de la muer - te, Ma-
Kjær - lig-heds Smer-te bæ - re. Ak Mo - der, de Dø-dens Kva - ler Kan

dre, que gran-des que son, Ma - dre, que gran - des que son!
ei dog saa tun-ge væ - re, Kan ei dog saa tun-ge væ - re!

f *p*

Dal segno al fine.

2.
|: Esta noche voi de tuna, :|
Christo sea el marinero.
|: Y al rebolver de una esquina :|
|: Puñalada y tente perro. :|
Esta noche voi de tuna,
|: Christo sea el marinero. :|

3.
|: Debajo de nuestra cama :|
Hay unos zapatos blancos,
|: Ni son tuyos, ni son mios, :|
|: ¿De quien son estos zapatos? :|
Debajo de nuestra cama
|: Hay unos zapatos blancos. :|

2.
|: I Nat gaaer jeg ud at speide, :|
Christ styre min Gang, den dunkle!
|: Bag Hjørnet jeg hen mig stiller, :|
|: Min Dolk skal saa lystigt funkle. :|
I Nat gaaer jeg ud at speide,
|: Christ styre min Gang, den dunkle! :|

3.
|: Hvis monne de Sko vel være, :|
Der stod ved din Seng derinde?
|: Ei mine det var, ei dine, :|
|: Og dog var de der at finde! :|
Hvis monne de Sko vel være,
|: Der stod ved din Seng derinde? :|

S. Schandorph.

Nr. 5. Zorongo.

Andantino.

Si tu te vas a las Yn - dias, Si tu te vas a las Yn - dias, Sin
No es tra - ña - ras cuan - do buel - bas, No es - tra - ña - ras cuan - do buel - bas, Que en

Til In - dien saa vil du van - dre, Til In - dien saa vil du van - dre? Fra
Maa - skee, naar du kom til - ba - ge, Maa - skee, naar du kom til - ba - ge, Din

de - jar - me a mi so - cor - ro, Sin de - jar - me a mi so - cor - ro,
tu lu gar ha - lles o - tro, Que en tu lu gar ha - lles o - tro.

mig vil du grumt bort - dra - ge, Fra mig vil du grumt bort - dra - ge?
Plads var be - sat af An - dre, Din Plads var be - sat af An - dre!

¡Ay Zo-ron-go, Zo-ron-go, Zo-ron-go! que lo Que mi ma-dre me com-pra, me pon-go que y,
Me cam-pra-va u-na ca-mi-si-ta que lle-ña De en ca-ges que por las man-gui-tas que to-
Til Zo-ron-go, Zo-ron-go! hør Stræn-ge-nes Lyd! Hvad min Mo-der mig kjø-ber, det vol-der mig Fryd,
Hun har kjøbt mig en Særk, der er kost-bar og prud, Som med Sil-ke og Knip-lin-ger rigt er syet ud.

ma. Zo-ron-go, Zo-ron-go, Zo-ron-go, que lo Que mi ma-dre me com-pra, me
Til Zo-ron-go, Zo-ron-go! hør Stræn-ge-nes Lyd! Hvad min Mo-der mig kjø-ber, det

ritard. e perd. *a tempo*
pon - - go.
vol - der mig Fryd.

S. Schandorph.

ritard. *p* *a tempo* *pp*

Nr. 6. Cachucha.

Allegretto.

dolce

1. Ten- go yo u - na ca- chu-
Pe - ro cui - da- da con

1. Yn - dig er hun, som jeg
Men ta'er man ei sig i-

chi - ta, Que vi - no de la Co - ru - ña,
e - lla, Que se a - ga - rra de las u - ñas.

el - sker, Som i Co - run - na har hjem - me,
va - re, Neg - le - ne faaer man for - nem - me.

¡Va - mo - nos, chi - na del al - ma!

Lad os gaae, yn - di - ge Pi - ge!

Va - mo - nos al ven - tor - ri - llo! Va - mo - nos con la ca - chu - cha,

Lad os gaae, Kro - en os vin - ker! Lad os gaae, el - ske - de Pi - ge!

A be - ber me - dio cuar - ti - llo! Va - mo - nos!
Vi - nen der smi - len - de blin - ker! Lad os gaae!

1—3 4

2.
Los ojos de mi cachucha,
Tienen un mirar estraño,
Pues matan en una ora,
Mas que la muerte en un año.
¡Vamonos, china del alma!
Vamonos a Gibraltar,
Vamonos, que para trabajos
Lo mismo es aqui, que allà!
Vamonos!

3.
Si mi china se muriera,
Y yo con vida quedara,
Del sepulcro la sacara,
Y mil cariños la hiciera.
¡Vamonos, china del alma!
Vamonos al ventorrillo!
Vamonos con la cachucha
A beber medio cuartillo!
Vamonos!

4.
Yo vide a un hombre llorar
En el ala de un tejado,
Que tambien los hombres lloran,
Cuando estan enamorados.
¡Vamonos, china del alma!
Vamonos al ventorrillo!
Vamonos con la cachucha
A beber medio cuartillo!
Vamonos!

2.
Pigens klart tindrende Øine
Med en forunderlig Gløden
Dræbe vist Fler' i en Time,
End i et Aar selve Døden.
Lad os gaae! jeg dig beder,
Lad os gaae flux til Gibraltar!
Lad os gaae! Sorger og Glæder
Der, som her, os tilfalder.
Lad os gaae!

3.
Røved mig Døden min Elskte,
Vilde jeg Graven opbryde,
Tusinde Kys hende give,
Udaande ved hendes Side.
Lad os gaae, yndige Pige!
Lad os gaae! Kroen os vinker!
Lad os gaae, elskede Pige!
Vinen der smilende blinker.
Lad os gaae!

4.
Nylig jeg saae En i Taarer,
Som var forladt af sin Pige;
Derpaa maa Hver sig belave,
At ham hans Elskte vil svige.
Lad os gaae, yndige Pige!
Lad os gaae! Kroen os vinker!
Lad os gaae, elskede Pige!
Vinen der smilende blinker.
Lad os gaae!

Nr. 7. Cancion Jitana. Zigeunersang.

Adagio.

sempre dolce

ad libitum

¡Ji - ta - no de mi vi - da, mi due - ño a-ma - do!
Zi - geu-ner, o du min El-skovs Mor - gen - rø - - de!

colla voce

a tempo

a tempo

Mi dueño a - ma - do, Que tien-es que te ja - llo tan e clip - sa - do,
Min Morgen - rø - - de! Ak, di - ne Øi-nes Straa - - ler som So - len glø - de,

mf

p

perdendo
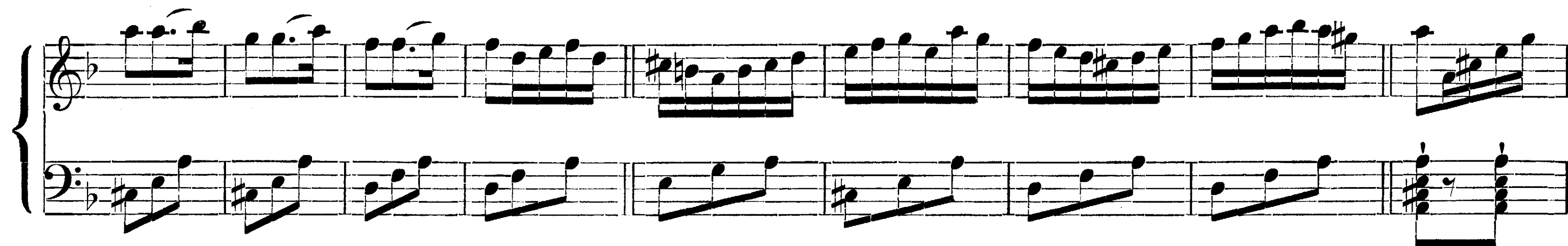
Que tien-es que te ja - llo tan e clip-sa - do.
Ak, di-ne Øi-nes Straa-ler som So-len glø - de.

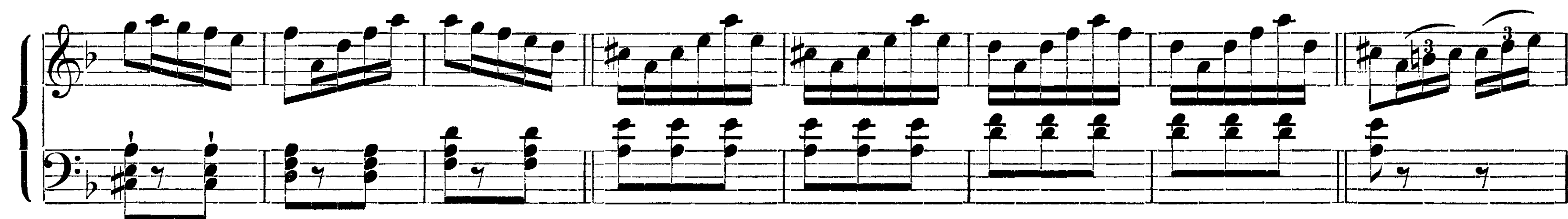
S. Schandorph.
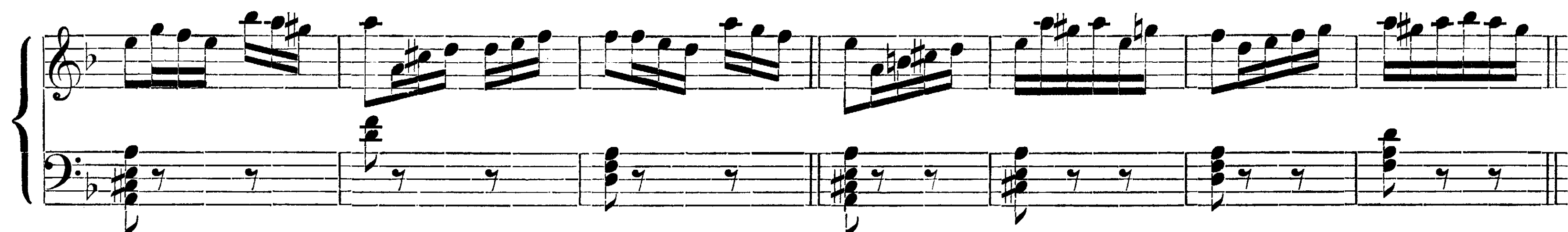
Nr. 8. Fandango.
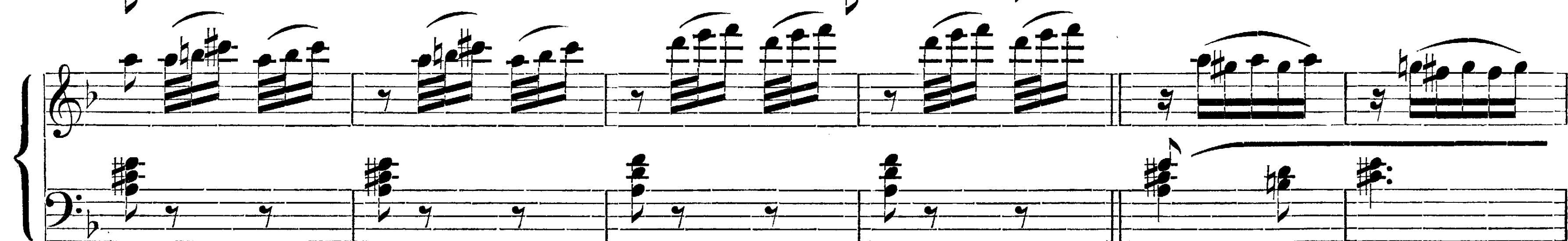
Allegretto.
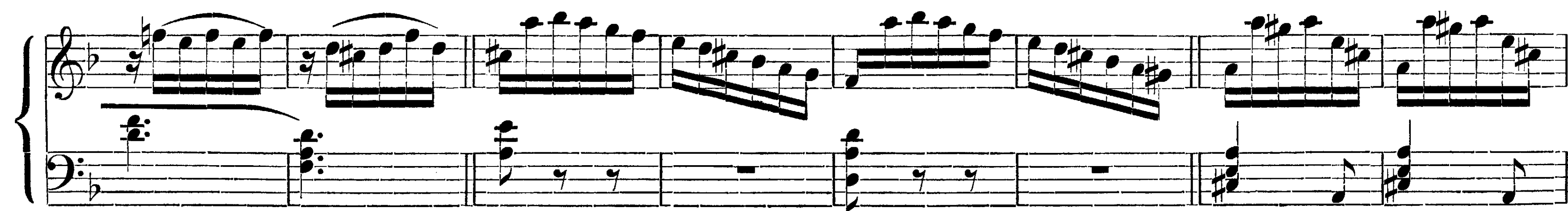
(*Andalusien.*)











Nr. 9. „No quiero casarme." „Jeg gifter mig aldrig."

Andantino.

2. |: Se fingen :| rendidos
|: Se ostentan :| amables
Y se hacen afables
|: Por solo :| engañar.
No, no, etc.

3. |: Detesto :| de amor
|: La llama :| traidora,
Que con dichas dora
|: Continuo :| penar.
No, no, etc.

4. |: Que necios :| son todos
|: Los hombres, :| variables,
Que quieren mudables
|: A todas :| amar.
No, no, etc.

5. |: A todas :| adulan,
|: Que incautas :| los oyen:
Pues su estudio ponen
|: En siempre :| engañar.
No, no, etc.

6. |: Contenta :| sin ellos
|: Yo vivo :| dichosa
Sin pasion odiosa,
|: Que pueda :| llorar.
No, no, etc.

2. |: Af Elskov :| han synes
|: For dig kun :| at gløde;
Han taler Ord saa søde,
|: Saa løber :| han bort.
Nei, nei, o. s. v.

3. |: Jeg hader :| af Hjertet
|: Den Elskov, :| der bringer
Ved Ord, som lifligt klinger,
|: Fortræd kun :| og Tort.
Nei, nei, o. s. v.

4. |: Ja slemme :| dog ere
|: De Mandfolk, :| man finder,
De lokke alle Kvinder
|: Med Falskhed :| saa sort!
Nei, nei, o. s. v.

5. |: De smigre :| for Alle
|: Som laane :| dem Øre,
Bag Lyset de os føre
|: Og støde :| os bort.
Nei, nei, o. s. v.

6. |: De Mandfolk :| jeg skyed',
|: Det spared :| mig Smerte,
Og derfor just mit Hjerte
|: Kom ikke :| tilkort.
Nei, nei, o. s. v.

S. Schandorph.

Nr. 10. „Arza Pilili.“ „Dristig fremad.“

Allegretto. Cancion de Maja. En Majas Sang.*) (*Andalusien.*)

1. ¿De que sir - ve á las U- si - as Ca - me - lar á lo se - ñor, Si ca - re - cen de zan - dun - ga A la me - jor o - ca - sion? A - si de ma - jo - ta Quie-ro siem-pre an-dar, Que es el ma - ne - ji - llo

1. Hvor - til hjæl - per det, at Da - mer Svær- me vil paa Her - re - Viis, Naar de mang - le just de Yn - der, Hvor-paa meest der sæt- tes Priis? Der- for som en Ma - ja Veed jeg mig at smyk - ke; Kun paa den - ne Maa - de

mf

*) s. Anmærkningerne.

(parlando): poco rit. a tempo

De der-ra-mar sal, Y yo le di - go: ¡Arza Pilili! Ar-ri - ma-te pa-ra a - llá, Ar-ri-
Kan man gjøre Lyk - ke. Ja jeg si - ger: Dristig fremad! Den-ne Kunst maa man for - staae, Den-ne

ma-te pa-ra a - llá. Ay! — — — — — — — — — — —
Kunst maa man for - staae. Ja! — — — — — — — — — — — ja!

pp *cresc.* *f*

2. Un señor currutaquillo
Me quiere á mi jonjabar,
Y se viste de mil modos
Para poderme agradar.
Todo es dar saltitos,
Los pies arrastrar,
Refruncir la boca,
El pelo peinar;
Y yo le digo etc.

3. Un santurron embustero
Me quiere á mi cortejar,
Y pretende mas que todos
Con capa de santidad;
Yo que lo conozco,
Le dejo al hablar,
Y cuando respondo,
Es con mucha sal:
Y yo le digo etc.

4. Un real majo me camela,
Que es el que gusto me dá,
Pues se me quita el sentido
Solo de verle bailar.
Le toco las palmas
Y él con mucha sal
Baila una Matraca
Muy particular;
Y yo le digo etc.

2. Kommer der en Modeherre,
Der sig søge vil en Brud,
Og paa tusind Maader stræber
Ret at kunne ta'e sig ud;
Veed jeg ham at fange:
Foden frem jeg sætter,
Munden lidt jeg spidser
Og paa Haaret retter.
Ja, jeg siger o. s. v.

3. Naar et hyklersk Hængehoved
Jeg adstadig komme seer,
Mens med himmelvendte Blikke
Han sig from og hellig teer;
Jeg ham lader præke,
Frygter ingen Fare,
Ganske kort og fyndigt
Veed jeg ham at svare,
Ja, jeg siger o. s. v.

4. Kommer der en rigtig Majo,
Da forgaaer mig Sind og Sands,
Jeg i ham mig strax fortaber,
Blot jeg seer ham i en Dands.
Ømt hans Haand jeg trykker;
Nu Musiken klinger,
Og i en Matraca
Lystigt vi os svinger.
Ja, jeg siger o. s. v.

Nr. 11. „Porque sabes, que te quiero.“ „Da du veed, at jeg dig elsker.“

Allegretto.

2.

Con las mugeres del dia
No hay que hacer derogar,
Porque todas tienen hombres
De sobra con que tratar.
¡Ay lelé! etc.

3.

El hombre, que fuere tonto,
No se meta á cortejar,
Y si acaso se la pegan,
Que se acuerde del refran.
¡Ay lelé! etc.

pe - ño, Yo tam po - co lo ten - dré, Que en el mun - do ay bue - nos mo - zos, De so - bra don - de es - co -
Løf - te, Hol - der mit jeg hel - ler ei; Ver - den ei - er nok af Mand - folk, Sagtens bli'er der et til

ger." ¡Ay le - lé, ay le - lé, ay le - lé, ay le - lé, ay le - lé!
mig." Ja, o ja, ja, o ja, ja, o ja, ja, o ja, ja, ja, ja!

2.

Hos de allerfleste Kvinder
Er forgjæves ei en Bøn,
Thi Enhver har forbeholdt sig
Fler' Tilbedere iløn.
Ja, o ja! o. s. v.

3.

Den, som ei har Been i Næsen,
Vogte sig for Elskovs List,
Ellers han med Gru vil mindes
Mangengang det Omkvæd vist.
Ja, o ja! o. s. v.

S. Schandorph.

Nr. 12. La Tyrana. Tyrannen.

Allegretto.

1. La tyrana se embarcò, De Cadiz para Marsella, De Cadiz para Marsella.
En la alta mar la presò Una ballandra Francesa, Una ballandra Francesa.

1. Min Tyran ombord var gaaet, Foer fra Cadiz til Marseille, Foer fra Cadiz til Marseille.
Da i aaben Sø hun kommer, Møder hun et Skib fra Frankrig, Møder hun et Skib fra Frankrig.

¡Ay, tyrana, retirate a España, Ay, tyrana dexa esa nacion, Ay, tyrana huye los rigores, Ay, tyrana de

O Tyran! flux vend om dog til Spanien, Hvis det ikke skal ilde dig gaae; Hver Tyran, som i Frankrig sig viser, I sin Magt strax Con-

mf p mf

la Con - ven - cion! Si, si, ty - ra - ni - lla, Si, si, pi - ca - ri - lla, Por - que si te a-
ven - tet vil faae! Du der - for mig føl - ge, Hist Fa - rer sig døl - ge; Hvis ei du mig

p mf

gar - ran, Por - que si te pi - llan, Pon - dran tu ca be - za en la Gui - llo - ti - na!
ly - der, Du snart det for - try - der, For Guil - lo - ti - nen dit Ho - ved vil fal - de!

2.

En la Francia hay una provincia,
|: Che se llama Picardia; :|
Hoy todo el reyno lo es,
|: Porque en todo hay Picardia. :|
Ay, tyrana, etc.

3.

La tyrana no es Francesa,
|: Que vino de Andaluzia. :|
Aunque podiera serlo,
|: Porque tiene Picardia. :|
Ay, tyrana, etc.

2.

Der et Landskab er i Frankrig,
|: Som man kalder Picardia; :|
Nu med Rette hele Frankrig
|: Kaldes kan et Picardia.[1]) :|
O Tyran! o. s. v.

3.

Min Tyran er vel ei fra Frankrig,
|: Hendes Hjem er Andalusien; :|
Dog maaskee er hun fra Frankrig,
|: Da hun har saa grumt et Hjerte. :|
O Tyran! o. s. v.

[1]) For Ordspillets Skyld er Benævnelsen i Originalen beholdt i Oversættelsen. Det spanske Picardia betyder nemlig Ondskab.

Nr. 13. La criada. Tjenestepigen.

Allegretto.

1. { Ya que no ten-go mo - né - a Y co - mer es ne - ce - sa - rio, }
{ Pon-ga Us-ted por lo que se - a E - ste a - nun-cio en el di - a - rio. } El que quie-ra u-na don-

1. { Da jeg ik - ke har en Skil - ling, Og dog tje - ne maa til Spi - sen, }
{ Hjælp mig ven-ligst til en Stil - ling Ved at sæt - te i A - vi - sen: } De, som til en Pi - ge

p

ce - lla De ser - vi - cio, Vé - a quan-to da por e - lla, Vé - a quan-to da por e - lla, ¡Y sia co-

træn - ge, Kun-ne ta - ge Hen-de for en bil - lig Pen - ge, Hen-de for en bil - lig Pen - ge, Og flink hun

mo - da ve - rà, Y sia co - mo - da ve - rà, ve - rà! Que es ma - e - stra, que es ma - e - stra en el o - fi - cio, Pues

er, kan De troe, Og flink hun er, kan De troe, ja troe! Hun kan ste - ge, hun kan ste - ge, ko - ge, ba - ge, Jo,

pp mf p

ya, pues ya! Y mo - za de ca - li - à. Ya! Que es ma- -à. Que es ma - e - stra en el o - fi - cio Y
jo, jo, jo! En Pi - ge, saa god som to. Ja! Hun kan to. Hun kan ste - ge, ko - ge, ba - ge, En

mo - za de ca - li - à, de ca - li - à. Que es ma- -à. ¡Pues ya, pues ya, pues ya, pues ya!
Pi - ge, saa god som to, saa god som to. Hun kan to. Jo, jo, jo, jo, jo, jo, jo, jo!

2.

Anlaño vendia fruta,
Pero soy buena cristiana,
Y abonara mi conduta
La plazuela de Santa Ana.
No se crea que yo salgo
Del espicio,
|: Si para un barrio valgo, :|
|: Para un fregáo.... aguara, :|
Aguara.
|: Soy maestra :| en el oficio,
|: ¡Pues ya! :|
Y moza de calià.
Yo, soy maestra etc.

3.

Yo soy fiel como nessuna
Y limpia como el diamante:
Mi madre nacio en Porcuna,
Y mi padre es de Sisante.
Y para que todo sea
Beneficio,
|: Me he criado en una aldea :|
|: Entre Huete y Alcalà; :|
Alcalà.
|: Soy maestra :| en el oficio.
|: ¡Pues ya! :|
Y moza de calià.
Yo, soy maestra etc.

2.

Frugt jeg solgt har, men min Handel
Hørte ikke til de skidne;
Om min christelige Vandel
Kan Sanct Annatorvet vidne.
Alt mit Arbeid skal jeg gjøre
Uden Klage,
|: Kost og Gulvklud skal jeg føre :|
|: Saa stadig, flittig og tro, :|
Ja tro!
|: Jeg kan stege, :| koge, bage,
|: Jo, jo! :|
En Pige, saa god som to.
Ja, jeg kan stege, o. s. v.

3.

Mere tro og reenlig kan De
Neppe nogen Pige finde.
Fa'er har hjemme i Sisante,
Mo'er er en Porcunerinde.
Mellem Alcala og Huete
Randt saa fage
|: Mine blide Barndomsdage, :|
|: Der stod vor landlige Bo, :|
Vor Bo.
|: Jeg kan stege, :| koge, bage,
|: Jo, jo! :|
En Pige, saa god som to.
Ja, jeg kan stege, o. s. v.

S. Schandorph.

Nr. 14. El contrabandista. Smugleren.

Allegro moderato.

Yo que soy con - tra - ban - di - sta, Y cam - po por mi res - pe - to; Yo que soy con - tra - ban - di - sta, Y cam - po por mi res - pe - to;
A to - dos los de - sa - fi - o, A nin - gu - no ten - go mie - do; A to - dos los de - sa - fi - o, A nin - gu - no ten - go mie - do.
Skjøndt jeg vel kun er en Smug - ler, Hol - der jeg strengt paa min Æ - re; Skjøndt jeg vel kun er en Smug - ler, Hol - der jeg strengt paa min Æ - re.
Kom kun En - hver, som det ly - ster, Saa skal I kjen - de mig læ - re; Kom kun En - hver, som det ly - ster, Saa skal I kjen - de mig læ - re.

a piacere

¡Ay, ay, ay, ja - le - o, mu-
Mi ca - ba - llo e - sta can - sa-
Kom - mer hid, kom - mer hid, Smaa-
See min Hest, hvor den er ud-

f *f* *p* *f* *p* *poc. rit.* *p* *colla parte*

cha - - - - - chas! ¿Quien me com - pra al - gun hi - lo ne - gro?
do, Y yo me mar - - cho cor - - rien - do.
pi - - - - - ger! Hvem af Jer vil sort Traad kjø - be?
mat - - - - - tet, Og nu skul - de just rig - tig den lø - be!

f stringendo

¡Ay, a - ay, a - ay!
Hei, hop, hei hop, i Ga - lop!

a tempo
¡Ay, ay, que
¡Ay, ay, ca-
See dog, nu
Rap dig dog,

f a tempo

vie - ne la ron - da, Y se mue - ve el ti - ro - te - o;
ba - lli - to mi - o, Sa - ca - me tu de e-ste a - prie - to!
kom - mer alt Vag - - ten, Hø - rer I Kug - ler - ne pi - be?
rap dig, min Klep - - pert, Frels mig dog ud af den Kni - be!

p V. S.

¡Ay, ja - le - o! ¡Ay, ja - le - o!

Hei, hop, hop, hop! Hei, hop, hop, hop!

f

{ ¡Ay, ja - le - o! que nos cor - ran, Ca - ba - llo mi - o ca - re - to, Ay, ca - ba - lli - to ca - ba - - - llo!
{ ¡Ay, ay, ca - ba - lli - to mi - o, Ca - ba - llo mi - o ja - le - o, Ay, ca - ba - lli - to ja - le - - - o!
{ Hei, rask af - sted nu du lø - be, Rap dig, min tro - fa - ste Klep - pert! Spring i Ga - lop, lil - le Bru - - - ne!
{ Spring i Ga - lop, lil - le Bru - ne! Rap dig, min tro - fa - ste Klep - pert! Spring i Ga - lop, lil - le Bru - - - ne!

f p pf cresc. decresc. cresc. cresc. f

1 2

S. Schandorph.

Nr. 15. Castagnola.

Andante.

p

p p mf

f p *Dal segno*

mf

p

p

f

Nr. 16. Bolero.

Allegretto.

{ to, Por - que su des - am - pa - ro Me en-ter - ne - ci - a, Me en-ter - ne-
{ sta, Me de - jó cie - go, oh, si, Me de - jó cie - go, Me de - jó
{ de; Det var hans tun - ge Skjæb - ne, Der mig for - før - te, Der mig for-
{ ge, Og jeg stod blind til - ba - ge, Stod blind til - ba - ge, Stod blind til-

p

{ ci - - - - - - - - - a.
{ cie - - - - - - - - - go.
{ før - - - - - - - - - te.
{ ba - - - - - - - - - ge!

S. Schandorph.

cresc.

f

Nr. 17. Bolero.

Andantino.

mf

Da - me si quie-ra un ve - - - - lo De tu ca - be - za, De tu ca-

Giv mig, jeg be - der, Slø - - - - ret, Dit Ho-ved smyk - ker, Dit Ho-ved

f *p* *f*

be - - - - za, De los mu-chos, que cuel - - gan So - bre tus ce - jas, — — —

smyk - - - - ker; Du har jo fler', som dæk - - ke Kan di - ne Øi-nes Bryn, — — —

p

De los mu - chos, que cuel - - - - zan So - bre tus ce - jas.
Du har jo fleer', som dæk - - - - ke Kan di - ne Øi - nes Bryn.

p mf

¡No me lo nie - - - gues Pues con mu-cha abun-dan - cia
Nægt mig det ik - - - ke, Om eet kun af de man - ge

f p

Veo que los tie - nes, — — — Pues con mu - cha abun-dan - - - - cia Veo que los tie - nes!
Jeg dig bøn-fal - der, — — — Om eet kun af de man - - - - ge Jeg dig bøn-fal - der!

p

Harm. efter Musik-Director Hille.

Nr. 18. Seguidilla.

Andante con moto.

ra - na, ti - ra - na, Ti - ra - ni - lla, ti - ra - na y an - dar, Que con tan - tas ti - ra-
kan du dog næn - ne Kold at see paa mit Hjer - tes Nød? Mig at dræ - be u - den

ni - as La vi - da mi has de cor - tar! ¡Ti - ra - ni - lla, ti - ra - na, ti - ra - na, Ti - ra-
Med - ynk, Mig vol - de den bit - tre Død! Grum-me, Grum-me! hvor kan du dog næn - ne Kold at

mf

ni - lla, ti - ra - na y an - dar, Que con tan-tas ti - ra - ni - as La vi - da mi has de cor - tar!
see paa mit Hjer - tes Nød? Mig at dræ - be u - den Medynk, Mig vol - de den bit-tre Død!

p

ritard.

S. Schandorph.

Nr. 19. Bolero.

Andantino.

mf *f* *p*

Soprano.

Co - mo la ma - ri - po - - - - - - sa Soy en que - rer - te,
Som Som - mer - fug - len sted - - - - - - se Mod Ly - set stræ - ber,

Tenore.

Co - mo la ma - ri - po - - - - - - sa Soy en que - rer - te,
Som Som - mer - fug - len sted - - - - - - se Mod Ly - set stræ - ber,

f *p* *p*

p

Soy en que - rer - te, Soy en que - rer -
Y es co - sa du - ra, Y es co - sa du -
Mod dig jeg stræ - ber, Mod dig jeg stræ -
Og dis - se Lu - er, Og dis - se Lu -

Soy en que - rer - te, Soy en que - rer -
Y es co - sa du - ra, Y es co - sa du -
Mod dig jeg stræ - ber, Mod dig jeg stræ -
Og dis - se Lu - er, Og dis - se Lu -

f p cresc.

te, Soy en que - rer - te; Que a la luz de tus o - jos Bus - co mi muer - te.
ra, Y es co - sa du - ra, Que pre - ben - zan tus o - jos Mi se - pul - tu - ra.
ber, Mod dig jeg stræ - ber; Men di - ne Øi - nes Ild Mig snar - lig dræ - ber;
er, Og dis - se Lu - er Jeg und - flyer ei, skjøndt Dø - den I dem mig tru - er!

te, Soy en que - rer - te; Que a la luz de tus o - jos Bus - co mi muer - te.
ra, Y es co - sa du - ra, Que pre - ben - zan tus o - jos Mi se - pul - tu - ra.
ber, Mod dig jeg stræ - ber; Men di - ne Øi - nes Ild Mig snar - lig dræ - ber;
er, Og dis - se Lu - er Jeg und - flyer ei, skjøndt Dø - den I dem mig tru - er!

S. Schandorph.

f p p

Nr. 20. Tirana.

Appasionato.

Cuando me giñan los tus ojos, Y me hacen alguna seña, Y me hacen alguna seña.
Me diò como un sobresalto, Y la sangre se me altera, Y la sangre se me altera.

Naar mig dine Øine kun møde, Og et Glimt af Haab mig bringe, Og et Glimt af Haab mig bringe,
Da mit Blod jeg strax føler gløde, Jeg mit Hjerte ei kan tvinge, Jeg mit Hjerte ei kan tvinge.

¡Ay tirana de mi vida, Yo no te puedo explicar
mucho che yo te quiero, Sin poderlo remediar, Lo

O du grumme Herskerinde! Ord veed jeg ikke at finde,
skildre den Elskovskvide, Hvoraf mit Hjerte maa lide, Som kan

p *poco cresc.* *p* *poco cresc.* *mf*

Sin po - der - lo re - me - diar!
Men, som du ei en - de vil!

{ ¡Ca - - ram - - ba, y co - mo te
{ Sin po - - der - lo re - me-
{ Skjøndt du maa min Kjær - lig - hed
{ Vil du dog min Kval ei

p *poco cresc.*

{ quie - - - ro, }
{ diar, }
{ kjen - - - de, }
{ en - - - de, }

Sin po - der - lo re - me - diar, Sin po - der - lo
Vil du dog min Kval ei en - de, Vil du dog min

re - me - diar, Sin po - der - lo re - me - diar!
Kval ei en - de, Du min Kval ei en - de vil!

f *p*

Nr. 21. Tirana.

Allegretto.

El a - mor que ten - go en Ca - diz De mi pe - cho ha - ce un Ve -
Ak, en yn - dig Pi - ge i Ca - diz Gav mit Hjer - te saa dyb en

mf *p*

su - vio. Que soy con mis Ga - di - ta - nas, mis Ga - di - ta - nas, El vil - la - no
Vun - de. Men jeg for de Ca - diz - pi - ger, de Ca - diz - pi - ger, Er kun som en

1 2

del Da - nu - bio, Que -nu - bio. ¡Ti - ro - ri - ro {ri, ti - ro - ri - ro ri, ti - ra - ni - lla! / ri, ti - ro - ri - ro ri, si me quie - res,} Ti - ro - ri - ro
Do - nau - bon - de, Men -bon - de. Ti - ro - ri - ro {ri, ti - ro - ri - ro, min Hersker - in - de! / ri, ti - ro - ri - ro, hvis du mig el - sker,} Ti - ro - ri - ro

ri, ti-ro-ri-ro ri, ven à cà; Ti-ro-ri-ro -jar; Que si a ca-so me cor-
ri, ti-ro-ri-ro ri, cor-te-
ri, ti-ro-ri-ro, lyt til min Røst! Ti-ro-ri-ro Bryst! Har ret du mig kjær af
ri, ti-ro-ri-ro, kom til mit

te-jas, me cor-te-jas, Se-rà por mi vo-lun-tad! Que -tad! Ti-ro-ri-ro
Hjer-tet, kjær af Hjer-tet, Du skjæn-ke mig El-skovs Lyst! Har Lyst! Ti-ro-ri, Du

ri, ven à cà, ven à cà! Ti-ro-ri-ro ri, ven à cà, ven à cà!
skjæn-ke mig El-skovs Lyst! Ti-ro-ri, Du skjæn-ke mig El-skovs Lyst!

S. Schandorph.

Nr. 22. Bolero.

Andantino.

mf

1. Pre-pa-ren me la tum-ba Que voy a es-pi - - - - rar, Que voy a es-pi - - - - rar,
1. Man mig en Grav nu gra-ve! Det er be-slut - - - - tet, Det er be-slut - - - - tet,

f *p* *mf*

Que voy a es - pi - - - - rar En bra-zos de la ma - - - dre De la fal-se - - - -
No sien-to tan - - - - to El mo-rir, co-mo el ver - - - me En ta-les bra - - - -

Det er be - slut - - - - tet – Jeg i den Fal-skes Ar - - - me Nu vil ud-aan - - - -
Ja Dø-dens Kva - - - - ler Er let-te i - mod Li - - - vet I saa-dann' Ar - - - -

f

dad, En bra-zos de la ma-dre De la fal-se - - - dad, De la fal-se - - - - -
zos, El mo-rir, co-mo el ver-me En ta-les bra - - - zos, En ta-les bra - - - - -
de, Jeg i den Fal-skes Ar-me Nu vil ud-aan - - - de, Nu vil ud-aan - - - - -
me, Er let-te i-mod Li-vet I saa-dann' Ar - - - me, I saa-dann' Ar - - - - -

p p

1 2

dad. -zos.
de. -me.

mf

Dal segno. Fine.

2.

Nadie me diga nada
|: Degenme morir :|
||: No quiero ya mas vida,
|: No quiero vivir. :||
Con gusto muero,
||: Aborrezco la vida,
|: Morir me quiero. :||

2.

Jeg vil ei længer leve,
|: Ei længer lide, :|
||: Træt er jeg af at leve,
|: Træt af at lide. :||
Jeg døer med Glæde,
||: Thi Livet jeg nu hader;
|: Død! jeg er rede. :||

Nr. 23. Bolero.

Allegretto.

De que sir - be que el hom - bre, ¡Ay, ay, ay, ay! Hu - ya las hem - bras — — — —

Du flyg - te ei for Kvin - der, Ak nei, ak nei! Af Lyst til Fre - - - - den,

pf p p pf p

Hu - ya las hem - - - bras, Si al fin a bus - car
Es vil tro - fe - - - o De lo que a - bor - re-
Af Lyst til Fre - - - den! Thi snart i - gjen dig
Du selv om - si - - - der Den Fryg - te - de vil

vie - - - - - ne Lo que des - pre - - - - - cia, Si al fin a bus - car
ci - - - - - a En o - tro tiem - - - - - po, De lo que a-bor - re-
fin - - - - - der Den, som du flye - - - - - de, Thi snart i - gjen dig
sø - - - - - ge Til an - dre Ti - - - - - der, Den Fryg - te - de vil
vie - ne, ¡Ay, ay, ay, ay! Lo que des - pre - cia. — — —
ci - a, ¡Ay, ay, ay, ay! En o - tro tiem - po.
fin - der, Ak ja, ak ja! Den, som du flye - - - de.
sø - ge, Ak ja, ak ja! Til an - dre Ti - - - der.
f
p
pf

Nr. 24. Bolero.

Allegretto.

f *mf*

No me su - bas tan al - - - -
Ei alt - for høit, o Lyk - - - -

to For - tu - na mia,
ke, Du hæ - ve mig maa,

For - tu - na mi - a, Que me ha - ran dar tus rue - -
Ay que no pue - do Re - ci - stir tan - to fue - -
Du mig maa hæ - ve, Thi Den, dit Hjul høit hæ - -
Jeg kan ei læn - ger Den stær - ke Flam - me mod - -

p

das Ma - yor ca - i - da, Que me ha - ran dar tus rue - - - - - das Ma - yor cai-
go Por - que me que - mo, Re - ci - stir tan - to fue - - go Por - que me que-
ved, Dybt at - ter styr - ted, Thi Den, dit Hjul høit hæ - - ved, At - ter dybt styr-
staae, Den mig for - tæ - rer; Jeg kan den ik - ke mod - - staae, Den mig for - tæ-

1 2

da. -mo.
ted. -rer.

Nr. 25. Bayle. Dands.

(Menorca.)

Allegretto.

Nr. 26. Seguidillas Jitanas. Zigeuner-Seguidilla.

Allegretto.

1. El a-mor que te ten-go, ¡O-le y o-le! Pa-re-ce som-bra — — —
1. Den El-skov i mit Hjer-te, Ak ja, ak ja! Er mig en Gaa - - - - de,

mf p mf

Pa-re-ce som - - - bra, Quan-to mas a par-
Y de e-sta for - - - ma Mien-tras mas se re-

Er mig en Gaa - - - de, Jo meer fra dig jeg
Det gaaer saa-lun - - - de: Jo meer hun bort mig

p

ta - - - - - do, Mas cuer - po to - - - - - ma, ¡Ay, ay, ay, ay! Quanto mas a - par-
ti - - - - - ra, Mas me e - na - mo - - - - - ra, ¡Ay, ay, ay, ay! Mientras mas se re-
fjer - - - - - nes, Des-meer den vox - - - - - er, Ak, ak, ak, ak! Jo meer fra dig jeg
stø - - - - - der, Des-meer jeg glø - - - - - der, Ak, ak, ak, ak! Jo meer hun bort mig

ta - do, ¡O - le y o - le! Mas cuer - po to - ma. — — —
ti - ra, ¡O - le y o - le! Mas me e-na - mo - ra. — — —
fjer - nes, Ak ja, ak ja! Des-meer den vox - - - - - er.
stø - der, Ak ja, ak ja! Des-meer jeg glø - - - - - der.

mf

Fine.

Dal segno.

2.*)

Son tus ojos flecheros,
|: Arcos tus cejas. :|
|: Mi corazon el blanco
De tus saetas :|
Detente, ingrata
|: Que si muchas me tiras
Pronto me matas. :|

2.*)

Dit Øie sender Pile
|: Fra Brynets Bue. :|
|: Mit Hjerte det er Maalet,
Hvorhen de stræbe. :|
Hold op, du Grumme!
|: Hvis flere du mig sender,
Mit Liv du ender. :|

S. Schandorph.

*) De i 1ste Vers forekommende Udraab: Ole y ole — Ay, ay (Ak ja — Ak, ak) indskydes paa samme Steder i 2det Vers.

Nr. 27. Bolero.

Allegretto.

pf

1. A - mo - res y do - lo - - - - - res Qui - tan el sue - ño,
1. De Sor - ger, El - skov brin - - - - - ger, For - styr - re Søv - nens Fred,

f

{Qui - tan el sue - ño, Yo co - mo no los ten - go, Ay, ay, ay, To - do me
{Y es co - sa fuer - te Que no ten - go yo na - die, Ay, ay, ay, Que me dis-

{For - styr - re Søv - nens Fred; Men jeg, som dem ei kjen - der, Mærk det vel, Jeg har en
{Dog jeg det ei for - staaer, At In - gen der vil kom - me, Mærk det vel, Som væk - ke

p

duer - - mo, Yo co - mo no los ten - - - - go To - do me duer - mo.
pier - - te, Que no ten - go yo na - - - - die Que me dis - pier - - - - - - -te.
ro - lig Søvn, Men jeg, som dem ei kjen - - - - der, Jeg har en ro - lig Søvn.
mig for - maaer, At In - gen der vil kom - - - - me, Som væk - ke mig for - - - - - -maaer.

f> p f

Fine.

Dal segno.

2.

Alentado del alma
|: Llevame a cuestas, :|
|: Pues por falta de burro,
— Ay, ay, ay — *)
No voy a fiestas. :|
No seas pesado,
|: Ni te hagas, dueño mio,
— Ay, ay, ay — *)
Tan deseado. :|

2.

Nu har jeg dig forfrisket,
|: Tag mig da paa din Ryg, :|
|: Jeg ellers, uden Æsel,
— Mærk det vel — *)
Til Festen kommer ei. :|
Vær ei saa kjedelig,
|: Ei heller skal du, Kjære,
— Mærk det vel — *)
Saa kostbar gjøre dig. :|

*) Denne Linie overspringes ved Gjentagelsen.

Nr. 28. Matraca.

Allegretto.

1. Las mu-cha-chas de la Ha-ba-na Son ne-gras co-mo mor-cil-la, Y se quie-ren po-ner blan-cas A fuer-za de cas-ca-ri-lla, ri - lla.
2. Ma-ri-qui-ta me dio a mi A-gua en un can-ta - ro nue-vo; El-la se mue-re por mi Y yo por el-la me mue-ro, mue - ro.

¿Ay, Le-li-ta, que to-ma, que to-ma? Ay, Le-li-ta, que da-ca, que da-ca? Tu me ha-ces vi-qui, vi-qui, Yo te ha-go vi-qui va-ca, va-ca. va-ca.

1. Al-le Pi-ger i Ha-van-na Som Blod-pøl-ser sor-te e-re, Sig med Cas-ca-ril-la gni-de, Da de hvi-de vil-le væ-re, væ - re.
2. Gre-the nys i Kruk-ken hen-ted Vand til mig fra kjø-le Kil-de; Hun for mig og jeg for hen-de Gjer-ne Li-vet of-fre vil-de, vil - de.

Ei, Le-li-ta, hvad gjør du, hvad gjør du? Ei, Le-li-ta, hvad troer du at vin-de? Troer maaskee du mig at nar-re, Da skal du paa Post mig fin-de, fin-de. fin-de.

p *mf* *Fine.* *Dal segno.*

Nr. 29. Cancion del pastorcito. Hyrdevise.

Andante.

Nr. 30. Diferentes gustos. Forskjellig Smag.

Allegretto.

¡Mu- chos can - tan la Ca - chu - cha, Y yo can - to el Se - re - -
Man- ge be - syn - ge Ca - chu - cha, Jeg be - syn - ger Se - re - -

p

ní! Por - que en ma - te - rias de gu - sto Na - da se lle - go a e- scri - bir. ¡Se - re-
ni! Sma - gen jo er heelt for - skjel - lig, Ei om den der stri - des kan. Se - re-

ní, Se - re - ní, Se - re - ní! Se - re - ní que me gu - sta U- sted a mi, Se - re - ní, Se - re - ní zan- dun-
ni, Se - re - ni, du min Lyst! Se - re - ni, du op - fyl - der mit Bryst, Stør- ste Glæ - de ved dig blev os

pf

gue-ro, Se-re-ní, que por ti me mue-ro! Ay, — — ay! — —
gi-vet, Jeg for dig gjer-ne of-frer Li-vet! Ja, — — ja! — —

p *pf* *pf*

Nr. 31. Cancion del suspiro. Klagesang.

Andante.

¡Ahi cuan du-ra, cuan du-ra es mi suer-te, Pues tus o-jos in-gra-tos me ma-
Ak, hvor haard dog, hvor haard er min Skjæb-ne, Kold du ven-der dit Øi-e fra

p

tan, Y crue-les me ar-re-ba-tan Mi quie-tud, mi quie-tud y mi paz! Tus
mig, Og gru-som, u-tak-nem-me-lig Du mig rø-ver min Ro og min Fred! Dit

Fine. *p* *Fine.*

V. S.

Nr. 32. El jaleo de Jerez. Festglæden i Jerez.

1 2

1 2

V. S.

8va alta

3

3

1

2

loco

3

riten.

a tempo

8va alta

loco

Nr. 33. Cancion española de origen moresco. — Spansk Sang af maurisk Udspring.

Allegretto.

1. Ay Ma - ri - a, si fue - res al ri - o, Mi - ra que mi ro - pa so - lo has de la - var, Pues te quie - ro te es - ti - mo y te a - do - ro Y de mis tra - pi - tos tu de - bes cui - dar. ¡Ay le-

1. Naar, Ma - ri - a, til Flo - den du gan - ger, Med du ta - ge Klæ - der at va - ske for mig; Al - tid net du mit Lin - ned be - sør - ger, Der - for jeg dig æ - rer, ja til - be - der dig. Hør mig,

p *pp*

2.

Ay Maria, si tu madre te rime,
Dile que se acuerde de su mocedad,
|: Que pasaba las noches alegres
Cantando coplitas col tio Pasqual. :|
¡Ay lelillo, etc.

2.

Naar, Maria, din Mo'er paa dig skjænder,
Mind da hende om, at som ung hun sig stjal
|: Til i natlige Time at mødes
For at synge Viser med Fader Pasqual. :|
Hør mig, Fagre, o. s. v.

ri - tar - dan - do.

lil - lo, le - lil - lo, le - lil - lo, Ay le - lil - lo mi - o de mi vo - lun - tad! Tu te lle - vas la
Fag - re, o hør mig, du Kjæ - re! Du er som en Ro - se saa yn - dig og fiin! E - ne din Skjøn-heds

ritardando e cresc.

f

pal - ma y la gra - cia, Ay le - lil - lo mi - o de to - do el lu - gar! Tu te -gar!
Pal - me skal væ - re, Ak, men vil du væ - re nu Kjæ - re - sten min? E - ne min?

1 2

3.

Ay Maria, si fueres al horno,
Mira que te acuerdes de mi voluntad,
|: Haz-me un bollo de a libra siquiera,
Pues que soy tu amante y es muy regular. :|
¡Ay lelillo, etc.

3.

Naar, Maria, i Kjøk'net du færdes,
Lav mig da min Livret, jeg veed, du det kan;
|: Eet Pund Meel skal du bruge til Kagen;
Da jeg er din Kjærest, kan det vel gaae an. :|
Hør mig, Fagre, o. s. v.

S. Schandorph.

Nr. 34. „Claros soles son." „Som et Stjernepar."

Allegro.

Nr. 35. Serenada.

Nr. 36. El zapaterillo. Den lille Skomager.

Allegretto. *(Mallorca.)*

p *mf*

To-di - - tos mis o - yen-tes que e-sten a - ler - ta, Por-que voy á con - tar - les por co - sa
Saa lyt, hvo, som vil hø - re! jeg skal for - tæl - le Jer nu om et sæl - somt, co-misk Til-

cier - ta Un ca - so gra - cio - so, Muy es - tra-ño y tam-bien muy chis - to - so De un za - pa - te - ri - llo Que hace
fæl - de, Saa ly-stigt det klin - ger, At det vist til at lee E - der brin-ger, — Om en Sko - ma - ger li - den, Der blev

seis a - ños que fué o-fi - cia - li - llo Se me-tió á ca - se - ro, Y la ve - ci - na se bur - la de e - llo.*)
Svend, ja blev Huus - ei - er si - den, Sig fry-ded og got - ted; Men Naboens Dat - ter ham ud - lo og spot-ted.

*) Min Kilde meddeler kun dette ene Vers og giver saaledes Phantasien stort Spillerum!

Nr. 37. Muñeira.

Allegretto.

Nr. 38. El mocito del barrio. Drengen fra Forstaden.

Allegretto. (*Andalusien.*)

1. Cuan-do yo me pon-go fe - o Tó Dios se je-cha á tem-blá Por-que si le ar-ri-mo un de - o Se jun-de la ca-tre-á. -á. ¿Es-tá 'sté?*) ¡Ná mas que por-que se pué! ¿Es-tá 'sté? ¡Ná mas que por-que se pué! Y por e-so, mi Car-me-la, ¡Re-sa-lá, re-sa-lá!

1. Vil rig - tig vred jeg mig gjø - re, Skjælver selv Him-len der-ved; Blot jeg en Fin-ger vil rø - re, Strax styr-ter Dom-kir-ken ned! ned! Det for-staaer Den kun, som Saadant for-maaer! Det for-staaer Den kun, som Saa-dant for - maaer! Der-for og-saa min Car-me-la Er saa glad, er saa glad!

*) 'sté = Usted, sammendraget af Vuestra Merced ɔ: Deres Naade (sædvanligt Høfligheds-Udtryk).

Cuan-do yo le pi - o un be - so, Sa-be Dios lo que me dá, ¡Pu-ña - lá, pu-ña - lá! Soy el
Og naar hun et Kys mig gi - ver, Fø-ler ret jeg, hvor jeg er Hen-de kjær, hen-de kjær! Jeg er

mo-ci - to del bar-rio, ¿No tiembla 'sté, ca - ma - rá? Soy el mo-ci - to del bar-rio, ¿No tiem-bla 'ste, ca - ma - rá?
Drengen fra vor Forstad, Skjæl-ve maa du, Kam-me-rat! Jeg er Drengen fra vor Forstad, Skjæl-ve maa du, Kam-me-rat!

2.

|: Si Dios me manda al infierno
Pá poermelas quillá,
Trinco al Diablo de un cuerno,
Y lo coso á puñalá. :|
|: ¿Está 'sté?
¡Ná mas que porque se pué! :|
¿Conque, chiquilla, me entiendes?
|: ¡Anda ya! :|
Que como eres tu mi virgen,
En tu capilla quiero entrá.
|: ¡Puñalá! :|
|: Soy el mocito del barrio,
¿No tiembla 'sté, camará? :|

3.

|: Si algun gaché á mi chiquilla
La pretende jonjabá,
Le ajorco con mi patilla
¡Y á Dios se lo va á contá! :|
|: ¿Está 'sté?
¡Ná mas que porque se pué! :|
No te apartes, Carmelilla,
|: ¡Ven acá! :|
Bien sabes tu, que en tu pozo
Me gusta á mi refrescá.
|: ¡Puñalá! :|
|: Soy el mocito del barrio.
¡El, que quiera, que ande ya! :|

2.

|: Om dømt jeg til Helvede bliver,
Og vil man der kjølhale mig,
Af Djævlen et Horn jeg afriver,
Sin Mester han finder i mig. :|
|: Det forstaaer
Den kun, som Saadant formaaer. :|
Du nok kjender mig, du Lille!
|: Ikke sandt? :|
Du er min Jomfru Maria,
Jeg gaaer ind i dit Capel.
|: Mærk det vel: :|
|: Jeg er Drengen fra vor Forstad;
Skjælve maa du, Kammerat! :|

3.

|: Kommer en Laps til min Lille,
Og hende vil gjøre Cour,
Faaer han med mig at bestille;
Jeg spidder ham til en Muur! :|
|: Det forstaaer
Den kun, som Saadant formaaer. :|
Gaa ei bort, du min Carmela,
|: Bliv hos mig! :|
Vist du veed det, hvor jeg gjerne
Vederkvæges vil hos dig.
|: See paa mig! :|
|: Jeg er Drengen fra vor Forstad,
Fandens Karl; spørg ikkun ad! :|

Nr. 39. La Caña.*)

Andantino. *(Andalusien.)*

*) La caña betyder Røret, men ogsaa et eget Slags andalusiske Sange.

El que tu-vo ma-las ma - - - - - - ñas. Soy
Man dog si-ne slem-me Va - - - - - - ner. Min

Allegro.

la cien-cia en el sa - ber, Soy la cien-cia en el sa - ber, Pe-ro la des-
jue-go con quien no sa-be, Que jue-go con quien no sa-be, Y sal-go siem-
Viis-dom den kjen-der ei Grænd-ser, Min Viis-dom den kjen-der ei Grænd-ser, Men of-te jeg
slet-ik-ke man mig ænd-ser, At slet-ik-ke man mig ænd-ser, For-gjæ-ves jeg

1 2

gra-cia ten-go, Pe-ro la des-gra-cia ten-go, — Que
pre per - dien-do, Y sal-go siem-pre per - dien-do. — — — Ay,
har det U-held, Men of-te jeg har det U-held, — At
of-te præ-ker, For-gjæ-ves jeg of-te præ-ker. — — — Dog

to - ma que to - ma to - ma, Ay, to - ma que to - ma to - ma, Mo - re - na ven-
no te fal - ta - rá ro - pa, Que no te fal - ta - rá ro - pa, Para an - dar en
In - tet det har at be - ty - de, Dog In - tet det har at be - ty - de! Thi følg mig kun,
al - drig fleer' Klæ-der skal mang - le, Du al - drig fleer' Klæ-der skal mang - le, End at du kan

te con - mi - go, Mo - re - na ven - te con - mi - go, Que —
cue-ros vi - vos, Para an - dar en cue-ros vi - vos.
min Mo - re - na!*) Thi følg mig kun, min Mo - re - na! Du —
nø-gen van-dre, End at du kan nø-gen van-dre.

ri - tar - dan - do

*) s. Anmærkningen til Nr. 3.

Nr. 40. Tirana.

Andante con moto.

1. A - yer me di - jis - te que hoy, A - yer me di - jis - te que hoy, Hoy me di - ces que ma-
Y ma - ña - na me di - rás, Que te se pa - só la ga - na, Que te se pa - só la

1. Ak, i - gaar hed det i - dag, Ak, i - gaar hed det i - dag, Og i - dag det hed-der i-
Og i - mor-gen vil du vel si - ge, At dig Ly - sten er for - gaa - et, At dig Ly - sten er for-

ña-na, Ay ti-ra-na de mi vi-da Por-que me tra-tas tan mal,
ga-na. Si sa-bes que yo te quie-ro Con muy fi-na vo-lun - - tad. Ca-ram - ba co-mo te

mor-gen, Du mit Hjer-tes Her-sker-in-de, Hvi er du saa haard mod mig?
gaa-et! Da du veed dog, at jeg el-sker Dig saa ømt og in-der - - lig. Lil-le Skjælm! for den-ne

1 2

mf

quie-ro Sin po - der-lo re-me - diar, ¡Ay, ay! re-me-diar, re-me-diar.
El -skov In-gen Læ-ge-dom jeg veed, Nei, nei! Læ-ge-dom jeg ei veed.

2.

|: Una vez que me ofendiste :|
Intenté darte al olvido,
Y por poquito me muero
|: De miedo de conseguirlo. :|
Si doblasen las campanas
No preguntes quien murió,
¿Quien ha de ser, vida mia,
Quien ha de ser sino yo?
Caramba etc.

2.

|: Engang, da du dybt mig krænked, :|
Vilde reent jeg glemme dig;
Dog, jeg nær var død ved Tanken,
|: At det skulde lykkes mig. :|
Men naar Klokkerne du hører,
Og du spørger: Hvem er død?
Mig det er, som bort man fører,
Lægger ned i Gravens Skjød!
Lille Skjælm o. s. v.

S. Schandorph.

Nr. 41. Bolero.

Andantino.

f

mf

Sempre dal segno.

Nr. 42. Rosario de la Aurora. Morgenbøn.

Andantino.

(*Andalusien.*)

1. A tu puer-ta e-stá u-na cam-pa - ni - lla, Ni te lla-ma e - lla ni te lla - mo yo,
Que te lla-man tu pa-dre y tu ma-dre Pa - ra que por el - los le rue-ges á Dios.
Y va-mos a-llá, A re - zar - le el ro - sa - rio á Ma - rí - a, Que es nue - stra a - bo - ga - da, lle - na de pie - dad.

1. Ved din Dør er en lil - le Klok-ke, Ei den dig kal-der, ei hel - ler jeg;
Men dig kal-der din Fa-der og Mo-der, At du for dem skal be - de til Gud.
Did - hen lad os gaae, For at be - de vor Bøn til Ma - ri - a, Som op - fyldt af Med - ynk vil ta - le vor Sag.

p *mf* *ritard.* *p* *ritard.*

2. En el cielo se reza un rosario
Todas las mañanas al amanecer,
Santiago lleva el estandarte,
San Pedro la luz, la cruz San Miguel.
Pues vamos allá,
Que no hay cosa mas santa y mas dulce
Que el santo rosario que se va á rezar.

3. La corona se quitó María
Y á su propio hijo se la presentó
Y le dijo: „ya yo no soy reina,
Si tú no perdonas á el pecador."
Jesus respondió:
„Si no fuese por tus ruegos, madre,
Ya hubiera acabado con el pecador."

2. Naar i Himmelen Morgnen frembryder,
Da læses den hellige Rosenkrands,
Og Sanct Jacob bærer Bann'ret,
Sanct Peder Lyset, Korset Michael
Didhen lad os gaae!
Ei der gives Noget meer helligt,
Meer blidt, end den Bøn, som nu bedes skal.

3. Nu Maria aftog sin Krone,
Og rakte den til sin' egen Søn:
„Jeg er", sagde hun, „længer ei Dronning,
Hvis ei du vil tilgive Synderen."
Da svared Guds Søn:
„Dine Bønner, o Moder, har frelst ham,
Foruden dem var han ellers fortabt."

Andantino.

Nr. 43. „A Belen, Belen.“ „Hen til Bethlehem.“

(*Andalusien.*)

1. ¡A Be - len, Be - len, pas - to - res! A ver al nie - to de A - na, Que trae un le - on a-
1. Hen til Beth - le - hem, I Hyr - der! An - nas Dat - ter - søn at sku - e, Ly - dig ham en Lø - ve

ta - do Con u - na cuer - da de lana. ¡Za - mi - ran - dar y an - dan - di - llo, Za - mi - ran - di - llo y an - dar!
føl - ger, Bun - den med et Reb af Uld. Skyn - der Jer nu, lad os gaae, ja, Skynder Jer nu, lad os gaae!

2. La Vírgen iba á Belen,
Le dió el parto en el camino
Y entre la mula y el buey
Nació el cordero divino.
Zamirandar etc.

3. La mula le gruñe,
El buey le bajea,
Y el niño de Dios
Dormido se queda.
Zamirandar etc.

4. La Vírgen se fué á lavar
Sus manos blancas al rio;
El sol se quedó parado,
La mar perdió su ruido.
Zamirandar etc.

5. La Vírgen se está peinando,
Su peine de marfil era;
Rayos de sol sus cabellos,
La cinta la primavera.
Zamirandar etc.

6. La Vírgen quiso sentarse
Al abrigo de un olivo;
Y las hojas se volvieron
A ver al recien nacido.
Zamirandar etc.

7. Miéntras María cortaba
Y hacia las camisitas,
¡Qué de lágrimas de amor
Corrian por sus mejillas!
Zamirandar etc.

2. Da til Bethlehem gik Jomfru'n,
Maatte hun paa Veien føde;
Mellem Æselet og Oxen
Kom til Jorden ned Guds Lam.
Skynder Jer nu, o. s. v.

3. Æselet ad Barnet skryder,
Oxen uaflad'lig brøler;
Men Guds Søn derved ei vækkes,
Sover i sin Moders Arm.
Skynder Jer nu, o. s. v.

4. Jomfru'n ned til Strømmen vandred,
Tvætted sine hvide Hænder;
Solen undrende stod stille,
Havets Drønen hørte op.
Skynder Jer nu, o. s. v.

5. Og sit Haar den Jomfru reded;
Kammen var af hvide Filsbeen,
Hendes Haar var klare Straaler,
Blomsterbaand dem sammenholdt.
Skynder Jer nu, o. s. v.

6. Jomfru'n satte sig til Hvile
Under Olietræets Skygge,
Og dets Blade da sig vendte
Ved nyfødte Barn at see.
Skynder Jer nu, o. s. v.

7. Mens Maria de smaa Skjorter
Til sin søde Dreng nu syede,
O, hvor mange blide Taarer
Randt af hendes Kinder ned!
Skynder Jer nu, o. s. v.

8. A Belen, Belen, pastores,
A ver al nieto de Ana,
Que trae un leon atado
Con una cuerda de lana.
Zamirandar etc.

9. Todos le llevan al niño,
Yo no tengo que llevarle,
Le llevaré el corazon
Que le sirva de pañales.
Zamirandar etc.

10. Los pastores daban saltos
Y bailaban de contento,
Al par que los angelitos
Tocaban los instrumentos.
Zamirandar etc.

8. Hen til Bethlehem, I Hyrder!
Annas Dattersøn at skue;
Lydig ham en Løve følger,
Bunden med et Reb af Uld.
Skynder Jer nu, o. s. v.

9. Hver til Barnet bringer Noget,
Jeg har Intet det at bringe;
Dog — jeg bringe vil mit Hjerte,
At det tjene kan til Svøb.
Skynder Jer nu, o. s. v.

10. Glade Hyrderne nu dandsed,
Medens Englene de spilled
Paa de mange Instrumenter
Med en sød og liflig Klang.
Skynder Jer nu, o. s. v.

Andante.

Nr. 44. La batalla de Alcacer. Slaget ved Alcacer.*)

Solo.

1. Pues - tos es - tan fren - te á fren - te Los dos va - le - ro - sos cam - - - pos, U - no es del Rey Ma - lu - co, O - tro de Se - bas - ti - a - - - no,

1. An - sigt i - mod An - sigt sto - de Der de tven - de tap - pre Hæ - - - re, Hiin blev ført af Kong Ma - lu - co, Den - ne før - te Kong Se - ba - - - stian,

f

Tutti.

El Lu - si - ta - no, El Lu - si - ta - - - - no.

Den Lu - si - ta - ner, Den Lu - si - ta - - - - ner.

El Lu - si - ta - no, El Lu - si - ta - - - - no.

Den Lu - si - ta - ner, Den Lu - si - ta - - - - ner.

2. Moço animoso y valiente,
Robusto, determinado,
Aunque de poca experiencia
Y no bien aconsejado
|: El Lusitano. :|

3. Quando los Moros sin cuento
Su hueste la van cercando,
Que pera uno de los suyos
Son mas deziocho tantos.
|: El Lusitano. :|

2. Endnu en Yngling, men heel modig,
Færdig, Kampen at optage,
Var i Krigen en Begynder
Og var blottet for Erfaring —
|: Den Lusitaner. :|

3. Da talløse Maurerskarer
Deres Fjender saa omslutte,
At paa hver en Portugiser
Meer end tyve Maurer tælles.
|: Den Lusitaner. :|

4. Da

*) d. 4de August 1578.

4. Ardiendo em fuego su pecho
Rabia por ponerlos mano,
Piensa que todos son nada,
Manda á pelea echar bando
|: El Lusitano. :|

5. Brama que embistan los Moros
Y el exercito contrario,
Ya se van llegando cerca,
A ellos (dize) Santiago.
|: El Lusitano. :|

6. Dispara la artilharia
La nuestra mal disparando,
Llueven balas, llueven muertes,
Saetas y mosquetazos.
|: El Lusitano. :|

7. Empuxan picas los Moros,
Ya huyen rotos rodando,
Los ventureros victoria
Pregonan con grande aplauso, —
|: El Lusitano. :|

8. Que mataron el Maluco
Y lo ha llevado el diablo,
Porque junto á su litera
Lo passaron de un balazo.
|: El Lusitano. :|

9. Y en la mora artilharia
Dos banderas se han ganado
Com victoria tan pujante
Que semejó á milagro.
|: El Lusitano. :|

10. Pero por peccados nuestros
La gozamos poco espacio,
Que á soccorrer retroguardia
La delantera ha parado.
|: El Lusitano. :|

11. Que por los lados ya todos
Es vanguardia nuestro campo
Y con sangre de los muertos
Está hecho un grande lago.
|: El Lusitano. :|

12. Todo lo anda el buen Rey
Dando muertes muy gallardo,
La espada tinta de sangre,
Lança rota, si sin cavallo.
|: El Lusitano. :|

13. Que el suyo passado el pecho
Ya no puede dar un passo,
A George Dalbuquerque pide
Le dé su rucio rodado.
|: El Lusitano. :|

14. Daselo de buena gana
Y el Rey cavalga de un salto,
Mirale el Rey como jaze
De espaldas casi espirando.
|: El Lusitano. :|

15. Mas le dize que se salve,
Pues todo es roto en pedaços,
Y el Rey se vá á los Moros,
A los Moros Sebastiano
|: El Lusitano. :|

16. Busca la muerte en dar muertes,
Busca muerte Sebastiano,
Diziendo, agora es la hora
Que un bel morir, tuta la vita
|: Honora. :|

4. Ynglings-Modet i ham brænder,
Og han higer efter Striden,
Agter ikke Fjendens Mængde,
Men til Angreb giver Tegnet
|: Den Lusitaner. :|

5. Han opflammer sine Helte
Til mod Fjenden sig at kaste,
Og da nærmere de komme
Raaber han: „Frem, med Sanct [Jacob!“
|: Den Lusitaner. :|

6. Nu fra begge Sider lyder
Skytset med sin Tordenstemme;
Under Pile-, Kugle-Regnen
Mangen Helt til Jorden strækkes.
|: Den Lusitaner. :|

7. Snart de Maurers Landsedrag're,
Splittede, paa Flugt sig give,
Og som Seierherrer juble
Kong Sebastians tappre Krig're, —
|: Den Lusitaner. :|

8. At Maluco alt var falden,
Og ham Djævlen havde taget,
Da han ramtes af en Kugle,
Mens i Bærestol han førtes.
|: Den Lusitaner. :|

9. Ogsaa tvende Maurer-Faner
Portugiserne erobred',
Saa at denne Seier syntes
Dem et Underværk at være.
|: Den Lusitaner. :|

10. Dog, til Straf for vore Synder,
Seieren kun kort os glæded';
For de Bageste at værne,
Vi for længe forud standsed'.
|: Den Lusitaner. :|

11. Nu til alle Sider sprede
Sig de Portugisers Rækker,
Medens Blodet af de Slagne
Til en rædsom Sø sig samler.
|: Den Lusitaner. :|

12. Kongen overalt man skuer,
Døden i hans Fodspor følger;
Sværdet blodigt, brudt er Landsen,
Og hans stolte Ganger styrtet.
|: Den Lusitaner. :|

13. Thi med Brystet gjennemboret,
Kan den længer ham ei bære,
Og han Georg d'Albuquerque
Om hans Ganger nu maa bede.
|: Den Lusitaner. :|

14. Gjerne Georg den ham giver,
Kongen svinger sig i Sad'len;
Men med Eet man seer ham segne,
Snart vist Dødens sikkre Bytte.
|: Den Lusitaner. :|

15. Man tilraaber ham at frelse
Sig fra Nederlagets Rædsel;
Men mod Maurerhæren styrer
Sine Skridt nu Don Sebastian,
|: Den Lusitaner. :|

16. Medens Død han bringer, søger
Selv sin Død den Lusitaner,
Raaber: „Nu er Timen kommen,
Da en Død saa skjøn og herlig
|: Skal Livet krone!“ :|

IIII.

PORTUGISISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Nr. 1. „Debaixo destes loureiros." „I Laurens dunkle Skygge."

Molto andante.

(A due voci.)

2.

São muito mais que momentos,
Os momentos desgraçados;
São muito menos que instantes,
|: Instantes affortunados! :|

2.

Hvor lange de Øieblikke,
Som Længsel og Savn udfylde!
Hvor korte de Øieblikke,
|: Som Gjensyns Fryd vi skylde! :|

Nr. 2. „Tu es, linda, da minha alma." „Din Sjæl med min er Eet, o Elskede."

Andantino amoroso.

Não, não, não pos - so dei - xar de a - mar - te, Não, não, não pos - so dei - xar de a- mar - te.
Jeg al - drig, al - drig skil - les kan fra dig, Jeg al - drig, al - drig skil - les kan fra dig.

sf

1 2

2.

|: Os dotes, que o Ceo te deu,
Com outrem os não reparte; :|
‖: Tens uma alma como a minha —
|: Não posso deixar de amarte. :‖

2.

|: De Gaver, Himlen dig har skjænket,
Du dele ei med Andre. :|
‖: Thi da min Sjæl er Eet med din,
|: Du evig maa jo blive min. :‖

Nr. 3. „São crueis os tristes premios.“ „Al den Fryd, som Elskov bringer.“

Andantino.

1. São cru - eis os tri - stes pre - mios, Que aos mor - taes con - ce - de a - mor; Com el - les vem mi - stu-
1. Al den Fryd, som El - skov brin - ger Det for - vent - nings - ful - de Hjer - te, Kan ei op - vei - e den

p

ra - do Af - flic - ções, pe - nas e dôr. Ai, Deus me liv - re, Deus me
Smer - te, Som føl - ger i dens Spor. Gud! jeg dig be - der: For

liv - re dea - mar al - guem! Ai, Deus me liv - re, Deus me liv - re
El - skov mig be - var! Gud! jeg dig be - der: For El - skov

de a-mar al - guem! É o pe - or mal, que o mun - do, que o mun-do
mig be - var! Ak, vær - re Kval vist Ver - den ik - ke

tem, que o mun - do, que o mun - do tem.
har, vist Ver - den ik - ke har.

2.

Foge a paz, foge o socego
E o prazer consolador.
Azedados zelos e angustias
São companheiros de amor.
Ai, Deus etc.

3.

Gabe embora a louca gente
Os dons, que prodiga amor,
Que a mim só forão desgostos,
Só tormento e dessabor.
Ai, Deus etc.

2.

Fred og Ro af Hjertet svinde,
Har først Elskov der sit Sæde;
Ei trives nogen Glæde
I det Bryst, hvor Skinsygen boer.
Gud! jeg o. s. v.

3.

Lad kun Daaren længe nok synge
Om den Lykke, Elskov skjænker,
Han snart vil føle dens Lænker,
Og sande mine Ord.
Gud! jeg o. s. v.

Nr. 4. „Vem, Marilia.“ „Kom, Maria.“

Larghetto.

Vem, Ma - ri - lia, do - ce en-can - to, A mi-nha al-ma con - so - lar! Vem, Ma - ri - lia,
Kom, Ma - ri - a, Tryl- ler - in - de, Kom, og bring mit Hjer- te Trøst! Kom, Ma - ri - a,

p mf p p p

do - - ce en-can - to, A mi - nha al-ma con-so - lar! Vem ou - vir me, que con - stan - te Ca - da
Tryl - - ler -in - de, Kom, og bring mit Hjer-te Trøst! Ak, med hver Gang, jeg dig sku - er, Vox- er

p mf

vez mais te hei de a - mar! Vem ou - vir me, que con - stan - te Ca - da vez mais te hei de a - mar!
Læng-slen i mit Bryst! Ak, med hver Gang, jeg dig sku - er, Vox- er Længslen, ak, i mit Bryst!

p p

Nr. 5. „O minhas ternas saudades.“ „I ømme Elskovstanker.“

Andante.

p

1. O mi - nhas ter - nas sau - da - des, Que tão li - gei - ras vo - ais, I-de le - var ao meu bem A ter - nu - - ra dos meus ais, I - de le - var ao meu bem A ter - nu - ra dos meus ais!

1. I øm - me El - skovs-tan - ker, O i - ler paa hur - tig Vin - ge Til Maa - let for al min Læng - sel, Og mit Suk I hen - de brin - ge, Til Maa - let for al min Læng - sel, Og mit Suk I hen - de brin - ge!

2.

Vós eccos deste rochedo,
Que a minha dôr escutais,
|: Repeti por piedade
A ternura dos meus ais! :|

3.

Sobem do peito ao rosto
Do teu rigor os signaes,
|: Não te move á compaixão
A ternura dos meus ais! :|

2.

Du Echo blandt disse Fjelde,
Hvor mine Klager klinge,
|: Gjentag dem dog for hende,
Og mit Suk du hende bringe! :|

3.

Ak, hendes strenge Blikke
Min Mund til Taushed tvinge;
|: Rør du hendes haarde Hjerte,
Og mit Suk du hende bringe! :|

Nr. 6. „Porque me dizes chorando." „Hvorfor siger du med Taarer."

Allegro.

1. Por-que me di- zes cho - ran - do, Que te não lembras de mim,
1. Hvor-for si- ger du med Taa - rer, At du tæn-ker ei paa mig,

Se teus ais, se teus su - spi - ros E - stão me di - zen - do que sim?*) Se teus ais, se teus su-
Da dog di - ne Suk og Kla - ger Ty - de - ligt mod - si - ge dig? Da dog di - ne Suk og

spi - ros E - stão me di - zen - do que sim?*) que sim? sim! sim!
Kla - ger Ty - de - ligt mod - si - ge dig? dig? Ja! Ja!

Da capo.

2.
Essas lagrimas sentidas
Sei, meu bem, que são por mim;
|: Dizes que não; mas teus olhos
Estão me dizendo que sim. :|

3.
Não só teus olhos me dizem,
Que inda suspiras por mim;
|: Meu coração, que não mente,
Está me dizendo que sim! :|

2.
Jeg jo veed, at disse Taarer
Flyde, Elskede, for mig;
|: Siig kun nei; men dine Øine
Tydeligt modsige dig. :|

3.
Dog, ei dine Øine ene
Sige, Sukket er for mig;
|: Men mit Hjerte, som ei lyver,
Tydeligt modsiger dig. :|

*) que sim udtales, ligesom det franske que si, næsten som een Stavelse.

Nr. 7. „Tem minha amada.“ „Ak, hvor deilig.“

Andante.

Tem mi - nha a - ma - da ro - sto tão bel - lo, Tem mi - nha a - ma - da ro - sto tão bel - lo, Que é o mo-
Ak, hvor dei - lig er dog min Elsk - te, Ak, hvor dei - lig er dog min Elsk - te! Hun som et

p

de - lo da for - mo - su - ra, Da for - mo - su - ra e per - fei - ção! Tem mi - nha a-
Møn - ster paa Skjøn-hed straa - ler, Hun som et Møn - ster paa Skjøn-hed straa - ler! Ak, hvor

ritard. *a tempo*

ma - da ro - sto tão bel - lo, Tem mi - nha a - ma - da ro - sto tão bel - lo!
dei - lig er dog min Elsk - te, Ak, hvor dei - lig er dog min Elsk - te!

Nr. 8. „Uma doce nanhazinha.“ „Til en yndig lille Pige.“

Allegretto.

pf p

1. U-ma do-ce na-nha-zi-nha A quem dei meu co-ra-ção, Foi me fal-sa, des-pre-zou-me, Eu não pos-so, que is-so não, Eu não, eu não, eu não pos-so que is-so não.

1. Til en yn-dig lil-le Pi-ge Skjæn-ked jeg min Kjær-lig-hed; Hun be-drog mig, blev mig u-tro; Bor-te er mit Hjer-tes Fred, Ja bor-te, ja bor-te, bor-te er mit Hjer-tes Fred.

rall. a tempo

Fine.

2.

Já me vendo seu captivo
Zomba da minha paixão,
Faz miminhos já aos mais;
|: Eu não posso que isso não. :|

3.

Ai debalde me defendo
Com as armas da razão,
Vai matando — me o ciume;
|: Eu não posso que isso não. :|

2.

Da hun seer mig som sin Fange,
Spotter hun min Kjærlighed,
Medens hun for Andre smidsker;
|: Borte er mit Hjertes Fred. :|

3.

Ak, forgjæves jeg vil væbne
Mig med Ligegyldighed;
Skinsyg, martres jeg til Døde;
|: Borte er mit Hjertes Fred. :|

Nr. 9. „Vou abrir meu coração.“ „Aabne vil jeg dig mit Hjerte.“

Andantino.

(Maranhão.)

Vou a - brir meu co - ra - ção Pa-ra mos - trar a meu bem-si - nho, Pa-ra ver, se as-sim me-
Aab-ne vil jeg dig mit Hjer - te, For at du der - af kan lære - re, Om min Øm-hed og min

p mf

re - ce Seu af - fei - to, seu ca - ri - nho, -ri - nho. Ai, lé lé lé lé, bem-si-
Tro-skab Kan din El - skov vær - dig væ - re, væ - re. Ak, hav Med-ynk, og hør mig

1 2

- nho, Lé lé lé lé, bemsi - nho Te-nha dó de mim so-si-nho, Te - nha dó de mim so-si - nho, so - si - nho.
Kjæ-re! Hav Med-ynk, og hør mig, Kjæ-re! Tvivlens Kval jeg kan ei bæ-re, Tviv-lens Kval jeg kan ei bæ - re, O hør mig!

p p pp

Nr. 10. „Eu vi Amor pequenino.“ „Jeg saae, hvor den lille Amor.“

Allegretto. (*Maranhão.*)

1. Eu vi A-mor pe-que-ni-no, Eu vi A-mor pe-que-ni-no Jun-to á prai-a cho-rando, Jun-to á prai-a cho-ran-do Por cau-sa de u-ma con-xi-nha, Por cau-sa de u-ma con-xi-nha, Que o mar ia le-van-do, Que o mar ia le-van-do.

1. Jeg saae, hvor den lil-le A-mor, Jeg saae, hvor den lil-le A-mor Gik ved Stran-den saa be-drø-vet, Gik ved Stran-den saa be-drø-vet; En Mus-ling, han hav-de fun-det, En Mus-ling, han hav-de fun-det, Ham Ha-vet at-ter rø-ved', Ham Ha-vet at-ter rø-ved'.

p

Con piu moto. *Tempo 1mo*

Gen - tes me dei - xem pe - lo a - mor de de - us, Quem an - da as - sim tri - ste, quem cho - ra, sou eu, quem
God - folk, til - gi - ver, thi El - skov mig pla - ger, Og selv er jeg Den, som saa sør - ge - ligt kla-ger, Den,

Con piu moto.

rall. *adagio*

cho - - ra, sou eu, quem cho - - ra, sou eu!*)
som saa sør - ge - ligt kla - ger, Den, som saa sør - ge - ligt kla - ger!*)

Tempo 1mo *rall.* *adagio* *adagio*

pp

2.

|: O Amor, quando se encontra, :|
|: Mete susto e causa gosto; :|
|: Sobresalta o coração, :|
|: Faz subir côres ao rosto. :|
Gentes me deixem etc.

2.

|: Hvor Amor sig Indpas skaffer, :|
|: Volder han snart Sorg, snart Glæde; :|
|: Den Kind, som af Glæden rødmer, :|
|: Snart Sorgens Taarer væde. :|
Godtfolk, tilgiver o. s. v.

*) slg. Nr. 18, S. 237.

Nr. 11. „Vem descendo aquella serra.“ „Ned fra Bjerget Hyrden kommer.“

Andante. (*Maranhão.*)

(*A due.*)

p

1. Vem des - cen - do a-quel - la ser - ra Um fa - ti - ga - do pas - tor; Não o cau - sa o seu tra - ba - lho. Mas vem can - ça - do de a - mor.

1. Ned fra Bjer - get Hyr - den kom - mer, Stand-ser of - te si - ne Fjed; Ik - ke mat af Da - gens Byr - de, Men op - fyldt af Kjær - lig - hed.

adagio.

Man-so, man-so, man-so, man - - - so!

Stil-le gaaer han, som i Drøm - - - me;

Tempo 1mo

f

Junto á su - a lin - da Mar - cia Vem bus - can - do o seu des - can - ço.

For sin dei - li - ge Mar - ci - ne Vil sit Hjer - te han ud - tøm - me.

2.

Não inveja vans riquezas,
Nem quer ser grande senhor,
Vive rico ainda que pobre
Gozando do seu amor.
Manso, manso, etc.

3.

Se esta sorte não é boa,
Digãome, qual é melhor?
Se os cuidados do monarca,
Se o socego de um pastor?
Manso, manso, etc.

2.

Ei misunder han den Rige,
Ei han fornem ønsker sig;
Er dog rig, om ogsaa fattig,
Thi ham Kjærlighed gjør rig.
Stille gaaer han, o. s. v.

3.

Hvilken Lod mon bedst vel være?
Siig mig det, hvis I det veed —
Enten Kongemagtens Sorger
Eller Hyrdelivets Fred?
Stille gaaer han, o. s. v.

Harm. af J. H. Clasing.

Nr. 12. „Todos gostão do meu bem.“ „Alle sig til Hende vender.“

Moderato. *(Maranhão.)*

1. To-dos go - stão do meu bem, To-dos mor - rem pe - lo ver; I - sto faz - me ar-der em ze - los, I - sto faz - me en-lou - que - cer! I - sto faz - me ar-der em ze - los, Is - to faz - me en lou - que - cer! 2. A - té on- -reu!

1. Al - le sig til Hen - de ven - der, Al - le vil de Hen - de see; Skin-syg jeg af Har - me bræn- der, Fø - ler ik - kun El - skovs Ve! Skin- syg jeg af Har - me bræn - der, Fø - ler ik - kun El - skovs Ve! 2. Med de død!

p *rall.* *rall.* 1 & 2 3

2. Até onde os nuvens girão,
Vão meus suspiros voar;
|: E tu estás de mim tão perto
E não ouves suspirar! :|

3. Eu amei a uma ingrata,
Que tão mao pago me deu;
|: Não quero que me fallem nella,
Digãome antes, que morreu! :|

2. Med de fjerne Skyer svæver
Ubønhørt mit Suk afsted;
|: Hun, som i min Nærhed lever,
Mærker ei min Kjærlighed. :|

3. Det er Løn for Kjærligheden,
Som den Falske mig indgjød!
|: Borte er nu Hjertefreden,
Bedst for mig, om hun var død! :|

Nr. 13. „Cupido cahiu do céo.“ „Cupido faldt ned fra Himlen.“

Allegretto scherzoso.

(Maranhão.)

leggiero

1. Cu - pi - do ca - hiu do cé - - o, Nos a - res el - le cla- mou: Quem ne - ste mun - do não a - - ma, No ou - tro não se sal - vou, No ou-

1. Cu - pi - do faldt ned fra Him - - len, I Luf-ten høit da raab - te han: Hvo ik - ke paa Jor-den el - - sked, I Himme-len ei frel-ses kan, I

2.

Eu vi Cupido chorando,
Perguntei-lhe, se era dôr?
Respondeu-me soluçando:
|: Amigo, é paixão de amor! :|
'Sta bom etc.

2.

Jeg saae da Cupido græde
Og spurgte ham, hvoraf han led;
Med Taarer han mig svared:
|: Ak, Ven, det er af Kjærlighed! :|
Og du, o. s. v.

tro não se sal - vou! 'Sta bom mi-nha se - nhá, Vos-sé me en-ga nou, Fe-chou - me a por-ta, Fó-
Him-me-len ei frel-ses kan! Og du, som mig be - drog, Hvor-dan vil det dig gaae? Du fra din Dør mig jog, Lod

poco rall. 1 & 2 3

ra me dei - xou; Sa-be Deus o su-sto, Que per mim pas - sou! sou!
u - den-for mig staae; Ja, Gud i Him-len veed, Hvad Sorg jeg den-gang led! led!

poco rall. *a tempo* *f*

3.

Eu fui, que nasci chorando
Na maré do caranguejo;
Quanto mais firme te amo,
|: Mais desgraçado me vejo. :|
'Sta bom etc.

3.

I Krebsens Tegn jeg fødtes,
Og Sorg til Jorden fulgte mig;
Derfor — jo meer jeg dig elsker,
|: Desmeer jeg bli'er ulykkelig. :|
Og du, o. s. v.

Nr. 14. „Os pastores de esta aldea.“ „Jeg af denne Landsbyes Hyrder.“

Andante. (*Maranhão.*)

1. Os pas - to - res de es - ta al - de - a De mim fa - zem zom - ba - ri - a Ven-do a tris - te - za, em que an - do Sem a tu - a com - pa - nhi - a, Sem a tu - a com - pa - nhi - a.

1. Jeg af den - ne Lands - byes Hyr - der Man - gen bit - ter Spot maa tæ - re, For - di de see mig saa be - drø - vet, Naar hos dig jeg ei kan væ - re, Naar hos dig jeg ei kan væ - re!

p

p

2.

Mal te vi, não sei, que força
A minha alma á tua unia;
Se te vais, eu fico triste
|: Sem a tua companhia. :|

3.

Os immensos seus thesouros
Offereceu me Jove um dia;
Mas eu recusei goza-los
|: Sem a tua companhia. :|

2.

Strax jeg saae dig, blev jeg fængslet;
Dine Lænker maa jeg bære.
Gaa ei bort, jeg kan ei leve,
|: Naar hos dig jeg ei kan være! :|

3.

Bød mig Himlen sine Skatte,
De mig fristed ei, du Kjære,
Skulde ene jeg dem nyde
|: Og hos dig ei turde være! :|

Nr. 15. „Aqui tens meu coração." „Her jeg byder dig mit Hjerte."

Allegretto. (*Maranhão.*)

1. A-qui tens meu co-ra - ção, A - qui tens meu co-ra - ção, Se o que-res ma-tar, po-des, Se o que-res ma-tar,
1. Her jeg by-der dig mit Hjer-te, Her jeg by - der dig mit Hjer-te, Hvis du vil, kan du det dræ-be, Hvis du vil, kan du det

p

po-des; O-lha, que es-tás den-tro del-le; Se o ma-tas, tambem mor-res; O - lha, mor-res; O-lha, que es-tás den-tro
dræ- be; Men du boer jo i mit Hjer-te; Du dig selv med det vil dræ-be; Men du dræ-be: Men du boer jo i mit

mf *Con piu moto.*

del - le; Se o ma-tas, tam-bem mor-res; O-lha, que es-tás den-tro del - le; Se o ma-tas, tam-bem mor-res.
Hjer-te; Du dig selv med det vil dræ-be; Men du boer jo i mit Hjer-te; Du dig selv med det vil dræ - be.

poco riten. *poco riten.*

2. |: É feliz entre as desgraças, :|
|: Quem logo pode acabar; :|
|: Eu por ser mais desgraçado
Vou morrendo de vagar. :|

2. |: Det i Ulykken er Lykke, :|
|: Bli'er en hurtig Død os givet; :|
|: Men mig skjænktes ei den Lindring.
Jeg maa langsomt ende Livet. :|

Nr. 16. „Eu perdida, e tu perdido.“ „Jeg fortabt, og du fortabt.“

Andante con moto. *A due.* (*Maranhão.*)

1. Eu per - di - da, e tu per - di - do, Dois per - di - dos que fa-
1. Jeg for - tabt, og du for - tabt! Hvad staaer vel for os til-

pf

rão? A - jun - te - mo - nos dois am - bos, De - mos fim á per - di - ção!
ba - ge? Lad os hol - de sam - men fast Og en kjæk Be - slut - ning ta - ge!

De - - mos fim, de - mos fim á per - di - cão! mor - rer.
Og en kjæk, og en kjæk Be - slut - ning ta - ge! tæn - ker.

1 2

rall. *pp*

2.

Fujamos, meu bem, da terra,
Vamos para os céos viver;
Quem passou o, que passamos,
Só se lembra de morrer,
|: Só se lembra :| de morrer.

2.

Lad os flygte bort fra Jorden,
Bryde Støvets tunge Lænker!
Den, hvem Ulykken forfølger,
Døden sig som Frelse tænker,
|: Døden sig :| som Frelse tænker.

Nr. 17. „Não ha quem se compadeça." „Der Ingen er, som har Medynk."

Con moto.

(*Maranhão.*)

Não ha quem se com - pa - de - ça, Não ha quem se com - pa - de - ça Do meu tris - te co - ra- ção, Do meu tris - te co - ra - ção, Se u-ma in - gra - ta, a quem a - do - ro, Traz-me a

Der In - gen er, som har Med-ynk, Der In - gen er, som har Med - ynk, Mens mit Hjer - te sorg-fuldt kla - ger, Mens mit Hjer - te sorg-fuldt kla - ger, Og den U - tro i sit Fod - spor Mig med

p

V. S.

ras - tos pe - lo chão, Se u-ma in-gra - ta, a quem a - do - ro, Traz-me a ras - tos pe - lo
Magt be - stan - dig dra - ger, Og den U - tro i sit Fod - spor Mig med Magt be-stan-dig

chão? Se u-ma in-gra - ta, a quem a - do - ro, Traz-me a ras - tos pe - lo chão?
dra - ger! Og den U - tro i sit Fod-spor Mig med Magt be-stan-dig dra - ger!

Nr. 18. „Vossé, senhá, é tão rica.“ „Du er saa rig, o du Hulde.“

Allegretto.

(*Maranhão.*)

{ Vos-sé, se - nhá, é tão ri - ca, Vos-sé, se - nhá, é tão ri - ca, Eu tão po - bre co - mo jó, Eu tão
{ Vos-sé de A - mor tem mil gra - ças, Vos-sé de A - mor tem mil gra - ças, Eu en - tão de - se - jo só, Eu en-

{ Du er saa rig, o du Hul - de, Du er saa rig, o du Hul - de, Men min Lod blev Fat-tig - dom, Men
{ Dig A - mor gav tu - sind Ga - ver, Dig A - mor gav tu - sind Ga - ver, Men til mig kun Sav-net kom, Men til

p *mf*

1 2

Allegro vivace.

po - bre co - mo jó; Gen-tes me dei-xem pe - lo a-mor de De-us! Quem an-da as-sim tris-te, quem
tão de - se - jo só.
min Lod blev Fat - tig - dom; Godt-folk, til - gi-ver, thi El-skov mig pla-ger, Og der - for nu jeg saa
mig kun Sav - net kom.

leggiero

Tempo 1mo

cho - ra, sou eu. Caf - fe, cho - co - la - te, fa - ri - nha de pao, Van - ni - lha, ca - cao, Só com-
sør - ge - ligt kla - ger. Caf - fe, Cho - co - la - de, Ma - nioc-Meel, Va - nil - le, Ca - ca - o, ak nei! Alt Det

f

poco rall.

ti - go meu a - mor, Vi - da - si - nha! Ai! Je - sus meu, sen - há!
hjæl - per mig ei; Jeg knn eet Raad veed, Hendes Kjær - lig - hed!

andante

p *p*

poco rall.

Nr. 19. „Cupido, desça do trono.“ „Stig, Cupido, ned fra Thronen.“

Andantino. (*Maranhão.*)

Cu - pi - do, des - ça do tro - no, Não te de - mo - res, vem já Pa - ra ver os mi - mos, que
Stig, Cu - pi - do, ned fra Thro - nen, Du hid med Il dig skyn - de, At du kan med mig be-

p *p*

tem A minha a - man - te ia ia. Meu do - ce bem, mi - nha ia ia, O que in - stan - tes amor nos
un - dre Min Elsker - in - des Yn - de. O sø - de Pi - ge, du mit Alt! Til hvilken Fryd har Kjærlighed os

p

poco rall.

da! Mi - nha ia ia, mi - nha ia ia, mi - nha se - nhá, Meu do - ce bem, mi - nha se - nhá!
kaldt! Til hvilken sa - lig Fryd har Kjærlig - hed os kaldt! O sø - de Pi - ge, du mit Alt!

p *pp*

Nr. 20. „Lisboa tem muitas damas.“ „I Lissabon er skjønne Damer.“

Andante. *(Maranhão.)*

1. Lis - boa tem mui - tas da-mas Nas ca - ri - nhas fei - ti - cei-ras; Mas ne - nhu-
1. I Lis - sa - bon man skjønne Da-mer, Ja for - tryl - len - de, kan fin-de; Men dog har

ma del-las tem Os quin-dins das Bra - si - lei-ras. O Lis-
In-gen af dem Al-le Yn - den hos Bra - si - liens Kvin-de. O Lis-sa-

f

bo - a! Lis - bo - a! Se te of - fen - di - a, per - do - a!
bon, til - giv mig! Hvis jeg dig for - nær - med, til - giv mig!

p

2. Sempre com ternos agrados
Que parecem feiticeiras,
São sobre tudo mimosos
Os quindins das Brasileiras.
O Lisboa! etc.

2. Elskværdighed de vist besidde,
Øiet blænde, Hjertet vinde;
Men fremfor Alt mig dog henrykker
Ynden hos Brasiliens Kvinde.
O Lissabon, o. s. v.

Nr. 21. „Perdi o rafeiro.“ „Min tro Hund jeg misted.“

Andantino. *(St. Paulo.)*

Per - di o ra - fei - ro Na en - chen - te af - fo - ga - do, Per - di es - ta
Bort - skyl - let af Strøm - men, Min Hund blev mig be - rø - vet; Min Hjord der - ved

p

guar - da Do meu, do meu man - so ga - do. O lo - bo es - fo - mea - do A-
mi - sted En Vog - - ter, tro - fast og prø - vet. Den lum - ske, sult - ne Ulv Nu

mf

traz del - le cor - re; Ga - - do sem pas - tor Por to - - da, to - da par - te cor - re.
ef - ter den sig li - ster; Og Hjor - den, for - vil - det, Nu sto - - re, sto - re Fa - rer fri - ster.

p

Nr. 22. „Escuta, formosa Marcia.“ „Hør, skjønneste Marcine.“

Andantino. (*St. Paulo.*)

2.

|: Eu nem suspirar sabia
Antes de te conhecer; :|
||: Mas depois que vi teus olhos,
|: Sei suspirar, sei morrer! :||

2.

|: Jeg kjendte ei til Sukke,
Før jeg lærte kjende dig; :|
||: Dit Blik mit Hjerte tændte,
|: Nu jeg sukker, ak, for dig! :||

Nr. 23. „Uma mulata bonita.“ „En deilig Mulatinde.“

Andantino.

(*Minas og Goyaz.*)

U - ma mu - la - ta bo - ni - ta Não ca - re - ce re - zar Bas - ta o mi - mo, que tem, Pa - ra
En dei - lig Mu - lat - in - de For - gjæ - ves knæ - ler ei; Blot ved sin Yn - de hun veed Sjæ - len at

p

su - a al - ma sal - var. Mu - la - ta! se eu Po - di - a for - mar al - tar, Nel - le,
ba - ne Frel - sens Vei. Mu - lat - in - de! hvis jeg Kun - de byg - ge et Al - tar for dig, Vil - de,

nel - le te col - lo - ca - ri - a Pa - ra o po - vo te ad - o - rar! Te, te ad - o - rar!
vil - de jeg dig stil - le der - paa; Snart Fol - ket til - be - den - de for dig laa! For dig, for dig til - be - den - de laa!

p

ANMÆRKNINGER.

I.

ITALIENSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.*)

Nr. 1 — fra Herder's „Stimmen der Völker in Liedern", 1807.

Nr. 2 — efter en Optegnelse, medbragt fra Rom 1830 af Lic. theol. F. Fenger.

Nr. 3, 65 — efter Foredrag af Pastor A. Listov, omtr. 1849.

Nr. 4, 34 a, 50, 51, 60, 61, 92 b — fra G. Parthey's „Wanderungen durch Sicilien und die Levante", 1ste Deel, Berlin 1834. — Original-Texten til Nr. 34 findes ogsaa hos P. Heyse (s. ndfr.), S. 271, tilligemed en Variant af Mel. Nr. 34 b.

Nr. 5, 19, 32, 33, 41, 63, 70, 87, 88, 91, 92 a, 93 — fra en af kgl. Capelmusicus C. Helsted i Italien 1842 afskreven Samling af Folkesange. — Original-Texten til Nr. 91 efter A. Kopisch's „Agrumi", Berlin 1838.**)

Nr. 6, 7, 98, 99 — fra Ingemann's „Reiselyren", Kjøbh. 1820.

Nr. 8-12, 43, 44, 81 — skriftlig meddeelte af H. Kestner i Hannover, 1863-65.

Nr· 13 — fra „Allgemeine musikalische Zeitung", Leipzig 1816, S. 239. Om Texten i efterfølgende Anmærkning.

Nr. 14-17, 21, 22, 24, 26-28, 30 b, 35-38, 40, 45-48, 62, 66, 74-76, 82, 83, 86, 90 — af L. G. Cottrau's „Passatempi musicali", 2det Hefte, Neapel 1825. — Iøvrigt findes flere af disse Melodier ogsaa i Helsted's ovennævnte Samling.

Nr. 18, 20 (sammenlignet med Helsted's Mscpt.), 29 og den S. 1 staaende Canon — efter G. W. Teschner's „Italienische Volkslieder, mit Begleitung des Pianoforte", 2 Hefter, Berlin.

Nr. 23, 101 — efter Foredrag af Prof. Chr. Winther.

*) Naar ikke Andet er bemærket, ere Text og Melodie fra samme Kilde, hvilket ogsaa gjælder de to følgende Rækker.

**) Heri findes fortræffelige, tydske Oversættelser til mange af de i denne Samling optagne Sange.

Nr. 25, 53, 54, 100 — optegnede af Prof. N. W. Gade i Italien, Sommeren 1844.

Nr. 30 a, 49, 57 — efter O. L. B. Wolff's „Braga .... Volkslieder in ihren ursprünglichen Melodien", 14 Hefter, Bonn [1830]. — Original-Texten til Nr. 49 efter Parthey's ovennævnte Værk.

Nr. 31, 39, 52, 55, 58 — efter W. Müller's og O. L. B. Wolff's „Egeria", Leipzig 1829.

Nr. 34 b, 79 a — efter Foredrag af Lic. theol. F. Fenger, 1830, og Billedhugger Jahn, 1841. — Original-Texten til den sidste efter „Egeria", sammenlignet med Jahn's Opskrift.

Nr. 42, 79 b — optegnede i Italien 1830 af Concertmester J. F. Fröhlich.

Nr. 56 — af en Samling enkeltviis i Neapel trykte Viser, hjembragte af Blomstermaler Hammer. — Imellem disse findes ogsaa Nr. 70, 81 og 91.

Nr. 59, 96 — skriftlig meddeelte.

Nr. 64 — tilsendt mig af Prof. A. Winstrup fra Rom, 1848.

Nr. 67 — efter Foredrag af Fru E. M. Agier, 1865.

Nr. 68 — fra Göthe's „Sämmtliche Werke", 24de Bind, Stuttgart og Tübingen 1856, S. 309.

Nr. 69 — Mel. fra „Ny Tidning för Musik", Stockholm 1853; Texten efter et i Florenz udkommet særskilt Aftryk.

Nr. 71, 80 — fra „Canzoncine nazionali Napolitane", 6te Samling, Neapel. — Texten til den sidste sammenholdt med Poul Heyse's „Italienisches Liederbuch", Berlin 1860, S. 269.

Nr. 72, 73 — efter H. Kestner's „Zwölf Toscanische Volkslieder, in Musik gesetzt von Luigi Gordigiani und mit Deutscher Uebersetzung versehen", Hannover 1854. — Texten til Nr. 72 staaer ogsaa hos Heyse, S. 270.

Nr. 77, 85, 89 — efter særskilte Aftryk. — Original-Texten til Nr. 77 efter „Egeria“; Nr. 85 trykt i Rom, Nr. 89 i Neapel (?).

Nr. 78, 84 — fra Poul Heyse's „Italienisches Liederbuch“, Berlin 1860. — Heri findes ogsaa Melodierne Nr. 62, 70, 77 og 79 a.

Nr. 94 — fra „Canzioni nazionali Neapolitane“, 1ste Samling, Neapel.

Nr. 95 — fra „Cäcilia, eine Zeitschrift für die musikalische Welt“, VI, Mainz 1827.

Nr. 97 — fra „Hamburgisches Magazin“, 13de Bind, Hamborg og Leipzig 1754.

Anm. Accompagnementet til Nr. 5, 19, 27, 29, 30 b, 31, 33, 35, 39, 72, 73, 91, 93 og 94 er — med mere eller mindre betydelige Forandringer i Satsen — efter de anførte Kilder, hvorfra ogsaa For- og Efter-Spillene ere hentede.

Hvad Oversættelserne angaaer, da kan jeg ikke noksom takke de Mænd, der med ligesaamegen Velvillie, som Dygtighed og Udholdenhed have ydet mig deres Hjælp. Fra een Haand (under Mærket *p. pn.*) har jeg alene modtaget 75 Oversættelser!

At synge er ligesaa nødvendigt for Italienerne som at drage Aande. Alt, hvad der rører deres letbevægelige Sind, faaer strax sit Udtryk i Sang. Folkets overordentlige Evne i denne Retning lader daglig fremkomme nye Viser, der afløse eller fortrænge de ældre. Tonehavet er her i en bestandig Bevægelse, der bringer og bortskyller Viser og Melodier. Derfor høres kun saa faa gamle, eller til de nordiske svarende episke Viser*). Alle bære de Præget af Øieblikkets Indtryk. Derom synger Pigen ved sit Arbeide, Konen med sit Barn paa Skjødet, Muulæseldriveren, vandrende ved Siden af sit Æsel eller hvilende i Paksadelen paa dets Ryg. Alle synge, og om Alt. Uagtet Visernes Text derfor ikke altid er af stor Betydning, er den dog charakteristisk for det italienske Folkeliv. Iøvrigt dreier Indholdet sig for Størstedelen om lykkelig eller ulykkelig Kjærlighed, heftig opblussende Skinsyge, eller ogsaa overgiven Skjemt, som i Tarantelviserne. Billederne ere hentede fra de nærmeste Omgivelser, hvorved Indholdet undertiden kan blive heelt uklart for Andre, end de Nærmeste (s. f. Ex. Nr. 74). Ved den melismatiske Udsmykning, og ved den Lidenskabelighed, der ofte gjennemstrømmer Melodierne, danne disse en skarp Modsætning til de nordiske, som i Udtrykket baade af Sorg og Glæde vedligeholde Charakteren af Ro. De ofte forekommende dristige Vendinger i de italienske Folkemelodier vidne om den af Naturen givne Sangfærdighed, hvormed Gondolføreren, Gjedehyrden, Fiskerpigen i hiint Land udfører Det, der undertiden kunde falde vanskeligt nok for mangen en Kunstsanger.

Italienernes Improvisations-Talent er bekjendt, og dette gjør sig gjældende baade i Spøg og Alvor. Ved de ofte stedfindende poetiske Væddekampe tilkaster man syngende hinanden smaa Stropher, der snart indeholde Drillerier, snart Lovpriisning af den Elskedes Skjønhed, eller andet Saadant. Disse smaa improviserede Vers kaldes „Ritornelli“, af ritornare, tilbagevende, og bestaae af tre Linier.*) De svare til de norske „Stev“ eller til de østerrigske og baierske „Schnatterhüpfeln“.**) Jeg hidsætter her en Ritornel-Melodie efter P. Heyse.

Lento.

Mi sen-to il cuor fe - ri - to, fe - ri - - - to, Di san-gue tut - to ab - ba-gna - to, ab - ba - gna - - to, Quest' è la bel - la mia che m'ha tra - di - - to!

Mit Hjer-te sig for - blø - der, for - blø - - - der, Jeg fø - ler, at det haardt er saa - ret, haardt er saa - - ret, Thi ak, det er min Skjøn - ne, som mig for - stø - - der!

Men mange, maaskee de allerfleste italienske Folkeviser i andre Versearter ere ogsaa improviserede. For at levendegjøre Forestillingen om denne Improviseren, skal jeg meddele en Skildring deraf, som jeg

---

*) Adolf Wolf i sine „Volkslieder aus Venetien“ (Wien, 1864) gjør dog et Par Henviisninger til nordiske Sidestykker, f. Ex. ved „Il padre crudele“ (S. 72) til „Hertug Frydenborg og Liden Kirstin“ (s. dette Værk, I, Nr. 69, og III, Nr. 21), og ved „Il grillo e la formica“ (S. 82) til „Bræmsen og Fluen“ (s. dette Værk, I, Nr. 152 a-b; II, Nr. 117 a-b. Paa Svensk hos Arwidsson, III, S. 472).

*) I „Egeria“ findes en Mængde Ritorneller, ligeledes — i Oversættelse — i P. Heyses „Italienisches Liederbuch“. Det eneste der meddeelte Exempel i Original-Text med tilføiet Melodie har jeg ovenfor optaget.

**) s. dette Værk, II, Nr. 32-35 tilligemed Anmærk. S. 155; og V, Nr. 110-12 og 114-16 tilligemed Anmærk. S. 192.

skylder den norske Billedhugger Middelthun.*) Under sit Ophold i Aricia forrige Aar var han en Aften i et Osterie Vidne til en saadan Væddestrid mellem nogle Bønder. Han lagde især Mærke til en ung Bonde, som var meget utrættelig. Da han Dagen efter træffer ham, indleder han en Samtale med ham, under hvilken han vandt hans Tillid ved, paa given Anledning at forsikkre ham om, at han troede baade paa Gud og Christus; og da Middelthun lagde til: „men ikke paa Paven og Eders Helgener", raabte Bonden: „Bravo! det gjør heller Ingen her lige ned til Katten!" Middelthun sagde nu, at han Aftenen iforveien havde bemærket hans Færdighed i at improvisere, og bad ham om at synge om en eller anden Gjenstand. Den unge Mand holdt sig først undseelig tilbage, men i det Samme kom hans Fader, en smuk, firsindstyveaarig Olding, og henvendte nogle Ord til ham, hvorpaa han atter fjernede sig. Da Middelthun tydelig saae det kjærlige Forhold, der fandt Sted mellem Fader og Søn, faldt det ham ind at opfordre Denne til at synge Noget om sin Fader. Den før saa Tilbageholdne hævede nu efter et Øiebliks Betænkning sit Hoved, og med den inderligste Følelse sang han:

Alla gloria! alla gloria!
Un giorno ti aspetta!
Ah, mio padre! un giorno — Dio te lo dona —
Un giorno festa fanno gl'angeli in Paradiso,
Te si mette in testa la corona.
Quando parti avvanti il mio viso
La terra te lascierà, e non ti abbandona,
Meriti una nobile assedia e sta mi assiso! **)

Ved Hjælp af den tilstedeværende Osterievært fik M. Verset opskrevet. Sangeren formaaede herved kun at yde en ringe Hjælp! M. maatte nu paa Bondens Forlangende give ham en Afskrift, ved hvis Besiddelse han syntes at føle sig ikke lidet stolt; thi „der var en Anden, som bildte sig ind at kunne improvisere bedre end han, men nu havde han Beviset i Hænderne mod ham!" Mærkværdig var den Bemærkning af Bonden, at, medens næsten Alle i Aricia kunde improvisere, kunde Ingen gjøre det i det tætved liggende Albano.

I det foranførte Skrift „Neapel und die Neapolitaner" (II, S. 173) beskriver Forfatteren en Scene, der forefaldt mellem en Pige og en tydsk Landskabsmaler af hans Bekjendtskab, der ved et mangeaarigt Ophold i Italien havde tilegnet sig Sproget og Færdighed i at improvisere. Maleren tegnede engang i Nærheden af en Villa, hvorved den smukke Pige stod og spandt paa sin Haandteen. Pludselig vender Pigen sig syngende til ham:

„Skjønne Yngling, siig, hvorfor er du fra det Fjerne kommet her til dette Land? Har du ingen Forældre meer, siden du har forladt dit Hjem? Har du ingen Pige, der længes efter dig bag hine Bjerge?

Maleren. Tak, hulde Pige, for dit Spørgsmaal til den Fremmede! Vel har jeg Fader og Moder hjemme, og dog drog jeg bort; thi dette Land er skjønt fremfor alle Lande, som Solen beskinner!

Pigen. Om dine Forældre synger du; om din Elskede hører jeg Intet. Slemme! hvorfor har du forladt hende? Nu sidder hun ene og græder, og vrider sine hvide Hænder.

Maleren. Ingen elsket Pige har jeg derhjemme; men siden jeg har fundet dig, veed jeg, hvem jeg fremfor Alle har kjær. Siig, har du Plads for mig i dit Hjerte, eller er det tillukket?
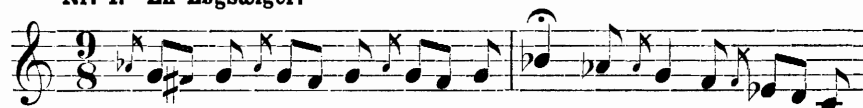
Pigen. Mit Hjerte er tillukket! Nøglen dertil har jeg kastet i Havet, vel tusind Favne dybt.*) En Haifisk har slugt den; bring den igjen, da er jeg din.

Maleren. Jeg har fanget Haien og dræbt den, og Nøglen er i min Haand. Den er af Sølv og dit Hjerte er af Guld. Strax kommer jeg og stjæler dit gyldne Hjerte. —
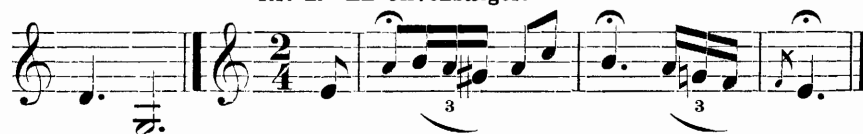
Saaledes vedbleve de endnu en Tidlang. Henimod Middag gik Maleren tilbage til den nærliggende Landsby. Da han kom forbi Villaen, stod Pigen der endnu, men skjænkede ham ikke et Blik. Hun havde kun villet synge med ham; Andet ikke."

Selv i Gaderaabene, uagtet Stemmens Raahed, aabenbarer sig det italienske Folks Sands for Melodie. Den unge Componist Peter Heise har fra sit Ophold i Rom meddeelt mig nogle saadanne, hvoraf jeg troer, det vil kunne interessere at see et Par Prøver.

Nr. 1. En Løgsælger.



Nr. 2. En Olivensælger.
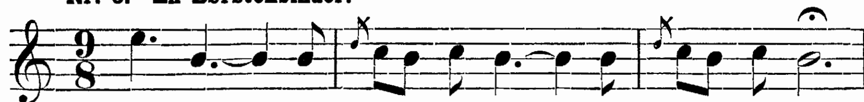


*) Den Samme, som jeg har at takke for saa mange norske Folkemelodier; s. II, S. 151 og 152.
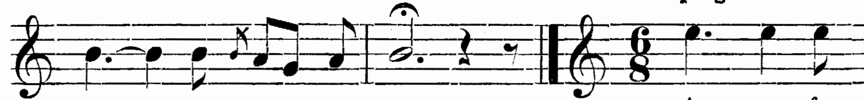
**) Til Hæder! Til Hæder! En Dag venter dig! O, min Fader! en Dag — Gud skjænker dig den — En Dag holde Englene Fest i Paradiis Og sætte Kronen paa dit Hoved. Naar du drager bort fra mit Aasyn, Vil Jorden slippe dig, men ikke glemme dig, Du fortjener et herligt Sæde, Indtag din Plads!

*) slg. mine „Nederlandske og franske Folke-S. og Mel.", S. 31, 6te Vers.
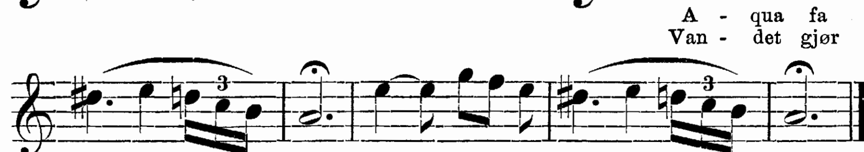
Nr. 3. En Børstenbinder.



Nr. 4. Under Optog i Viinhøsten.



A - qua fa
Van - det gjør



ma - - - - le, Vi - no fa can - ta - - - - re.
Ska - - - - de, Vi - nen gjør Gla - - - - de.

Nr. 1. Herder meddeler denne Hymne „som den skjønneste Prøve paa italiensk Folkesang". I Finalen til 2den Akt af „Røverborgen" har Oehlenschläger indflættet den latinske Text og tilføiet den her benyttede Oversættelse.

Nr. 3. En Processions-Sang.

Nr. 4. Parthey omtaler det dybe Indtryk, som denne Sang gjorde paa ham, da han i Palermo, i en maaneklar Aften hørte den af tre sorttilslørede, rimeligviis til en geistlig Orden hørende, Kvinder, der sade paa et Dørtrin og ved deres rene, fuldtonende Sang søgte at vække de Forbigaaendes Medlidenhed og formaae dem til at yde dem en Skjærv. Af de mange Vers, der alle endte med det samme Omkvæd, erindrede han kun det ene.

Nr. 5. Midt i December begynde Hyrderne fra Abruzzerne at komme til Neapel og Rom med deres Sækkepiber og Skalmeier for at skaffe sig en Indtægt ved at spille paa Gaderne for Mariabillederne. De kaldes ogsaa undertiden ind i Husene; ja, mange af dem have bestemte Familier, hvor de komme hvert Aar. Et Bord med Lys paa indrettes da hurtigt til et Altar, foran hvilket Hyrderne spille. Deres Klædedragt er fattig, men malerisk, hvorfor Kunstnerne ofte bruge dem til Modeller. Iført en viid Kappe, spids Hue og Sandaler, blæser en ældre Mand Sækkepiben, medens en Dreng i en just ikke reen Lammeskinds-Pels ledsager ham med sin Skalmeie.*) Undertiden slaaer en Tredie paa Triangel dertil. Den fra Sækkepibens ene Rør under hele Spillet klingende Tone er her i Nr. 5, ligesom i Nr. 8, efterlignet med den Indskrænkning, som den musikalske Behandling gjorde nødvendig.

*) s. Mayer's „Neapel und die Neapolitaner", II, S. 120-21.

Professor N. W. Gade meddeelte mig 1845 nedenstaaende Brudstykke af en Pifferari-Musik, som han Aaret iforveien havde optegnet i Rom.

Allegretto.

Oboe. [*Skalmeie.*]

Sækkepibe.

Nr. 9. Meget sunget paa Ischia og i Neapel 1835.

Nr. 13. Denne Sang er meddeelt til det anførte Tidsskrift af en tydsk Student, der traf paa en Trup Italienere, som havde været i svensk Krigstjeneste og nu vare hjemforlovede. Midt i Glæden over atter at skulle gjensee deres Fædreland modtoge de Befaling til at begive sig langt ind i det Østerrigske. Nedslaaede ved dette Budskab istemte de den her optagne Melodie, som de sang med Udtrykket af den dybeste Smerte. Da Sangen havde flere Vers, fik Studenten Leilighed til at optegne Melodien, men, ukyndig i det italienske Sprog, lod han sig Texten oversætte paa Fransk, hvorefter den tydske Oversættelse, som hiint Tidsskrift kun meddeler, er forfattet. Efter den tydske Oversættelse er den danske givet, og efter denne har Cand. theol. Schandorph leveret den her staaende italienske Text. Det vilde ikke være underligt, om det engang skulde opdages, at

Visen, efter disse mange Skjæbner, bar sin nye italienske Dragt i andre Folder, end den gamle! For imidlertid at føre Læseren saa nær til Kilden, som muligt, optager jeg her efter hiint Tidsskrift den tydske Text.

1.

„Meid' ich dich, Vaterland,
Bin von dir gebannet,
O, so welket meine Jugend,
Meine Tage sind voll Kummer.
Selig, selig, die ruhen!

2.

Aeltern, o theureste,
Ruht in süssen Frieden!
Könnt' ich euer Grab umarmen,
Könnt' an eurer Seite schlafen!
Selig, selig, die ruhen!

3.

Weinst, o Geliebte, du?
Klagst um den Verlornen?
Ach, sein Herz es ist gebrochen,
Kalt, ertödtet seine Seele!
Selig, selig, die ruhen!"

Nr. 14. Ligesom denne Sang giver os et yndigt Billede af den ved Strandbredden længselsfuld ventende, udover Havet speidende Pige, saa ville mange af disse Sange fremtrylle for Læserens Phantasie smaa, charakteristiske Genrebilleder; hvilket jeg her blot tager Anledning til at nævne, for at skærpe Opmærksomheden derfor.

Nr. 15. Italienernes Evne til at improvisere, understøttes meget af den Rigdom paa Riim, som Sproget tilbyder. Det turde maaskee være vanskeligere at undgaae Riim og Assonantser, end at finde dem. Man vil i denne Samling finde Exempler paa Viser, hvori 3, 4, ja 6 Linier rime med hinanden (s. Nr. 63). Et i italienske Viser hyppig forekommende Versemaal er „Octaven" (Ottava rima), en Strophe (Stanze), der bestaaer af 8 jambiske Linier paa 11 Stavelser, og hvori 1ste, 3die, 5te — 2den, 4de, 6te — 7de og 8de Linie rime med hinanden. Schemaet er altsaa:

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.

Dette Versemaal er det vel ogsaa, der gjør sig gjældende i nærværende ligesom i en Deel andre Sange i foreliggende Samling, men hverken med streng Iagttagelse af Riimslyngningen eller den jambiske Form, ogsaa med et Par udover „Octaven" tilføiede Linier og en overskydende Stavelse i Linien (s. Nr. 43 og 44). Nr. 45 afgiver Exempel paa en regelmæssig „Octave". Men — de 8 Linier ere ikke sammenholdte i een Strophe, men adskilte i toliniede Vers. Det Samme er Tilfældet i Nr. 15, 27, 28 og 38, hvori der desuden findes firdobbelte Riim istedetfor Octavens ovennævnte Riimfølge.*)

Nr. 31. En ganske Mozartisk Melodie; neppe udsprunget fra Folket, men, at dømme efter Forbindelsen med de andre Sange, jeg har fra samme Kilde, optaget af Folket. At den musikalske Behandling hidrører fra en kyndig Musikers Haand, er tydeligt nok.

Nr. 33. „Strada di Piedigrotta" er en Gade i Neapel med Kirken „Santa Maria di Piedigrotta". Den 8de Septbr. feires her Marias Fødselsfest med en overordentlig Pomp. Allerede flere Dage iforveien samle sig Tusinder af Mennesker fra Rigets nære og fjerne Stæder, og de mange Slags Lystigheder give Festen ganske Charakteer af et Carneval. Oprindelsen til denne Fest, der omstændelig beskrives i Mayer's „Neapel und die Neapolitaner" (II, S. 114-16) føres tilbage til Aaret 1734, da Don Carlos, siden Neapels Konge under Navn af Carl d. 3die, gjorde Madonna det Løfte, at, hvis hun gav ham Seier over Østerrigerne, skulde i 100 Aar holdes en glimrende Fest til hendes Ære. Men da Neapolitanerne vist ikke lade sig berøve en Folkefest, finder den Sted endnu.

Nr. 34 b. Denne Melodie er vistnok kun forsaavidt italiensk, som den er opstaaet i Italien. Ikke blot fordi den hurtigere Sats findes Node til Node i den tydske Vise:

„Hier stehen wir auf unsern Krücken,
Gelehnt an Vater Friedrichs Grab;
Und Thränen stürzen von den Blicken
Auf uusern grauen Bart herab." **)

— men i det Hele taget har Stilen et temmelig tydsk Præg.

Nr. 36. En forunderlig, ligesom Barnets Hulken malende Melodie. Den bør foredrages meget piano.

Nr. 37. En ganske tilsvarende Vise findes i A. Wolf's „Volkslieder aus Venetien", S. 20.

Nr. 39. Atter en meget Mozartisk Melodie; ja selv Accompagnementet er Mozartisk, og vist fra samme Haand som det til Nr. 31, med hvilken Melodie nærværende er at stille i Klasse.

Nr. 43 og **44.** Disse to deilige Melodier ere optegnede i Olevano 1831 af min Ven H. Kestner. Mellem Versene til Nr. 43 hørtes ofte et Efterspil paa Violin eller Mandoline. Texten til Nr. 43 blev altid betonet som her i den øverste Nodelinie.

Nr. 49-51. Texterne af den italienske Folkedigter Giovanni Meli, født 1740, død 1815. Parthey kalder ham Siciliens Anakreon. „Han

*) slg. Nr. 65 og tilhørende Anmærkning.

**) s. Erk og Irmer's „Die deutschen Volkslieder mit ihren Singweisen", 1ste Hefte, Nr. 43.

digtede kun i Folkesproget, men opnaaede deri det største Mesterskab. Hans smaa naive Digte ere i deres Art ligesaa yndige, som hvad den græske Anakreon har efterladt os. Meli har ved sine Digte havt en stor Indflydelse paa Sicilianerne. Det er kun ved deres Dialekt og dens eiendommelige Udtryksformer, at de endnu føle sig som et Folk. Derfor blev den første Digter, som hævede deres Fiskeres og Gedehyrders Mundart til Skriftsprog, hilset med jublende Bifald. Hans Kjærlighedsviser lyde over hele Øen til Lyden af Guitarren i de maaneklare Aftener; med hans Idyller hilser den hjemvendende Fisker sin ved Strandbredden ventende Pige, og den eensomme Muulæseldriver vækker med dem Bjergenes Echo. Til denne almindelige Udbredelse bidrager ikke lidet den Lethed, hvormed Musiken kommer Poesien til Hjælp. En Vise er ikke saasnart digtet, saa er den ogsaa strax componeret, eller tilpasset en bekjendt Melodie, og svæver paa Sangens Vinger fra Mund til Mund. Disse Sydboer have alle, om ikke skjøn Stemme, saa dog godt Øre, hvorfor man vel undertiden kan høre en skærende, men ikke ureen Røst." *) Som oftest høres skjønne, bøielige Stemmer, og Meli har i en egen Canzonette („La vuci"), som Parthey meddeler, besunget denne Folkets Naturgave.

Det 1ste Vers af Nr. 50 findes hos Göthe i nedenstaaende Oversættelse med Overskrift „Sicilianisches Lied", hvorefter det synes, at han, da Meli heller ikke paa andre Steder i hans Skrifter nævnes, har antaget Visen forfattet af en ubekjendt Folkedigter, ligesom Folkeviser i Almindelighed.

„Ihr schwarzen Aeugelein!
Wenn ihr nur winket,
Es fallen Häuser ein,
Es fallen Städte;
Und diese Leimenwand
Vor meinem Herzen —
Bedenk doch nur einmal —
Die sollt' nicht fallen!"

Nr. 52, 55 og **58.** Den 2den af disse Viser angives af Wolff som hentet fra „en gammel Nodebog"; men efter den Forbindelse, hvori disse tre Viser staae i „Egeria", og efter det eensartede, meget slette Accompagnement for „Chitarra", hvormed de der ere forsynede, ere sikkert de andre to Viser fra samme gamle Nodebog. Ved de Hentydninger til Mozartske Melodier, som paa flere Steder findes her, vækkes Forestillingen om en Indvirkning af disse Melodier paa Mozart. At han har havt et opmærksomt Øre for Folkemelodierne, derpaa have vi ogsaa et Exempel i Fandangoen i Finalen til 3die Akt af „Figaro", hvortil Motivet er taget af en spansk Melodie, som findes i Musikbilaget til Mozart's Biographie af O. Jahn (IV), og som ogsaa er benyttet af Gluck i Balletten „Don Juan" (s. sammesteds), der opførtes i Wien 1761.*) Jeg har tidligere i mit Psalmeværk**) paaviist Liigheden mellem Begyndelsen af en Andante i Mozart's „Oeuvres complettes" (Breitkopf & Härtel, Leipzig, IV, S. 18 i Violinstemmen) og den tydske Folkemelodie, som hos os er bekjendt med Ingemann's Text: „Deilig er Jorden". Hvad nu hine tre sicilianske Melodier angaaer, saa minder ikke blot Charakteren i det Hele om Mozartiske Melodieformer, men Begyndelsen af Nr. 58 vækker Erindringen om Begyndelsen af Cherubino's Arie i 1ste Akt af „Figaro", og 13de—16de Takt af Nr. 55 om den langsomme Sats i Slutningen af samme Arie. Mod Antagelsen af et omvendt Forhold mellem disse Melodier, saaledes nemlig, at Mozarts havde forplantet sig fra Theatrene til det italienske Folk, strider den Kjendsgjerning, at „Figaro", ligesaalidt som „Don Juan", nogensinde ret har slaaet an i Italien.***)

Nr. 59. Elskerens Opfordring til Pigen at følge ham til „Ørkenen", hvor de skulle streife om i „Skoven", der gjenlyder af „Fuglestemmer", og hvor han vil bekrandse hende med „Roser", tyder paa en Ørken af en egen Beskaffenhed. I Mayer's oftere anførte Værk nævnes imidlertid (II, S. 385) et Sted i Nærheden af Sorrent, der kaldes „il Deserto", der selv vel er øde, men omgivet af en skjøn Natur. Det er troligt, at det er dertil Elskeren vil føre Pigen; og „deserto" i Texten burde da rettes til „Deserto".

Nr. 65. En Typus for de Melodier, der bruges ved Improvisation af „Octaver". To Varianter har H. Kestner meddeelt mig; den ene optegnet af ham selv i Rom 1837, den anden uddraget af Waldmüller's „Wander-Studien", Leipzig 1861. De samme Vendinger findes i alle disse Optegnelser, men ogsaa Afvigelser, der ere udsprungne af Sangernes Lune eller deres forskjellige musikalske Begavelse. Nærværende „Octave" er forresten meget uregelmæssig baade med Hensyn til Stavelsemaalet og Riimslyngningen.

Nr. 68. Göthe hørte denne Vise af en blind neapolitansk Dreng, og har vist tillagt den en Betydning, som den ikke har. Scenen henlægger han til Retterstedet; den Gamle er en Hex, der bevogter en henrettet, paa Steilen lagt Misdæder; et frækt Menneske vil stjæle nogle af hans Lemmer; da han seer Hexen, tager han Mod til sig og indleder den Samtale, der udgjør Visens Indhold. Kopisch (S. 171) antager

---

*) s. „Wanderungen", I, S. 44-48. En tydsk Oversættelse af Nr. 49 findes i Herder's „Stimmen der Völker", Stuttgart og Tübingen, 1846, S. 146.

*) Denne Fandango er iøvrigt kun en Variant af Nr. 4 i Rækken af de her optagne spanske Melodier, men hvori just den af Mozart benyttede Begyndelse ikke findes.

**) 3die Udg. (af den fiirst. Udsætning), 1863, S. 208.

***) slg Jahn's „W. A. Mozart", IV, S. 277.

derimod, at det er en Spottevise, og dens Betydning indskrænker sig da til, at en uvoren Gadedreng forfølger med sin Kaadhed en gammel Kjærling.

Nr. 69. Mel. efter en svensk Kunstners Optegnelse i Italien 1852.

Nr. 70. En meget berømt, almindelig sunget Vise, ofte trykt, og med forskjellige Texter, der dog ende med det samme eller næsten det samme Omkvæd. Over et af Aftrykkene er en Maestro Battista anført som Componist.

Nr. 72 og **73.** Nye, men i Italien meget udbredte og yndede Sange, gjennemtrængte af den Aand, der giver de italienske Folkemelodier deres særegne Charakteer, ligesom ogsaa Componistens Broder, der er Musikdirecteur i Prag, meddeelte H. Kestner i 1850, at italienske Folkemelodier tildeels ligge til Grund for disse Compositioner, hvorved de altsaa faae en yderligere berettiget Plads i denne Samling.

Det 1ste Vers af Nr. 72 findes ogsaa i Tommaseo's „Canti popolari Toscani", Venedig 1841, S. 326.

Nr. 77-79. Nogle af de mange Varianter af denne Vise, der synges overalt i Italien. Foruden de her optagne, findes to i Ad. Wolf's „Volkslieder aus Venetien", S. 53-55.

Nr. 81. Santa Lucia, Neapels Helgeninde, efter hvem en af Stadens skjønneste Gader, der gaaer ned til Havet, bærer Navn. Her er et meget besøgt Forsamlingssted for Folket. Kestner hørte denne Sang ofte i 1853.

Nr. 83. Morveglino, Havbredden ved Bjerget Posilip (Punta d Posilipo), med en berømt Grotte, egentlig en Gjennemgang.

Nr. 86. Massa, en By i Nærheden af Sorrent.

Nr. 90. Hos Cottrau er Tempoet ansat som „Andante lamentabile". Jeg har ikke troet at burde tage dette saa alvorligt meent, og har forandret det til „Andante con moto". Imidlertid tyder det langsomme Tempo paa en anden Udførelsesmaade af denne romerske Tarantelle, end den af de livelige neapolitanske Taranteller (s. ndfr.)

Nr. 91-97. Tarantellen er det neapolitanske Folks Yndlingsdands, og Dandsepladsen er der, hvor Dandselysten indfinder sig; paa Gaden, i en nok saa snever Gaard, ved Strandbredden, overalt finder man sig tilrette. Tamburinen — et Instrument, der hører med til Huusgeraadet — afgiver, om det skal være, den fornødne Musik. Tarantellen dandses kun af eet Par, men det behøver just ikke at være En af hvert Kjøn; to Mænd, endnu oftere to Piger dandse sammen, snart med. snart uden Vidner. Er ikke en Tredie tilstede, der kan slaae Tamburinen, hjælpe de Dandsende sig selv ved den blotte Klappren med Castagnetterne. Snart fjerne de Dandsende sig fra hinanden, snart nærme de sig. Manden udstrække Armene som til en Omfavnelse; da flygter Pigen, eller hun bøier sig, knæler, holder sit Tørklæde ved de to Ender i skraa Retning, ligesom beskjærmende, for sit Bryst; eller Begge knæle, med Ryggen mod hinanden, bøie Hovederne tilbage og tilkaste hinanden ømme Blikke, ja, undertiden berøre vel ogsaa deres Læber flygtigt hinanden. Dandserinderne skulle være de meest udholdende, og Mayer (s. „Neapel u. die Neapolitaner", I, S. 368) fortæller, at han oftere har seet en Pige dandse tre Mandfolk trætte. Naar en Dandserinde træder ud af Kredsen, undlader hun aldrig at gjøre en Forbøining, idet hun med Ynde hæver Hænderne mod Brystet.

Tarantelmelodien spilles meget hurtigt. Som de her meddeelte Prøver vise, ledsages Dandsen ofte af Sang til Guitarren. Det kommer da an paa, at Sangeren kan blive ved saalænge, som Parret lyster at dandse; og Sangene ere da ogsaa af den Beskaffenhed, at de kunne udspindes i det Uendelige (s. Nr. 91, hvoraf her kun er givet et Brudstykke, ligeledes Nr. 92-94).

Sagnet fortæller, at Tarantellen har sit Navn efter Tarantel-Edderkoppen (Tarantola), mod hvis giftige Bid, der skulde vække en vild Dandselyst, ogsaa anden Ustyrlighed, den siges at have en helbredende Kraft, idet den Saarede vedbliver at dandse, indtil han synker udmattet om og frelses ved den Uddunstning, som den heftige Bevægelse har fremkaldt. At Dandsen kan virke heldigt mod Følgerne af Edderkoppens Bid, synes ret rimeligt; men ikke at Biddet foraarsager Dandselyst! — Göthe udleder Dandsens Navn af Byen Tarent (Taranto) som dens egentlige Hjemstavn, og da Tarantelen ogsaa især findes i det Tarentinske, saa have begge Navn efter det fælleds Fødested, uden derfor at have Fælledsskab med hinanden.*)

Virkningen af Tarantelens Bid, og Helbredelsen ved Musik, afhandles allerede i Athan. Kircher's „Ars magnetica", Cöln 1643, S. 761 og flg., hvori der findes et Par Tarantel-Melodier, derimellem en med Overskrift: „Antidotum Tarantulæ", der forresten kun have Lidet eller Intet tilfælleds med de os bekjendte Taranteller; — senere i samme Forfatters „Musurgia universalis", Rom 1650, II, S. 218 og flg., hvor der fortælles flere utrolige Historier**); ligeledes i en Doctor-Disputats „De auris humanæ proprietatibus" etc. af Chr. E. Wünsch, Leipzig 1777, hvori hine Melodier findes optagne.

Fablen fortæller, at der er Tarantler med forskjelligartet Gift, der sætter de Saarede i saa forskjellige Tilstande, at den Melodie, der helbreder En, helbreder ikke en Anden. Der maa nemlig spilles en Melodie, der vilde bringe den Tarantel, af hvem En er bidt, til at hoppe, ellers gjør den ingen Virkning paa den Saarede; og eet Slags Tarantler er

*) „Göthe's Werke, Ausg. letzter Hand" (i Duodez), 38te Bind, S. 211-13.

**) — gjenfortalte i et senere Værk af Kircher, der, oversat paa Tydsk, udkom i Nördlingen 1684 under Titel: „Neue Hall- und Thon-Kunst", S. 144 og flg.

modtageligt for en, et andet Slags for en anden Melodie! I „Hamb. Magazin", hvorfra Nr. 97 er taget, fortælles en Historie om en stakkels Mand, der nær var død, førend Violinspilleren efter en Kones Sang havde lært den rette Melodie, som han da, uden at turde afbryde, maatte spille i 2 Timer, medens Andre tørrede Sveden af hans Pande!

Nr. 91. „Muslingesilke", de fine Traade paa en Musling (pinna nobilis, hos os kaldet, efter sin Form, Skinkemuslingen), der findes ved Neapels Kyst. Med en lille Tilsætning af Silke forarbeides deraf Handsker, Strømper og andre Ting.

Nr. 93 minder mig om en lignende dansk Remse, hvoraf jeg erindrer Begyndelsen:

Een, to, tre, fire,
Harpe er ei Lire,
Lire er ei Harpe,
Suder er ei Karpe.

Nr. 95 nævnes i „Cäcilia" som „den berømte neapolitanske Tarantel-melodie, meddeelt af en fra Italien nylig (1827) hjemkommen, fortræffelig Kunstner". Men denne Tarantella, om end meget charakteristisk, er neppe mere berømt end mange andre.

Nr. 99-101. Saltarellen er en romersk Folkedands; har iøvrigt megen Lighed med Tarantellen.

II.

SPANSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1 — fra „Allgemeine musikalische Zeitung", Leipzig 1799.

Nr. 2, 26, 40 — fra O. L. B. Wolff's „Braga.... Volkslieder in ihren ursprünglichen Melodien", 14 Hefter, Bonn [1830].

Nr. 3-11, 14, 22, 24, 27 — fra et spansk Haandskrift: „Colleccion de Canciones y Bayles". — Nr. 4-6 sammenlignede med det ndfr. anførte Haandskrift: „Colleccion de varias" etc. Nr. 10 findes ogsaa i V. A. Huber's „Skizzen aus Spanien", I, Göttingen 1828, hvis Text her er benyttet; Nr. 11 i „Album spanischer Volkslieder und Gesänge", Berlin; ligesom ogsaa en Variant af Nr. 6. Varianter af Nr. 14 hos Kestner (s. ndfr.), i „Braga", i „Album" og i et i Madrid udkommet særskilt Aftryk, hvor den kaldes „El jaleo del contrabandista. Cancion Andaluza".

Nr. 12, 16-21, 33, 34 — fra H. Kestner's „Auswahl Spanischer und Portugisischer Lieder, mit deutscher Uebersetzung versehen", 2 Hefter, Hannover 1846-59. — I „Album" findes ogsaa Nr. 12, ligeledes en Variant af Nr. 16.

Nr. 13, 15, 29, 31, 35, 41 — skriftlig meddeelte; — Nr. 13 findes ogsaa mellem H. Sätherberg's „Sånger från Södern", I, Stockholm 1847, men kun med eet Vers.

Nr. 23, 28, 30 — fra et spansk Haandskrift: „Colleccion de varias Canciones populares españolas".

Nr. 25 — fra M. C. Sprengel's „Beiträge zur Völker- und Länderkunde", VI, Leipzig 1786.

Nr. 32, 38 — medbragte fra Spanien af Prof. J. Lange; Texten til den sidste dog nærmest efter en skriftlig Meddelelse af Grosserer V. With.

Nr. 36 — fra J. B. Laurens' „Souvenirs d'un voyage d'art a l'ile de Majorque", Paris 1840.

Nr. 37 — efter „Cachucha y Muñeira, Bailes Españoles", Madrid.

Nr. 39 — efter et i Madrid udkommet særskilt Aftryk; Texten ogsaa skriftlig ved Grosserer V. With.

Nr. 42, 43 — efter F. Caballero's „Cuentos y Poesias populares andaluces", Leipzig 1861.

Nr. 44 — efter Chr. F. Bellermann's „Portugiesische Volkslieder und Romanzen", Leipzig 1864.

Anm. Accompagnementet til Nr. 10, 17, 18 er, med mindre betydelige Afvigelser, efter de anførte Kilder. I Nr. 19 angaae Forandringerne især 2den Stemme.

Uovereenstemmelsen i Retskrivningen i de spanske Texter hidrører fra de benyttede Kilders forskjellige Alder; saaledes er ofte brugt *y*, *q*, *b* og *x*, hvor den nyere Skrivemaade fordrer *i*, *c*, *v* og *j*. Ogsaa har vel

den Hensigt, at antyde en Dialekt-Udtale, i nogle Sange medført Afvigelser fra den almindelige Retskrivning. Hvor disse Særegenheder kunde give Texterne et Præg af deres Oprindelse, ere de blevne staaende.

Foruden de Mange, hvis — tildeels ofte forekommende — Navn eller Mærke i dette og de foregaaende Bind giver Vidnesbyrd om den Redebonhed, hvormed de i sproglig Retning have staaet mig bi, skylder jeg vistnok Flere Tak; men mellem disse maa jeg med særdeles Erkjendtlighed nævne Hr. Stud. philol. Vilh. Thomsen, der under Arbeidet paa dette og det følgende Afsnit har ydet mig en stadig Hjælp.

Det er ikke blot de tause Stene, der bære Mindet om Maurernes lange Ophold i Spanien; ogsaa i Folkets Sang har vedligeholdt sig Træk af maurisk Herkomst. Eiendommelig for den spanske Folkemusik er saaledes de ofte forekommende „rhythmiske Rykninger“ (♪ ♩ | ♪ ♩) og trillelignende Figurer ( ), ligesom den endnu hos Araberne i Africa brugelige Accompagnements-Figur paa Tamburinen: eller .

Spaniernes Yndlings-Instrument er Chitarren, og man skal ofte træffe Virtuoser, som derpaa med Lethed udføre claveermæssige Passager. Den spanske Cithar er et mindre og høiere stemt Instrument, end de hos os almindelige Guitarrer, har i Regelen kun 5 Strænge og frembringer omtrent samme Virkning som harpeggierede Accorder paa en Violin. Spanierne anslaae sædvanlig alle Strængene harpeggiemæssig paa eengang, og det med alle Fingrene, undtagen den lille. Ikke sjelden lade sig vel høre meget skjærende Dissonantser; men de tage det ikke saa nøie hermed og dække det tildeels ved deres overordentlig stærke Sang, der hos de Ubegavede snarere maa kaldes Skrig. Efter de Manuscripter at dømme, som have staaet til min Raadighed, maa Vedkommendes Kundskab i Harmonien rigtignok have været meget indskrænket; thi uden at tale om det Regelløse i Stemmeførelsen, have de Musikere, af hvem disse Melodier ere optegnede, meget ofte ikke engang fundet de rette Accorder. Men naar slige Dissonantser ikke gribe altfor forstyrrende ind, skal Intet overgaae det henrivende Udtryk i den dannede Spanierindes Sang, naar hun foredrager sine Nationalsange. „De have“, siger en tydsk Reisende*), „deres Stemme saa ganske i deres Magt, synge med saa megen Følelse, der afpræger sig i deres hele Væsen, at man alene af deres Minespil kan slutte sig til Indholdet af de fordetmeste sværmeriske Texter. Man bliver saa greben af Fiinheden i Udtrykket, saaledes revet med og ligesom indmanet i deres Følelsers Kreds, at man med dem forglemmer hele Verden.“

Spaniernes Nationalmusik bestaaer for Størstedelen i Sange, forbundne med Dands, for hvilke de have en Mængde Navne: Fandango, Bolero, Seguidilla, Tirana, Cachucha, Zorongo, Matraca, Muñeira, o. s. v. De ledsages af Chitarren og Castagnetterne (Castañuelas), istedetfor hvilke ogsaa Tamburinen (Pandero) bruges. Tirana er dog ikke altid forbunden med Dands, men er et almindeligt Navn for en Elskovssang, idet Udtrykket „Tirana“, der i Regelen kun betyder Hjertets Herskerinde, saa ofte forekommer i de spanske Viser. Seguidillas svare til de italienske Ritornelli (s. foran S. 246) og ere, ligesom disse, ofte improviserede.

Imidlertid have Spanierne (ligesom Portugiserne) mange episke Sange*); men desværre har jeg blot kunnet meddele en eneste saadan (Nr. 44), da mine Kilder ellers kun have indeholdt Texterne til disse Sange. Fr. v. Augustin fortæller saaledes**), at han i Andalusien i et Selskab hørte flere gamle, spanske Romanzer, hvori enten en Helt blev besungen, eller en Ridders Kjærligheds-Eventyr med en maurisk Dame. Han hørte ogsaa nogle Smaaviser, der bleve improviserede over opgivne Gjenstande, hvori Andaluserinderne skulle have en ganske egen Færdighed.

Nr. 1. Boleroen har et eget Versemaal, der iøvrigt ikke fremtræder fuldstændigt i nærværende Sang; men man eftersee Nr. 22, hvor 2det Vers stiller os Formen tydeligt for Øie. Efter de fire Linier følge nemlig tre, der kaldes „Estribillo“; disse tre Linier synges paa den Deel af Melodien, hvormed de tre foregaaende Linier synges. Jeg har nu oftere seet i Haandskrifterne, at Versets sidste tre Linier ikke vare skrevne under Melodiens Noder, men anførtes bagefter med Overskriften „Estribillo“. Da nu dette Udtryk er et Diminutiv af „Estribo“ (en Stigbøile), har jeg troet, at dets Anvendelse kunde forklares derved, at hvad der af Mel. skulde gjentages til Versets sidste tre Linier, var antydet ved det i Nodeskriften brugelige Henviisnings-Tegn (§), der har en omtrentlig Lighed med den nederste Deel af en Stigbøile.

*) s. „Allgemeine musikalische Zeitung“, 1ste Aarg., Leipzig 1799, S. 392.

*) s. E. Geibel's „Volkslieder und Romanzen der Spanier“, Berlin 1843; Ferd. Wolf's „Proben portugisischer und catalanischer Volksromanzen“, Wien 1856; Bellermann's „Portugiesische Volkslieder und Romanzen“, Leipzig 1864.

**) „Reise nach Malta und in das südliche Spanien im Jahre 1830“, Wien 1839.

Nærværende Bolero har kun de første fire Linier, og de manglende Linier ere enten glemte eller maaskee udeladte, fordi man ikke har vidst at anbringe dem til Melodien.

Nr. 3. Folket i Andalusien kalder sig i Spøg „gente morena“ ɔ: det brune Folk. „Morena“ betyder saaledes den Brune, Morinde eller Maurerinde.

Nr. 5. Oversætteren har lagt den Mening i Visens Slutning, som den høist utydelige Original lader ane. Visen bruges ogsaa i Mejico og synges der med en anden Slutning, hvori Meningen er tydelig nok, men den egner sig ikke til Meddelelse.

Nr. 6. Cachucha dandses fordetmeste kun af een Pige; men, er der flere Dandsende, stille de sig alle i en Række ligeover for Tilskuerne og gjøre Alle samme Trin og Bevægelser, naturligviis under Lyden af Castagnetter. Da denne Dands ikke ledsages af saa frie Bevægelser, som Fandangoen og Boleroen, bruges den ogsaa hos de høiere Stænder. Vel dandses ogsaa her de to sidstnævnte Dandse, men, om ogsaa med megen Fyrighed, dog med en Anstand og Sømmelighed, der betager Dandsen det ellers maaskee altfor Lidenskabelige, der fremtræder ved Udførelsen paa de offentlige Dandsepladser.*)

Nr. 7. En af de meest udtryksfulde Melodier, jeg kjender. Man føler ret ligeoverfor en saadan Sang, hvor aldeles ikke Ordet vilde være istand til at skildre den Stemning, hvoraf disse Toner ere udsprungne.

Nr. 8. Fandangoen dandses altid kun af to Personer, som ikke engang berøre hinanden med Hænderne. Snart fjerne de sig fra hinanden, snart nærme de sig; i samme Øieblik, som Dandserinden smægtende synes ganske at ville hengive sig, undflyer hun pludselig Dandseren; nu forfølger han hende, nu hun ham. Det Hele er en Afvexling af de yndigste Stillinger og Bevægelser, hvortil det menneskelige Legeme er istand. Kroppen, Lemmerne, Hovedet, Øinene, den lidenskabelige Musik, den muntre Lyd af Castagnetterne, alt Dette bidrager til at danne det meest henrivende Skue, man kan tænke sig. At nu dette Skue just ikke gjør samme Indtryk, som et Skelet, er vel sandt, og skal Skjønheden deri kaldes vellystig, saa er Betragtningen af den medicæiske Venus det ikke mindre. Fandangoen er vel saaledes af mange Reisende bleven udskreget som usømmelig; men egentlig er der ikke andet Usømmeligt derved, end disse Herrers Beskrivelse.**)

Man fortæller, at det romerske Hof var meget fortrydeligt over, at man i et Land, der var bekjendt for sin Rettroenhed, ikke for længesiden havde afskaffet den ugudelige Fandango. Det hellige Collegium forsamler sig da for at udstede en Banbulle mod Fandangoen. Da træder en af Dommerne frem med den Bemærkning, at det dog vilde være haardt at forbande denne hele Folkets Yndlingsdands, førend man med egne Øine havde overbeviist sig om, at der virkelig var Grund dertil. Denne Indvending finder Bifald, og strax lader man et Par unge Folk hente, som skulde udføre Fandangoen. Dødsstilhed herskede mellem de alvorlige Dommere, hos hvem Følelsen af Livsglæde for Størstedelen var uddøet. Men da Chitarrens Toner bestandig klang raskere, Castagnetterne klapprede muntrere, de Dandsendes Bevægelser bleve fyrigere, og Dandsens Glæde farvede deres Kinder, da begyndte Blodet at røre sig i Aarerne paa de ærværdige Fædre; uvilkaarligt bevægede sig deres Hænder og Fødder efter Takten, og med den sidste Accord lød et enthusiastisk Bifaldsraab gjennem Salen. Dandserne fjernede sig; — Fandangoen var reddet.*)

Nr. 9. Her betyder „Estribillo“ ikke Andet end Omkvæd (Refrain).

Nr. 10. „Majo“ og „Maja“ ere andalusiske Figurer i den lavere Folkeklasse, hvortil man ikke finder Sidestykker i andre Lande. „Petitmaitre“, „Dandy“, „Spradebasse“ ere vel de nærmest tilsvarende; men udtømme dog langtfra Begrebet af en Majo eller Maja. En ung Mands Klædning og smukke Udvortes gjøre ham endnu ikke til en Majo. Han maa besidde alle de Fortrin, som efter Folkets Sæder og Levemaade især egne sig til at skaffe ham Anseelse mellem hans Standsfæller og Gunst hos Kvinderne. Han maa være en dygtig Rytter, en god Skytte og Fægtemester; han maa med Ynde kunne dandse Fandango, Matraca og alle andre hist brugelige Dandse; han maa kunne spille færdigt paa Guitarre, og ikke blot synge de meest afholdte Sange, men ogsaa improvisere „Seguidillas“. En af hans vigtigste Pligter er imidlertid Galanterie mod Kvinderne, og, saa udfordrende og trodsig han maa optræde ligeoverfor Mænd, dog uden at overtræde de Høfligheds-Hensyn, som den ene Cavaleer er den anden skyldig, saa forekommende maa han være mod Damerne, men dog vedligeholde en vis skjødesløs Fornemhed. Han maa enten være forelsket over begge Ørene, eller ogsaa aldeles kold; kun fjase maa han ikke. At være rundhaandet indtil Ødselhed, især naar det kommer an paa at glæde sin Udkaarne, er en ueftergivelig Egenskab hos en Majo; men ogsaa Maadehold i Spise og Drikke, derimod ikke i Kjærlighed og Klædedragt. Gjerrighed vilde vanære ham ligesaa meget, som Drukkenskab eller Blødagtighed. Fornærmelser maa en Majo hævne, hvorfor han fordetmeste staaer paa en spændt Fod med Lovens Haandhævere, saa at Benævnelsen Majo ogsaa har en Bibetydning af Slagsbroder. Nogle Mord, naar det kun ikke er Snigmord, bidrage væsentlig til at

---

*) s. Fr. v. Augustin, S. 47-48 og 77-78.

**) s. A. Loning's „Das Spanische Volk“, Hannover 1844, S. 65-66, og Huber's „Skizzen aus Spanien“, I, Göttingen 1828, S. 293-94.

*) s. Loning, S. 64 og Fr. v. Augustin, S. 47.

forhøie hans Anseelse. Efter denne Beskrivelse kan man let tænke sig, at disse „Majos“ fornemlig findes i de Klasser af Mennesker, hvis Beskjæftigelse er eventyrlig og tillige indbringende, f. Ex. Smuglere, Tyrefægtere, Røvere, o. s. v. — Det kvindelige Sidestykke til en Majo — en Maja — udmærker sig ved lignende Egenskaber, forsaavidt som de kunne forenes med hendes Kjøn, og ofte finder han i hende sin Mester; ja endogsaa Dolken veed hun at bruge mod den Utro eller mod en Medbeilerinde.*)

Nr. 12. Ligesom i „Picardia“ ligger her i „Tirana“ et Ordspil, idet Udtrykket maa opfattes i den dobbelte Betydning af Herskerinde og Tyran. Texten siger os, at den er fra den franske Revolutions Tider; Melodien kan gjerne være meget ældre.

Nr. 13. Melodien skal være af Ramon Carnicer, født 1789 i Tarrega i Catalonien, død [i Madrid] 1855. Han har componeret flere med stort Bifald opførte Operaer, hvori han skal have efterlignet den italienske Musik; men af hans Sange ere mange gaaede over i Folket, og den nærværende har ogsaa aldeles den spanske Charakteer.

Huete og Sisante, to Flækker i Ny-Castilien; Porcuna, en Flække i Kongeriget Jaen; Alcala ɔ: Alcalá de Henáres i Toledo.

Nr. 14. En meget berømt, over hele Spanien udbredt Folkevise, hvoraf jeg har seet mange Aftryk, der vel i det Væsentligste stemme overeens, men dog, som det altid gaaer med udbredte Folkeviser, have flere Afvigelser fra hinanden baade i Text og Melodie. Her er den optaget af et vistnok temmelig gammelt Haandskrift. Melodien er componeret af Manuel del Popolo Vicente Garcia, født i Sevilla 1775, død i Paris 1832, Fader til den berømte Sanglærer. Visen hører oprindelig til et Monodrama „El Poeta calculista“ fra dette Aarhundredes Begyndelse.

Nr. 15. En graciøs Dands. I det gamle Manuscript var den betegnet som en „Solo Espagnolo“. Overskriften er bleven italiensk istedetfor spansk, og burde hedde: Castañuela ɔ: den Castaniebrune.

Nr. 16. Hos Kestner efter en skriftlig Meddelelse fra 1829. „En af hine vidtudbredte Dandsemelodier, hvortil Texter af det forskjelligste Indhold som oftest improviseres af Tilskuere ved Dandsen, som de ledsage med Tamburin, Castagnetter og Guitarre.“ (Kestner.)

Nr. 17. Hos Kestner efter en skriftlig Meddelelse omtrent fra 1810. Ifølge en i Spanien, ogsaa paa mange Steder i Italien herskende Skik er Opfyldelsen af Elskerens Bøn om „Sløret“ Tegnet paa en Fredslutning, der sjelden brydes. (Kestner).

Nr. 20. Hos Kestner fra samme Kilde som Nr. 17.

Nr. 21. Visen synes at være fra en Tid, da Tydskerne ikke have været velsete i Spanien; maaskee fra Carl d. 5tes Tid, eller snarere — da den neppe er saa gammel — fra den spanske Arvefølgekrig (1700-14).

Nr. 25. Til denne Melodie knytter Forf. af det anførte Skrift følgende Fortælling. Naar Fruentimmerne paa Dandsepladsen ere komne til Sæde paa Bænkene, og Citharen er taget frem, bliver ved en Udraaber enhver Dands bortauctioneret til den høistbydende Herre. Denne har da Ret til at dandse med sin Dame saa længe, han vil. De indsamlede Penge skjænkes til den Helgen, hvis Fest feires.

Nr. 26. Kaldes i „Braga“ en Seguidilla, men har iøvrigt ganske Formen af en Bolero.

Nr. 27. Sangerinden synes at tyrannisere sin Elsker. I første Vers driller hun ham; i det andet vil hun bruge ham som Æsel.

Nr. 28. Cascarilla er en Bark, hvormed de Sorte gnide sig for at blive lysere i Huden.

Nr. 32 skal være meget brugt ved Tyrefægtningerne. Det spanske Folk samles aldrig til nogen Festlighed uden at hengive sig til sin alle andre Glæder overgaaende Dandselyst.

Nr. 34. Efter skriftlig Meddelelse hos Kestner, der antager den for at være fra det 17de Aarhundrede.

Nr. 42. „Rosario de la Aurora“ ɔ: Morgen-Rosenkrands (Morgenbøn). Ved en lille Klokke i Gaden sammenkaldes Klosterbrødrene til en Bøn for de Afdødes Sjæle.
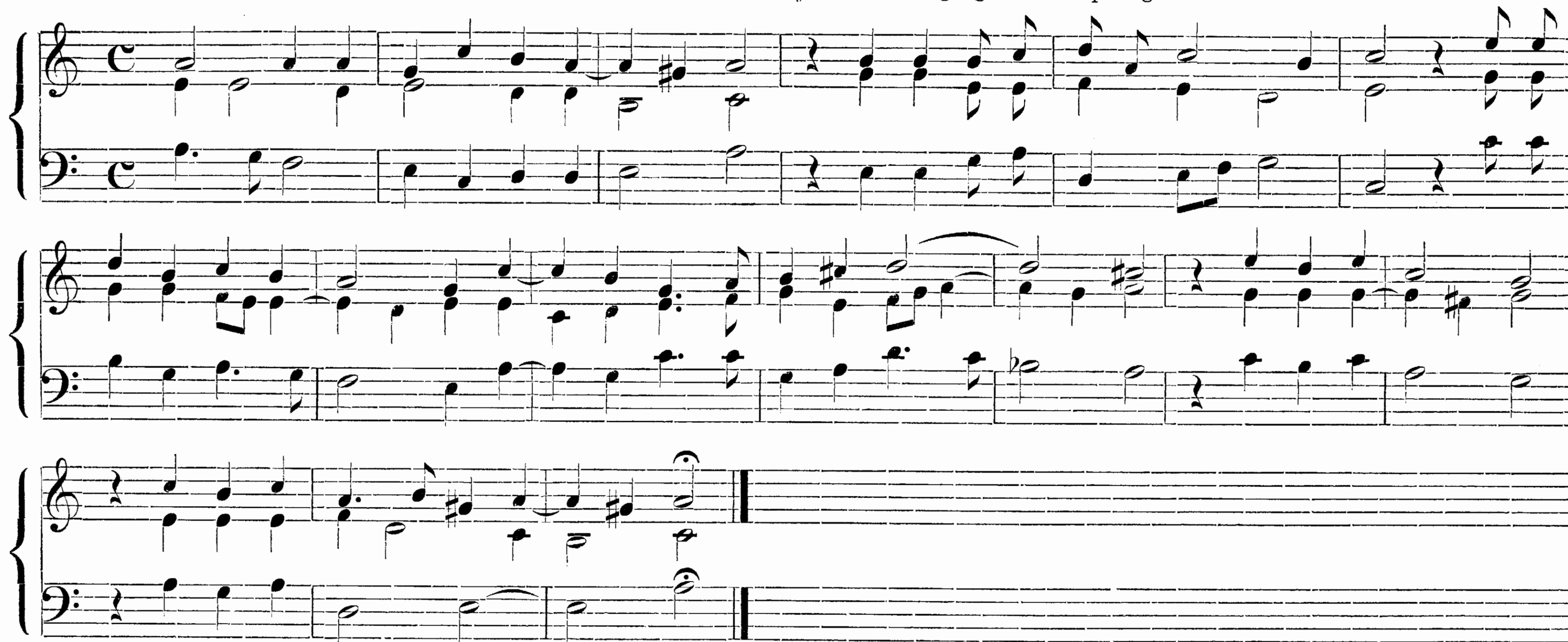
Nr. 43. Den Tummel, de Skraal, hvorunder man i Juletiden skal høre denne Sang paa Gaderne, kunne vist ikke vække nogen Forestilling om dens yndige Indhold. Men saaledes gaaer det jo paa saa mange Steder, at i Tidernes Løb trækkes det Hellige ned i Støvet.

De 21 Vers hos Caballero hænge meget slet sammen, og det synes som om denne er en af de Viser, der snart af En, snart af en Anden forøges med nye Vers. Jeg har søgt at stille de uddragne Vers i en mere følgerigtig Orden.

Nr. 44. Denne Romance har Bellermann fra „en sjelden og sælsom Bog“ af Miguel de Leitão de Andrade: „Miscellanea de Sitio de N. Senhora de Luz“, Lissabon 1629. — Fra dette Skrift er ogsaa den her optagne Melodie. Den staaer der i en trestemmig Udsætning, som jeg ikke med Bellermann kan finde „aldeles correct“; thi Ottendedeels-Gjennemgangene i 9de Takt, det derpaa følgende, saa slet construerede Cis, og Tværstanden mellem 11te og 12te Takt, ere dertil altfor ildeklingende. Udeladelsen af Tertsen var i hine Tider meget almindelig. Da det maaskee kunde have sin Interesse for Læseren, lader jeg Satsen nedenfor aftrykke, kun i dobbelt saa korte Noder. „De to sidste Linier af denne Romance førte Kong Sebastian ofte i Munden, og Sangen skal efter Kongens Død

*) s. Huber, I, S. 34-37.

ofte være bleven sunget. Det spanske Sprog var jo i hiint Aarhundrede, allerede før begge Kongerigers Forening, ogsaa meget udbredt i Portugal og beherskede den portugisiske Literatur." Jeg har her ladet Sangen danne Overgangen til det portugisiske Afsnit.



III.

PORTUGISISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1 — fra O. L. B. Wolff's „Braga" (s. foran S. 252).

Nr. 2, 4 — skriftlig meddeelte, 1826.

Nr. 3, 8 — efter et af Oehlenschläger's Svigerfader, Conferentsraad Heger (d. 1819), skrevet Nodehefte.

Nr. 5, 6 — efter H. Kestner's „Auswahl Spanischer u. Portugisischer Lieder" (s. foran S. 252).

Nr. 7 — skriftlig meddeelt.

Nr. 9-20 — fra J. H. Clasing's „Zwölf brasilianische Volkslieder, gesammelt von C. V.", Hamborg (s. a.).

Nr. 21-23 — fra „Brasilianische Volkslieder und Indianische Melodien", Bilag til Spix og Martius' Reise i Brasilien, 3 Bind, München 1823-31.

Anm. Efterspillene ere tilsatte af mig.

I den portugisiske Folkemusik fremtræder ikke det mauriske Element saaledes, som i den spanske, og man synes at spore en Indvirkning af det italienske Theater, for hvilken den spanske Folkemusik har holdt sig fri. Et Par af de her meddeelte Viser have dog de hyppige „rhythmiske Rykninger" og „Syncoper" tilfælleds med de spanske (s. Nr. 10, 16 og 19). De meest charakteristiske af de her optagne Viser ere de brasilianske fra Maranhão. Maaskee ere disse medbragte fra Moderlandet og have holdt sig i Brasilien paa Steder langtfra de større Byer*), eller maaskee skyldes de — idetmindste nogle af dem — brasilianske Portugisere, hos hvem Operasangens Væsen ikke har udslettet den eiendommelige musikalske Charakteer?

De fleste af disse Melodier slutte med andre Toner, end Tonica; ja tre ende endogsaa med Septimen, — en iøvrigt meget charakteristisk Slutning for en Melodie, hvori Stemningen er Længsel. Slutningen med Tertsen er meget almindelig i Folkeviser, der synges tostemmigt, hvilket i Almindelighed er Tilfældet med disse. De accompagneres, ligesom i Spanien og Portugal, med Guitarre; men den i Brasilien brugelige skal være af et eget Slags. Guitarren er Portugisernes Kjæphest, og man fortæller, at en paa Flugt jaget portugisisk Armee efterlod 11,000 Guitarrer i Leiren.

*) slg. Spix og Martius' „Reise i Brasilien", I, S. 105.

I.

TAVOLA.

INDHOLD.

II.

CONTENIDO.

INDHOLD.

III.

CONTEUDO.

INDHOLD.

RETTELSER OG TILLÆG.
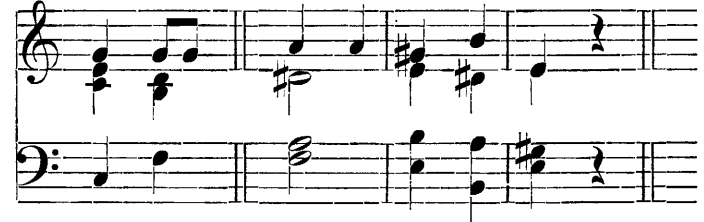
Til 1ste Bind.

S. X, 1ste Spalte, 25de Linie fraoven: istedetfor toniske Accord l. blot Treklang.
- 27, 13de Vers: Red l. Rid.
- 117, 34te - : stort l. stor.
- 126, 1ste - : De sættes under Optakten, og Tre under den følgende Node.
- 151, Nr. 76, 1ste Vers: staa-er l. staaer.
- 159. Efter 21de Vers tilføies: „Idag saa brænder Mariæ Kirke
Og end saa rask en Mand,
Aldrig kommer hans Lige
Igjen paa dette Land."
- 169, 5te Vers: efter Fader tilføies kjær.

Nr. 193: Over Melodiens 1ste Node, over Slutnings-Stregerne i 18de Takt og over de sidste Slutnings-Streger sættes Da capo-Tegnet (𝄋); efter Gjentagelses-Tegnet i 8de Takt er glemt en Ottendeels-Pause. „Syvspring" bruges ogsaa i Skaane. Jeg har seet en Optegnelse fra Kullen, ledsaget af en Beskrivelse, der stemmer med den af mig givne. Vi have nu saaledes forefundet Dandsen i Danmark, Sverrig, Frankrig og Schweiz.
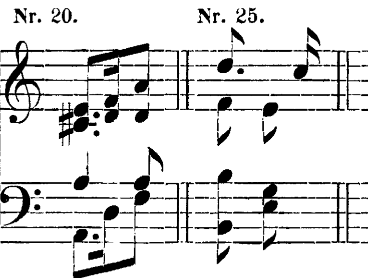
Nedenstaaende Forandringer i Satsen kan man, forsaavidt man finder, at de ere Forbedringer, tilføie paa den ledige Plads efter Melodierne:

Nr. 17a), 11te Takt. Nr. 71, 10-12te Takt.



Til 2det Bind.

Nr. 20, 6te Takt, og Nr. 25, 15de Takt, læs:



Nr. 46. Forfatterens Navn er Engelbret Hougen (s. O. Vig's „Sange og Rim", Kristiania 1854).

- 134, 3die Takt: 2det $\overline{d}$ i underste Linie rettes til h.

S. 160, 2den Spalte, Anm. til Nr. 120-121: Den anførte, under Nr. 286 hos Lindeman staaende, Mel. er kun ved en Trykfeil der betegnet som en „Halling". Den er en „Springdands". Nr. 120 og 123 hos mig blive ogsaa at henføre til „Springdandsene", og Anmærkningen skal da blot lyde: „Disse Dandse ere optegnede i Sillgjord, omtr. 1816, af Ørn, død som Rector i Skien." Alt det Øvrige udslettes.

Til 3die Bind.

Nr. 80, 3die Takt, 2det System: til begge Accorderne føies $\overline{cis}$.
- 172, 2den - : den 3die Node i Bassen skal være a.

Nr. 204, 13de og 14de Takt: I underste Linie udslettes c'erne og b'erne.
S. 196, Anm. til Nr. 55: han l. hon.

Til 5te Bind.

S. 101, 6te Syst., 5te Takt: d H rettes til f d.
- 156: sidste Node i Mel. skal være $\overline{g}$.

S. 186, 1ste Spalte, 11te Lin. fraoven: Uagtet l. Under.

Til 6te Bind.

S. 80, 2det Syst., sidste Takt: f skal være en heel Node.
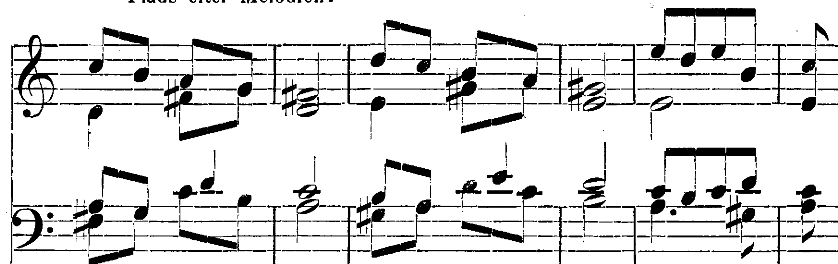
- 107, Nr. 10: Melodien har jeg senere fundet, ganske som her, i Athan. Kircher's „Musurgia universalis", I, S. 690, Rom 1650.

- 153: Mærket under Oversættelsen til Nr. 39 skal være p. pp.

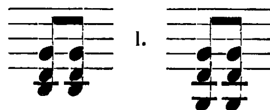
- 180, 1ste Spalte, 2den Lin.: C l. C-Takt.

- 183, - — sidste Note: S. 30 l. I, S. 30.

S. 168: Nedenstaaende Behandling af 17de til 21de Takt kan tilføies paa den ledige Plads efter Melodien:



Til 7de Bind.

S. 18, 6te Textlinie: pig-lia l. pi-glia.
- 22, 2den - : Bal-co-nen l. Bal-con-e$_{n}$.
- 35, 2det System, 1ste Takt: 
- 42, 1ste og 2det Syst., 5te Takt: det 1ste d rettes til es.
- 46, 2den Textl.: Seer du jeg l. Seer du, jeg (2 Gange).
- 47, 2det danske Vers: net l. let.
- 75, Nr. 57: Efter Oversættelsen sættes Mærket p. pp.

S. 138, 3die Textlinie: soñecillo l. sonecillo; To ditos l. To-di-tos.
- 139, under 1ste og 4de System: Que-sta l. Que esta.
- 144, 2den Textl.: es tra-ña-ras l. es-tra-ña-rás (2 Gange); under 6te Syst.: lu gar l. lu-gar (2 Gange).
- 145, 1ste Syst., næstsidste Takt: foran ā sættes ♮; i 1ste Textl.: y l. yo; i 2den Textl.: camprava l. compraba; lleña l. llena; en ca-ges l. en-ga-ges.
- 146, under 1ste Syst.: cuidada l. cuidado.
- 148, - 6te - } tien-es que l. tie-nes, que; e clip-sa-do l. e-clip-
- 149, - 1ste - } sa-do.
- 157, 1ste System: tam po-co l. tam-po-co; ay l. hay.
- 158, 2den Textl.: la alta l. el alta; ballandra l. balandra.

S. 159, under 4de Syst.: ca be-za l. ca-be-za; i 2det Vers: Che l. Que; i 3die Vers: podiera l. pudiera.
- 160, under 4de og 7de Syst.: sia co-mo-da l. si a-co-mo-da.
- 161, 2det Vers: Anlaño l. Antaño; 3die Vers: nessuna l. ninguna.
- 166, under 1ste og 7de Syst.: ciegocito l. cieguecito; under 4de Syst.: a co-gi-da l. a-co-gi-da.
- 169, 1ste Textl.: cuelzan l. cuelgan.
- 170, 1ste - : des di-cha-do l. des-di-cha-do; 4de Textl.: kunne l. kunde.
- 171, 3die og 6te Textl.: mi l. me.
- 173, 10de og 14de Textl.: prebenzan l. prevengan.
- 174, 1ste Textl.: giñan l. guiñan; 10de Textl.: che l. que.
- 177, 1ste og næstsidste Textl.: à cá l. a-cá (5 Gange); 1ste Textl.: a ca-so l. a-ca-so.
- 182, under 4de og 7de Syst.: Re-ci-stir l. Re-sis-tir.
- 184, - 7de Syst.: a par-ta-do l. a-par-ta-do.
- 190, 3die Textl.: llego a l. llegó á.

Nogle mindre væsentlige Urigtigheder, der ikke kunne foraarsage Misforstaaelse, vil man vel tilgive. Saaledes er Accenten (`) ofte sat istedetfor (´); flere Steder er Accenten glemt. I den under Melodierne staaende Text ere Stavelserne ikke altid delte efter Reglerne for den spanske Orthographie, idet Consonanter ere urigtigt forbundne eller adskilte, f. Ex. e-stá istedetfor es-tá, el-la istedetfor e-lla.

S. 224. Visen er fra Brasilien.